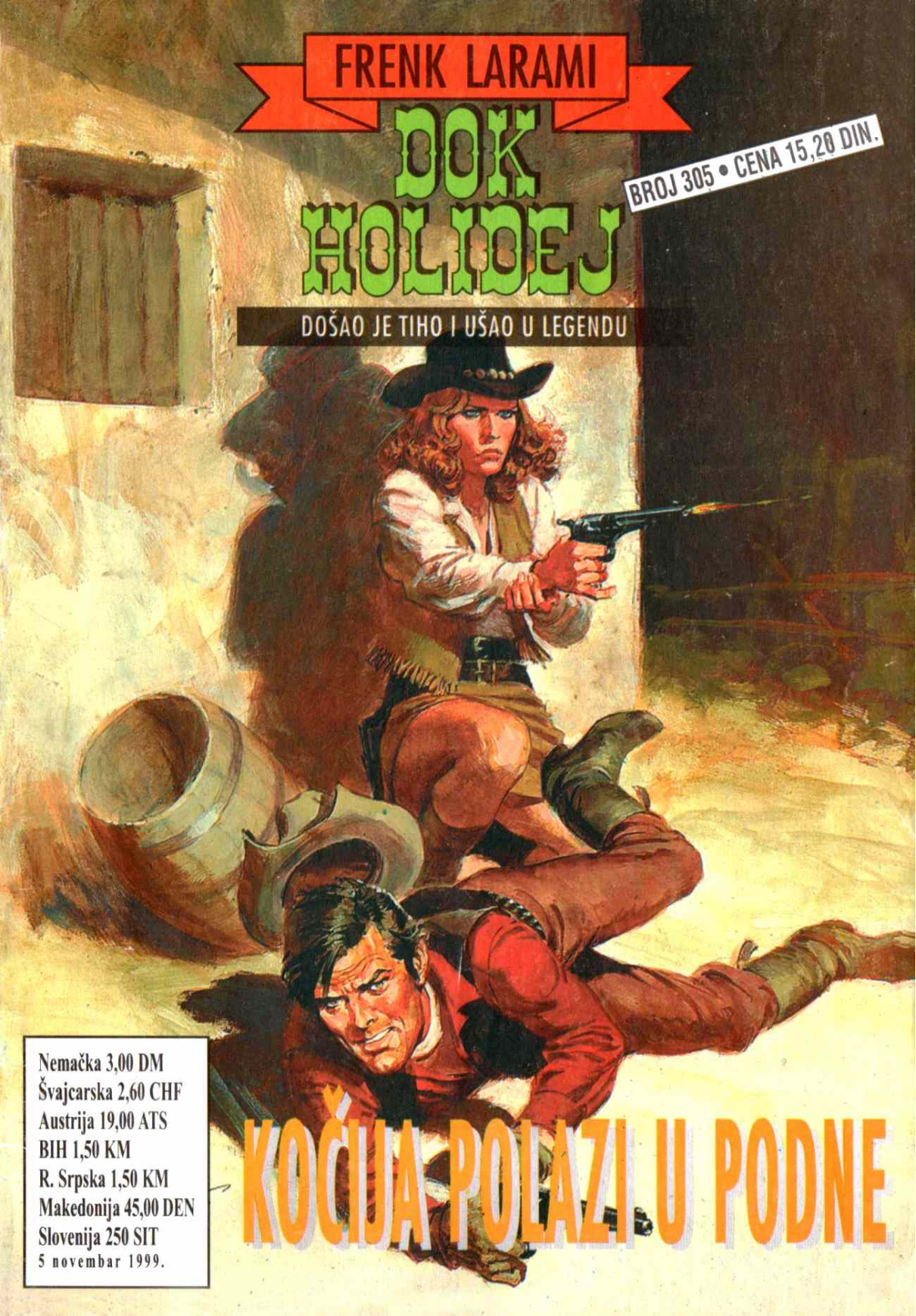

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 305 • CENA 15,28 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

KOČIJA POLAZI U PODNE

Nemačka 3,00 DM
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 19,00 ATS
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Slovenija 250 SIT
5 novembar 1999.

★ DOK HOLIDEJ ★

305

Frenk Larami

KOČIJA POLAZI U PODNE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 305

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

THE WAIT AT SAN RODAL

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Naslovna strana

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 1. XI 1999.

Tržište: 5. XI 1999.

Izdaje: MARKETPRINT 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy - THE WAIT AT SAN RODAL

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

– Jedan čovek je napolju, Bene – doviknula je Rejlin iz kuhinje gde je pripremala neke kolače. Njen prijatelj, Ben Lomond, koga je upoznala pre godinu dana, kada je teško bolestan ležao u hotelu „Zlatna potkovića“ u kome je ona u to vreme bila barska dama, nije se odazvao. Nije reagovao na njen poziv. Rejlin se osmehnula. Činilo joj se da ga dobro poznaje i moglo bi se reći da ga je mnogo volela. Konačno, zato ga je, onako bolesnog i dovukla na ovaj ranč, koji je zbog njega kupila ostavljajući unosan posao. Sve što je godinama zarađivala, kao barska dama, uložila je u ovaj ranč, iako joj nije bilo sasvim jasno šta će iz svega toga ispasti. Ali, nije se pokajala. Kada je upoznala Bena, izgledalo je da to proleće on neće preživeti. Bacao je krv, bio bezvoljan i, što je njoj bilo najčudnije, nekako pomiren sa situacijom. U stvari, izgledalo je kao da jedva čeka da se završi život, koji je prokleti bacil naćeo nekoliko godina ranije i zbog čega se Ben i svrstao u onu armiju desperadosa, koja je lutala Divljim zapadom.

Bio je mršav, bled, sa ispijenim obrazima i užarenim plavim, duboko upalim očima. Kako ga je Rejlin izvukla iz svega toga, ni sama nije zala. Ali sada je bila zadovoljna. Ben se tako oporavio da je bilo pravo zadovoljstvo gledati ga. Bio je ugliđen, prijatan i činilo se da je već navikao na ovaj život. A, bio je neobičan čovek. Njegove duhovite primedbe govorile su devojci da se u njemu kriju neka neobična snaga i jedan poseban odnos prema životu, a verovala je da će taj život biti srećan za nju. – Rekla sam ti da je jedan čovek na-

polju, Bene – ponovila je Rejlin došavši do vrata i provirivši u sobu. – Pa? – Ben Lomond je spustio držalje s perom na otvor mastionice. Dunuo je na list hartije, kako bi se slova pre osušila, a onda zatvorio kožne korice pune nekakvih računa i beležaka. – E, ovo je gotovo – podsmehnulo se svome poslu. – Uživao sam. – Znam dragi – prišla mu je Rejlin. – Ali, kada sam kupovala ovaj ranč, nisam imala pojma da treba voditi toliku administraciju. Stvarno, ne znam kako bih bez tebe. – Ben ju je pogledao ispod oka, a onaj njegov karakteristični osmeh nije mu silazio s usana. – U redu, u redu, draga moja... Boljeg knjigovođu nisi mogla da nađeš. Samo, zašto si se odjednom natuštila? – Slušaj, je li tvoje prezime zaista Lomond? – odjednom ga je upitala devojka.

Ben je podigao obrve i potapšao ju je rukom po obrazu. – Gde je taj čovek? – Bene, postavila sam ti jedno pitanje. Zar nisi čuo? – Ben je, međutim, nešto pomakao u stranu i prošao pored nje. Zastao je na ulaznim vratima. Ona je požurila za njim i nije joj promaklo da se iznenadio iako mu se na licu nije pomerio nijedan mišić. Videla je to po blesku, sasvim kratkom, blesku njegovih očiju koje su se, odmah zatim pretvorile u dva uska proreza.

– Iznenadio si se, Holideje? – pitao je posetilac, čovek nižeg rasta, koji je stojao na suncem obasjanom dvorištu ispred kuće. Rejlin je zapanjeno pogledala svog prijatelja, ali, on nije reagovao, iako je primetio taj pogled. – Mislim da ste pogrešili, mister – rekao je opasno hladno. – Moje ime je Lomond. – Dok Holidej je u stvari

bio van sebe od besa, u njemu je sve ključalo, ali, savršeno je vladao sobom. Niko ko ga je poznavao ne bi posumnjao u njegove reči. Kada je došao u ovaj kraj, on je uzeo drugo ime... Mislio je da će tih dana umreti i, dosledan sebi, nije želeo da bilo koga rastuži njegova smrt. Pod novim imenom ga je i upoznala Rejlin. Nikada joj nije palo na pamet da bilo šta proverava, a Dok nije govorio ništa. Uostalom, mislio je da to i nije važno. Bar kada je u pitanju njegov odnos sa Rejlin. Ona je bila lepa devojka, prijatna i dobar drugar. Činilo se da je svesna da od njega ne treba da očekuje ništa više od druženja i divnog prijateljstva, koje joj je on pružao. Sada je, ipak, delovala razočarana i to je bio razlog više što Dok nije želeo da se objašnjava s ovim nametljivim došljakom, koga je, činilo mu se, odnekud znao. Da, bio je siguran da to mora biti... da je to ona uštva Malet. – Dakle mister, šta mogu da učinim za vas? – upitao je Dok i svojim metalnim glasom i ledenim pogledom prostrelao čoveka. Ovaj se samo premesti s noge na nogu, ali, videlo se da neće otići lako. Uplašio se, to se takođe videlo. Situacija i nije bila najpovoljnija za njega. Dok Holidej, doduše, nije imao revolver i došljak je bio siguran da mu trenutno ne preti opasnost, ali, čuo je o njemu dovoljno da je znao kako su s njim iznenađenja sasvim moguća. Osim toga, tu je i ova žena... Zato je mali čovek mislio da bi bilo dobro da i ovu ženu pokoleba... da bar ne bude na Dokovoj strani, ako bude zatrebalo. – Da sam ja na tvom mestu i sam bih promenio ime. Ovde, koliko sam video, nisu baš mnogo čuli za Doka Holideja, ako si shvatio šta hoću da kažem? Ne bih želeo pred damom...

Rejlin je krajičkom oka spazila kako se šake njenog prijatelja stežu u pesnice. I, prvi put se zapitala koliko ga ona stvarno poznaje? Nije li njen život ovde bio jedna obična komedija?

– Ne bih dolazio ovamo, Dok, da stvar nije veoma važna – počeo je čovek. – Kid Simaron je na samrti... Poslao me je... – Dok ga je pogledao iskosa, ali istog trenutka mu je bilo jasno da neće imati prilike da mnogo bira... Moraće da se odluči vrlo brzo, bez obzira šta je, stvarno, dovelo ovamo ovog čoveka. – Aha! Samo bih još trebalo da poverujem u to. Kid je u Meksiku... – Nisam ni kazao da nije. Samo ti kažem da je na samrti. Opet je bio u nekom lovu na ucene – rekao je čovek značajno i nacerio se. Očigledno, ova primedba je bila namenjena devojci. – Dobio je metak u kičmu. Doktor kaže da neće živeti duže od mesec dana. I kaže doktor... – Je li u San Rodalu? – upitao je Dok, a na njemu se videlo da ne veruje ni u jednu jedinu reč. – Aha! Vidim da se dobro sećaš. Hoćeš li otići da ga vidiš pre nego što umre? – Misliš li da baš sve moraš da znaš? – prvi put se nacerio Dok. – Ne moram, samo, mislim da ponešto duguješ Kidu. Koliko se sećam, on te je nekoliko puta izvukao iz gužvi... Možda imaš nešto da mu kažeš... on tebi ima čim je poslao mene. – U redu, Malet... rekao si mi... – osmehnuo se Dok. Mali čovek je stao kao ukopan, a onda se nacerio. – Znači, i ti poznaješ mene. – Takvu uštvu poznaju mnogi. Nisam te nikada video, ali, nema mnogo ljudi u ovom kraju koji imaju tako krive noge i tako klempave uši – konstatovao je Dok besno.

Malet se sav smračio. Bilo je jasno da ovu uvredu neće lako zaboraviti, što je Doku sasvim odgovaralo. Jer, sada je znao, da mu neko namešta zamku. Ako ga ne potraži, taj će doći ovamo... Zato je bolje da razračunavanje počne što pre. Naravno, može biti da je Kid stvarno na samrti. U tom slučaju, on mu duguje da ga bar poseti, ako je to njegova želja. – Zbogom, Holideje – rekao je Malet najzad. – Nego, da ne zaboravim... primi moje čestitke... Žena ti je zaista prava lepota. Da je Si-

maron Kid imao prilike da je vidi, i on bi to sigurno rekao. Stvarno je veoma zgodna. – Rekao sam ti zbogom! – prostrelio ga je pogledom Dok. – Ne brini... ne brini – žurno se okrenuo Malet, a preko rame na je još dobacio. – Malet dobro zna kada treba da ode. Ali, ovde je zaista lepo... – Zar ti... – Dok nije morao da kaže do kraja. Malet je uskočio u sedlo i topot kopita je narušio tišinu. Malet je otišao, ali, u Rejlinom životu odjednom se sve promenilo. Pažljivo je pogledala svoga prijatelja i činilo joj se da ga više ne poznaje. Lice mu se nekako smračilo, a koža na bradi mu se zategla.

– Čula si – bilo je sve što je rekao prolazeći pored nje. U Rejlinim smeđim očima zasvetlucalo je nešto toplo i prijateljski. Krenula je za njim u kuću. – Zašto je to moralo da bude baš ovako? Zar nisi mogao i sam da mi kažeš, pre nego što... – Pa... ovako sam ti ipak ponešto uštedeo – rekao je Dok kome je stvarno bilo žao ove dobre devojke za koju su ga, iako je to zvučalo skoro neverovatno, ipak vezivala iskrena osećanja. Uhvatio ju je za ruku i privukao je sebi. Ona se nasmešila. Junački je krila svoje očajanje. Polako ga je pomilovala po obrazu. – Kada odlaziš? – upitala je. – Kada, Dok Holideje? Zvuči dosta lepo, ali nekako i opasno. – To ime je opasno samo za neljude – primetio je Dok. – Često su imali prilike da se uvere u to... – Da nisi ti? – pogledala ga je gotovo zapanjeno. – Da nisi lovac na ucene? – Nisam. Ali, sticajem okolnosti i to sam ponekad bio... U stvari, nikada nisam gonio bandite zbog novca, to hoću da kažem. – Verujem ti... Bene... Dok, hoću da kažem. I hoću da znaš da te volim... Samo, zar si baš morao...

Dok je malo odmakao devojkicu od sebe, a u očima mu je nešto sevnulo. – Slušaj, devojkicu... – počeo je. – Kada čovek naiđe na zvečarku, mora joj razbiti glavu ili slo-
miti kičmu. Ali, to mora učiniti pre nego

što ona stigne da ga ujede. Tako je i sa mnim. I zato... Ali, nemoj da izigravamo Romea i Juliju. Mi smo odrasli... – Znam – uzdahnula je Rejlin. – To je u stvari pozdrav, zar ne? – Dok je klimnuo glavom. Znao je šta ga čeka i nije želeo da nju uvlači u sve to. Nije želeo da je izloži maltretiranju i možda da joj dovede u pitanje i život. – Do viđenja, Rejlin – rekao je toplo kako niko od njega ne bi očekivao. – Do viđenja! – Okrenuo se od nje i vratio u dvorište. Rejlin je stajala na verandi ispred kuće i posmatrala ga kako odlučnim koracima ide prema štali. Znala je da je povredila njegova osećanja kada je pomenu-
la lov na ucene. Nasmešila se samoj sebi stojeći u senci verande, a kada je Ben, kako ga je ona još uvek u sebi zvala, izjahao, podigla je ruku i mahnula mu...

Dok joj se osmehnuo tužno. Bilo mu je žao devojke, ali, ovo je bilo jedino što je mogao da učini. Nekoliko trenutaka kasnije, nestao je iza brežuljka, koji se dizao pored ranča. Izvesno vreme zatim, pojavio se na putu prema Vaku, udaljenom od ranča čitavu milju. Rejlin se vratila u kuću. Prišla je stolu i uzela u ruke knjigu u koju je Ben malo pre unosio podatke o poslovanju ranča. Posmatrala je njegov rukopis nekoliko trenutaka. Na dnu hartije nalazila se jedna mrlja od mastila. Očigledno, nije baš bio vičan ovim poslovima. Ta mrlja je naterala Rejlin da se namršti. Podsećala je na mračan oblik, koji se odjednom pojavio na vedrom nebu...

*

Čad Stevens se znojio žvaćući debelu cigaru. On je vrlo retko pušio i zadovoljavao se time da žvaće „havanu“ sve dok od cigare ne bi ostao samo malen komad. Zatim bi mali, debeli dućandžija uzeo drugu cigaru iz kutije od orahovog drveta i nju bi zadesila sudbina njene prethodnice. Tog dana je već dovršavao svoju šestu ci-

garu i spremio se da iz kutije uzme i sedmu, kada se, na početku glavne ulice, pojavio čovek koji je predstavljao uzrok njegovog gneva. Zatvorivši fioku na tezgju u kojoj je držao novac, Stivens je izašao pred radnju i upro prst u jahača. – Hteo bih da razgovaram s tobom, mister Lomonde! – rekao je cepteći od besa. Izvoli – odgovorio je Dok ne želeći kavgu. – Izvoli Čade. – Čadove oči su se razrogačile. Ipak, nekako se savladao. – Ne na ulici – procedio je kroz zube. – Ovo je stvar koja se tiče... koja se tiče... nekoga za koga sam spreman da dam život u svakom trenutku. – Uđi u radnju. – Dok je odmahnuo glavom. – Ostavi se sada detinjarija, Stivense – rekao je mrko. – Nisam raspoložen za konvencionalnosti. – Bes je izobličio lice debelog dućandžije. – Možda bi bio raspoložen kada bih te oslovljavao pravim imenom? – rekao je odjednom tiho. – Na primer, da li biste bili toliko ljubazni, mister Holideje, da svratite na jedan kraći razgovor? – Dokove oči su sevnule. Ovde se novosti šire mnogo brže nego što se moglo pretpostavljati. Neko se očigledno svesrdno brinuo za to. – Nema potrebe da mi kažeš ko ti je sve to ispričao, Stivense – nasmešio se Dok. – Tobi Malet, zar ne? – Tačno – rekao je Stivens. – Ispričao mi je sve o jednom smrdljivom lovcu na ucene. U jednom skoku, Dok se našao na zemlji. Prišao je trgovcu i uhvatio ga za revere i skoro ga uneo u dućan. – O keji, dućandžijo, hajde da razgovaramo. – Čad je uspeo da povрати ravnotežu i sada je stojao nasred dućana, široko rastavljenih nogu. Dok ga je posmatrao prezrivo. – Ne želiš da pravimo scene na ulici, zar ne, batiće? – podrugljivo ga je pogledao Dok.

– Proklet bio, propalice! – jeknuo je Stivens i naslonio se na sanduk pun brašna. – To sam znao prvog trenutka kada sam te ugledao. Znam koga je ovamo mogla da dovuče ona moja sestra. Nije bilo dovoljno što je otišla u one... Već je mo-

rala ovamo da odvede i kojekakve probisvete! I ti si jedan od tih... – Dok je zamahnuo nogom i zalupio vrata dućana za sobom tako snažno da su se zidovi zatresli. – Aha – promrmľjao je. – Međutim, koliko se sećam, to ti ranije nije smetalo. Ču-tao si, jer si mislio da si „udomio“ svoju sestru, makar i nezakonito... hoću reći, bez venčanja. Odakle sada odjednom tolika panika? Šta ti je sve natrabunjao Malet? – Malet je propalica kao i ti – odrezao je Čak Stivens, a zatim je uzeo novine koje su ležale na tezgji. – Okrenuo je naslovnu stranu prema Holideju. – Pročitaj i reci mi da je sve ovo laž – rekao je prkosno. – Reci, ako imaš muškog ponosa!

Iako je bio žestoko iznenađen, na licu Doka Holideja to se nije primetilo. Od trenutka kada je ugledao Maleta, znao je da ga sada čekaju samo iznenađenja i to nimalo prijatna. Ovo što je pisalo u novinama, potvrđivalo je njegov zaključak. „*Da li će se Dok Holidej vratiti u San Rodal?*“ – pročitao je glasno. – Pa? – brišući ozeno-jeno lice ogromnom crvenom maramicom, Stivens je čekao odgovor. – Šta, pa? – progundao je Dok zabavljen čitanjem teksta ispod naslova. Međutim, vilica mu se zategla. Ma ko bio taj što je napisao ovo, mora da ga je žestoko mrzeo, inače, ovaj napis ne bi bio tako bedan. A u njemu je svaka reč bila puna besa i svaka je bila otvorena pretnja.

„*Kid Simaron je ubio poslednji put. Dok ovo čitate, on leži u San Rodalu, u Meksiku, i umire od poslednje rane. To je sudbina koju je takva spodoba i zaslužila. Hiena u ljudskom obliku! Mnogi se sada pitaju da li će i njegov veliki i osvedočeni prijatelj, Dok Holidej, pokazati bar deo one hrabrosti kojom je obilovao dok je ubijao nevine ljude. On se tada nije pitao zašto su se odmetnuli od zakona. To je, mislimo, vrlo zanimljivo pitanje... A možda će nastaviti da se krije pod drugim imenom? Možda mu se, ipak, sviđa pod zaštitom*

suknje izvesne dame. Ali, da ne budemo pakosni, možda u njemu ipak ima nešto čovečno. Možda će ga to naterati da ode do svoga prijatelja koji je na samrti..."

Na Dokovom licu se ukazao osmeh. Znao je da je ovo obična provokacija a bila bi to čak i da je Kid stvarno na samrti. Jer, briga njih... novinare, pa i ovog urednika, da li će jednom lovcu na ucene doći u posetu njegov prijatelj. No, njemu je sve bio savršeno jasno da se iza ovoga krije nešto drugo, a to može da bude samo neki neraščišćeni račun. U takvim prilikama nema mesta razmišljanju. Tu čovek mora da deluje, i to odmah. Inače, ovaj poziv na obračun, a to nije bilo ništa drugo, mogao bi da obrne sve u nešto vrlo loše po njega, a možda i po Rejlin. – Hm – oglasio se Dok. – Lešinari! Samo... – Ideš li? – upitao mu se u lice Stivens. Dok je zgužvao novine i bacio ih u ugao. – Simaron je najbolji čovek koji je ikada hodao zemljom – rekao je umesto odgovora. – Tvor, koji je ovo napisao, nikada ne bi imao hrabrosti da mu te stvari kaže u lice. – Nisi odgovorio na moje pitanje – obrecnuo se na njega debeli dućandžija, kao da je imao nekog prava na to. – I neću – odrezao je Dok i prišao vratima. Tu je zastao i okrenuo se. – U stvari, to se tebe ne tiče baš nimalo. – A, tako? Varaš se, prijaško! – nacerio se Stivens. – Mene se tiče sve što je u vezi sa Rejlin. Reci ću ti nešto što ne želim da ponavljam, i savetujem ti da dobro slušaš. Moja sestra nije pokazala baš dobar ukus kada se zaljubila u tebe, a još je gore što je s tobom došla ovamo. Ali, ona je uložila sve... i ti treba da ostaneš uz nju, da joj budeš zahvalan... Slušaj, Čade, kako bi bilo da se ti ipak ne mešaš u to? – pokušao je Dok da ga smiri. – Ubiću te ako je ostaviš! – vrisnuo je Čad. Dokove oči su se odjednom zaledile na Čadovom licu. Nije mu nimalo bilo potrebno da sada raspravlja s njim i da gubi vreme. Neko je odlučio da ga likvidira i, ako nije že-

leo da mu neko pripuca u leđa, sada je trebalo da vidi ko je to. – Slušaj, junačino – rekao je prezrivo – poubijaj prvo one pacove u svom dućanu. Za njih valjda imaš dovoljno hrabrosti. – Na Stivensonovom čelu iskočila je debela vena. – Niko u Vahu ne zna ko si – rekao je besno. – Onome tvor, Maletu, ja sam platio da ćuti. Prema tome, niko te ne juri i ne moraš da ideš. Ali, ako ipak pokušaš da kidneš i ostaviš Rejlin, ja ću... ja ću te smožđiti! – Danas si baš raspoložen za pretnje, zar ne, Čade? – podsmehnulo se Dok. Debeli dućandžija se okrenuo prema tezgi i otvorio orahovu kutiju. Izvadio je iz nje jednu cigaru i zapalio je. Očigledno želeo je da se smiri. Okrenuo se u trenutku kad je ispuštio ogroman oblak duvanskog dima, koji mu je zaklonio pogled. A kada se dim razišao, on je zatreptao. Dok Holidej se više nije nalazio u radnji.

*

Rejlin je prolazila četkom kroz svoju prelepu zlatastu kosu na kojoj su joj zvidele sve žene, a zbog koje su je muškarci saletali. Odjednom se trgla i zbunjeno nasmešila, jer je čula topot konjskih kopita. Ostavila je četku i ustala okrenuvši se prema vratima. Do nje je tog trenutka doprla škripa dasaka kojima je bila patosana veranda. Znala je čiji je to hod. I stvarno, već sledećeg trenutka, u vratima se ukazala Dokova visoka prilika. Ne rekavši ni reči, Dok je krenuo prema ormanu i stavio ključ u bravu fioke. – Šta to radiš, Bene? – upitala je Rejlin zbunjeno. Dok je iz fioke izvadio opasač sa dva revolvera čije su drške bile ukrašene slonovačom i opasao ga oko kukova. Zatim, kao nekom magijom, revolveri su mu se pojavili u rukama. Očigledno, Dok je iskušavao osvoju brzinu. Otvorio je zatim magacine revolvera. Oštro metalno kliktanje razleglo se po sobi. To su se oglašavali meci dok su ulazili

u magacine u svoja ležišta, i tako remetili tišinu popodneva. Rejlin pogled se smračio. – Znači, imao si te revolvare sve vreme? – upitala je čudeći se sebi što nikada nije pogledala u tu fioku. Nije ni pokušavala. Znala je da on ima ključ, ali ga nikada ništa nije pitala o tome. – Da – odgovorio je Dok, vraćajući revolvare u futrole. Onda ju je pogledao pravo u oči. Tih uzdah mu se oteo iz grudi kada joj je prišao. Naglo ju je privio uz sebe i poljubio je. Duboko je udahnuo miris njene kose. – Moram da idem – prošaputao je. – Znam – rekla je Rejlin, trudeći se da deluje pribrano. – Ja ću te čekati. – Dok se osmehnuo i ponovo ju je poljubio. Oboje su se trgli, jer se u tom času pred kućom začuo topot kopita. – Bak i Čensi – rekla je Rejlin. Bacila je pogled na sat i namrštila se. – Ta dvojica se nisu pojavljivala čitav dan. – Mislim da ćeš morati ozbiljno da porazgovaraš s njima – rekao je Dok i krenuo prema vratima. – A možda bi bilo najbolje da ostaviš sve ovo, dok... – Nije završio rečenicu, jer, bio je ubeđen da se njih dvoje neće videti više nikada. – Ovo je moj dom, Bene – rekla je Rejlin, a tuga joj se pojavila u očima. – Mislila sam da će biti naš. A možda... možda ćeš se ipak jednoga dana vratiti...

Međutim, Dok je već bio na verandi i iznenadeno se osvrtao oko sebe. – Čini mi se da smo pogrešili. Bak i Čensi se nisu vratili. Nije nam se valjda oboma učinilo da smo čuli konje? – U tom trenutku pogled mu se zaustavio na vratima štale. Dobro se sećao da ih je zatvorio kada se vratio na ranč. Sada su bila širom otvorena. Izvesno vreme Dok je pažljivo osmatrao štalu, a onda je slegnuo ramenima i vratio se u kuću. Još jednom je zagrlio Rejlin. – Ti znaš Rejlin da ja nisam od onih što vole da cmizdre, ali, hoću da znaš da sam srećan što si mi ti prijatelj. Hvala ti za sve što si mi pružila. – Dugo se neće moći videti, zar ne, Bene? – zapitala je Rejlin s osmehom.

Dok je klimnuo glavom nekoliko puta. Bilo mu je žao ove devojke koja se, očigledno, trudila da se pokaže hrabrom. – Hajde, sedi za sto, Bene, proći će dosta vremena dok opet ne budeš u situaciji da jedeš domaću hranu – pozvala ga je. On je nevoljno pošao za njom u trpezariju. Jeli su u tišini. Kada je završio sa jelom, Dok je malo odgurnuo svoj tanjir i nagnuo se preko stola. Uhvatio je Rejlin za ruku. – U osam sati polazi voz za Dalas. Treba mi tri sata jahanja da stignem do stanice. Zato draga devojko, vreme je da krenem. – Nećeš ti ići nikuda – zagrmio je nizak, debeli covek, stojeći na ulaznim vratima. Ružna grimasa se pojavila na Dokovom licu. – Šta ti ovde tražiš, Stivense? – Hoću da sačuvam sreću svoje sestre, kada već ne može drugačije – odgovorio je dućandžija žvaćući cigaru. Napravio je mali korak napred i sada više nije stojao u senci. Obrisao je maramicom znojavo čelo i s mukom se spustio na najbližu stolicu. – Došao sam ovamo da je poštedim patnje – pokazao je glavom na Rejlin.

Rejlin je sedela za stolom ne pomerajući se. Malo je podigla glavu i mirno pogledala brata. – To se tebe ne tiče, Čade. Molim te, ne mešaj se u moje stvari. Ja sam odavno odrasla. – Čad uopšte nije obraćao pažnju na nju. – Šta vidiš kada pogledaš mene, mister Holideje? – upitao je Čad, fiksirajući Doka. – Debelog, ćelavog građanina? Vlasnika trgovine, zar ne? Ali, ja sam i brat ove devojke, i nema te stvari na svetu koju ne bih učinio za nju. – Idi do đavola... Jedino mi je nedostajala tvoja patetika – odbrusio mu je Dok. – Ja ću se vratiti za dve nedelje... nadam se – obratio se devojci. – Jesi li joj ispričao i o onim banditima koji te čekaju? – nacerio se Čad. – Zaveži! – procedio je Dok kome je već bilo previše. – Oh, Bene, kuda to ideš? – skoro je zaplakala Rejlin. – Oni će te ubiti. – Koješta! Ako ih i ima, to je nekoliko ljudi – počeo je Dok da se izvlači i to

prilično nevešto. I tada je prvi put prokleo sebe što se toliko zadržao na ovom ranču. Još malo, i ova dobra devojka bi pomislila da je stekla muža, a onda, ni sam nije znao kako bi se izvukao. – Samo nekoliko ljudi... Ali, navratću do šerifa. On će se sigurno pobrinuti da ne prave gužvu. – Ponovo je prišao ormanu kao da se tek sada setio da je nešto zaboravio. Izvadio je odande svežanj novčanica, uzeo nekoliko, a ostatak vratio u orman. – Možeš mu već sada spremi venac, ako ga pustiš da ode – obratio se Čad svojoj sestri. – Svaki bandit i revolveraš koji ponešto duguje Doku Holideju, sada se već nalazi u San Rodalu. A takvih nema baš malo. A što se tiče meksikanskih predstavnika zakona, njima je svejedno da li će poginuti jedan ili stotinu, kada su u pitanju gringos.

– Da li ti to nekoga plašiš? – upitao je Dok okrenuvši se prema Čadu Stivensu i pogledavši ga pravo u oči. – Nemoj da ideš, dragi – odjednom je zajecala Rejlin. – Taj Simaron Kid... on je možda već umro. A ako nije, po svoj prilici biće mrtav kad ti budeš stigao. – Ti to očigledno ne razumeš – odgovorio je Dok. Uzeo je zatim svoj elegantni „kalifornija“ šešir i stavio ga na glavu. – Nažalost, ja više nemam vremena za objašnjavanje bilo čega. – Rejlin je potrčala za njim i zgrabila ga za ruku. – Ostavljaj me radi jednog mrtvaca! Rizikuješ svoj život i našu sreću zbog jednog bezvrednog čoveka koji je pucao ljudima u leđa! – viknula je. Dok je zastao i pogledao je, a lice mu se smračilo.

– Kid nikada nikome nije pucao u leđa – rekao je hladno. – Osim toga, ja mu nešto dugujem... On mi je dva puta spasao život. – Bacio je pogled na sat i uzdahnio. – Do viđenja! – rekao je još jednom. Rejlin nije odgovorila. Njeni prsti su gužvali zavesu, koja je visila na prozoru. Tog dana ju je sašila i stavila prvi put. Čad je izašao na verandu i posmatrao visoku Doku u priliku, koja je ubrzo nestala u mrač-

nim vratima štale. Zamišljeno je žvakao svoju cigaru, a na licu mu se pojavio osmeħ. Dok je međutim zastao kraj vrata, zažmirio malo da bi mu se oči privikle na tamu. Tog trenutka je nešto zviznulo kroz vazduh a na potiljku je osetio tup udarac. Zateturao se i pao na pod. Sva sreća, udarac nije bio jak. Izgubio je snagu, jer se, na prvi šušanj Dok trgao i malo pomerio glavu. To ga je spaslo, ali ipak nije uspeo da se održi na nogama. Međutim, na sledeći pokret napadača reagovao je munjevito. Još dok je bio na zemlji, okrenuo se oko sebe i skočio na noge. Sledeći udarac ga je promašio za dlaku, ali, u onoj tesko bi na samim vratima, takoreći dočekao ga je drugi napadač i zviznuo ga nekom motkom. On je samo seo na pod, a pred očima mu se zamutilo. Potrajao je čitav minut dok nije prepoznao napadače. Bili su to Dolman i Ransej, dve propalice i pijanice, koje su po ceo bogovetni dan visile po barovima, čekajući da im neko plati piće. Obojica su bili krupni i snažni, a njihove stisnute pesnice su podsećale na maljeve. Stojali su iznad njega i cerili se. Dok je pokušao da se pomeri, ali, jedan se oglasio. – Ostani miran, prijatelju – opomenuo ga je. – Ako se samo pomeriš, sleduje ti još jedna porcija ove medicine.

Dok je protrljao potiljak. Shvatio je da mora da pazi šta radi. Nije mu bilo potrebno da mu sad ove budale poremete sve planove. – Koliko vas je Čad platio za ovo junaštvo? – upitao je. – To uopšte nije bitno – isprsi se drugi, sav važan. Dok se ipak podigao lagano. U glavi mu je tutnjalo, a pred očima su mu sevale varnice. – Žao mi je, ali ja moram da idem – promrmljao je. – Bolje se sklonite sa tih vrata. – U tom času je Dolman skočio i zgrabio ga za ramena. Gurnuo ga je s leđa prema Ranseju, a ovaj ga je dočekao snažnim udarcem u stomak. Onako ošamućen još od prvih udaraca, Dok se zateturao i leđima udario o zid štale. Dolman se zacere-

kao i polako mu prilazio. Njegove sitne, svinjaske oči pakosno su blistale, a bikovski vrat je savio s namerom da udari Doka glavom u bradu. Ljudi u gradu su govorili da je Dolman u stanju da glavom razbije debelu hrastovu dasku. Međutim, Dok nije imao nameru da sačeka da se uveri u istinitost tih priča. Osećao je da je skupo dosta snage da pokaže ovim propalicama šta on ume. Zamahnuo je rukom koliko god je mogao, i njegova pesnica se zaustavila na Dolmanovoj bradi. Bio je to udarac kao iz topa. Ogromni siledžija je jeknuo i zateturao se. Dok je priskočio i zadao mu još jedan žestok udarac u stomak, od kojeg se siledžija presavio i kleknuo. U tom času priskočio je Ransej. Naleteo je na Doka s leđa i nogom ga, iz sve snage, raspalio po bubrezima. Dok je osetio oštar bol koji mu je sevnio telom. Posrnuo je, ali se u poslednjem trenutku dočeka na ruke i okrenuo se da dočeka Ranseja koji se spremao za sledeći udarac. Ne sluteći šta ga čeka, Ransej se sagnuo da bi bolje udario Doka koji je skoro ležao na zemlji. U istom trenu, Dok je podigao nogu i čizmom dočeka napadača, raspalivši ga direktno u vrat. Ransej je zakrkljao, odletevši čak u dvorište, a lice mu je pomodrililo. Počeo je da kašlje boreći se da povрати dah. Za to vreme, Dok se već podigao na noge. U poslednjem momentu postao je svestan opasnosti koja mu se približavala s druge strane. Gotovo da je zaboravio na Dolmana. Okrenuo se kao čigra i skočio u stranu, ali, i to je bilo kasno. Debela letva otkinuta sa vrata štale, već je pravila širok luk u Dolmanovim rukama. Njen kraj je raspalio Doka posred lica, tako strašno da je imao utisak da je pred njim nešto eksplodiralo. Bilo je to udarac kakav Dok stvarno nije pamtio. I prljav, užasno prljav. Dok je počeo da posrće tražeći vrata, da jednom izađe na svetlost dana, ali su udarci nastavljali da dobiju po njemu kao grad iz oblaka.

Dolman je sada zabijao pesnice u Dokov stomak u pravilnim razmacima, snažno kao parni čekić. Dok se borio da dođe do daha, ali je kašalj, njegova stara boljka, počeo da ga guši. Osećao je da neće izdržati dugo. U tom času se začuo ženski krik, a na vratima štale se pojavila Rejlin. – Gadovi! – vrisnula je, pokušavajući da se otme od Čada koji ju je već sustigao i zgrabio je za ruke. – Bolje je imati prebijenog muža nego nikakvog – doviknuo je Čad razjarenoj devojci. – Naročito sa tvojom reputacijom. Momci, kako mu je? – Ne verujem da je dobro – rekao je Dolman odmićući se od Holideja. – Kučkin sin, malo je falilo da me ubije – rekao je Ransej koji je već uspeo da se povрати. Lice mu je bilo modro, a na grlu mu se videla ogrebotina kako ga je Dok zahvatio čizmom. Za to vreme je Holidej već uspeo da povрати dah. Podigao se i teturajući otišao do pojila. Zagnjurio je glavu u vodu. Zatim se uspravio i duboko udahnuo vazduh. Pogledao ih je sve odreda i ponovo se uputio u štalu. – Zahvalite bogu, momci, što ipak mogu da razumem zabrinutost jednog brata. Inače, sada biste vas dvojica ovde ležali mrtvi na ovom dvorištu – rekao je opasno tihim glasom i stavio ruku na dršku revolvera. Dolman i Ransej su prebledeli. Jedino se Stivens osmehivao nekako izveštačeno i nesigurno. Najzad se i na Dokovom licu pojavio osmeh kada je pogledao devojku.

– Ako je to sve, ja bih da pođem – rekao je, ne želeći da nastavlja gužvu. Dolman i Ransej su upitno pogledali Čada. Nijedan od njih nije želeo obračun sa revolverima, ali, pošto su već primili novac, znali su da moraju da učine ono što kaže Čad. Odahnuli su kada je on odmahnuo glavom. – Mislim da ne bismo mogli da ga zadržimo – rekao je besno. – Osim, naravno, kada bismo ga ubili. A to će banditi u San Rodalu ionako da urade. Pustite ga neka ide! – Rejlin je pritrčala Doku i počela da

ga udara u grudi. – Mrzim te! Mrzim te. – vikala je. – Mrzim dan kada sam te upoznala. – Dok ju je pažljivo uhvatio za ruke, sagnuo se i poljubio je. – Ne zameri mi, draga – rekao je neverovatno toplo. Zatim se odmakao od nje i vinuo u sedlo. Poterao je konja pored Čada koji se sklonio u stranu. Pogledi su im se sreli. – Poslaćemo venac – doviknuo mu je dućandžija. Međutim, on je bio prvi koji je oborio pogled.

Dok Holidej je obo konja i poterao ga galopom. Već je izgubio i suviše vremena i morao je da požuri, ako je želeo da uhvati voz.

*

– Koliko dugo će vaš konj ostati ovde, mister? – upitao ga je vlasnik štale u Dalasu. Dok je potapšao svoga Miga po vratu. Bokovi životinje bili su prekriveni znojem. Iz džepa je izvadio banknotu od dvadeset dolara i zakačio je za sedlo. Bio je to ogroman novac kada su u pitanju bile ovakve stvari. – Sve dotle dok traje ovaj novac – rekao je. Štalaru se osmehnuo brk, ali se pravio da ga novčanica nije impresionirala. – A posle? – upitao je. – Vratću se ja po njega pre nego što se ovo potroši – rekao je Dok i okrenuo se da pođe na ulicu. – A ako se ne vratite? – štalar je izgleda bio dobro obavešten. Dok je zastao i namršti se. Onda je osmotrio glavnu ulicu Dalasa. – Ako se ne vratim – odgovorio je posle izvesnog vremena – onda obavestite ranč „Bar L“ u Vakju. Oni će svakako nekog poslati da namiri troškove i uzme konja. – Noć se spustila brzo. Glavna ulica bila je dobro osvetljena, a iz brojnih saluna dopirali su buka i žamor mnogobrojnih glasova, koje je bilo teško raspoznati.

Dok Holidej je polako koračao sredinom ulice, a u glavi su mu neprekidno odzvajale štalareve reči „A ako se ne vratite?“

Da, i to bi moglo da se dogodi, pomislio je i uputio se prema mračnom peronu stanice, na kome je gorela samo jedna svetiljka, i to iznad šaltera za prodaju karata. Sat u staničnoj kancelariji koji se video preko ramena blagajnika, pokazivao je da je ostalo još deset minuta do osam. Tada je trebalo da naiđe voz. Blagajnik je podigao glavu i preko naočara pažljivo osmotrio Doka Holideja. – Putujete? – upitao je. Dok se trgao i sa sata preneo pogled na blagajnika. – Da. – Dokle? – Do kraja linije. – Na malom otvoru u pregradi od stakla na šalteru, pojavili su se blagajnikovi prsti požuteli od duvana. – Trideset dolara – rekao je, pružajući Doku kartu. Dok je klimnuo glavom, platio kartu i stavio je u džep. Zatim je pošao duž perona. Noć je bila topla, bez daška vetra. Iz nedalekih saluna, dođe je dopirala galama, a svetlost fenjera videla se sa perona. I iz kancelarije na peronu takođe je dopirao mlaz svetlosti. Tako je Dok i primetio nekoliko putnika koji su takođe čekali voz. Izgledalo je da niko od njih nije pokazivao ni najmanje interesovanje za njega. Dok je krenuo korak-dva, kada je ugledao odbačene novine na zemlji i podigao ih. To je bilo poslednje izdanje „Trube Zapada“. Sa novinama u rukama, Dok se vratio do prozora kancelarije, prineo novine svetlu i pročitao naslov na prvoj strani:

„Dok Holidej vredi pet hiljada dolara! Mrtav, naravno!“ Prineo je novine bliže očima i nastavio da čita. *„Svi koji su upućeni u izvesna zbivanja na Divljem zapadu, složiće se da se Dok Holidej već dovoljno dugo krio i izbegavao da dobije ono što je zaslužio. Pošto je uvek „pravedan“ i radio „po zakonu“, pa nijedna porota ne može da ga osudi, pozivam narod da bude porota i izvršilac kazne. Suma od pet hiljada dolara je položena u mojoj kancelariji, a čovek koji ju je predao želi da ostane nepoznat. Novac će biti isplaćen*

*onome ko bude doneo dokaze o smrti
Doka Holideja...*

Rej Mekli.“

Spustivši novine, Dok je osmotrio lica ljudi koji su se nalazili u blizini. Pitao se, koliko njih je već znalo ko će im večeras biti saputnik. Ili, još bolje, koliko njih je doputovalo ovamo baš zbog njega. Jer, bilo je više nego sigurno da se ovaj oglas nije pojavio prvi put u novinama. Ko zna, možda ga je pročitala i Rejlin, ali, nije znala o kome se radi. On sam je izbegavao da čita novine iz prostog razloga što je smatrao da one pišu jedino o glupostima. Ispod širokog oboda svog šešira pažljivo je posmatrao ljude na peronu. Da li mu se samo učinilo, ili je onaj momak pored njega, i suviše nervozno pušio svoju cigaretu, upitao se Dok. A i onaj momak u senci izgledao je prilično napet i nervozan. – Rej Mekli – promrmljao je Dok sebi u bradu. Zgužvao je novine i bacio ih na prugu, a zatim se povukao dublje u senku. Pet hiljada dolara bilo je mnogo novca. Mnogo više nego što je čak i on, najveći kockar svih vremena, mogao da skupi na pokeru. Samo, ko li je taj Raj Mekli? I ko je čovek koji je položio tu sumu, pitao se. Ali ma ko da je to bio, čim je ponudio toliku sumu za njegovu glavu, morao je za to imati dobre razloge. Takvih je, naravno, bilo. Jer, nisu svi oni, koje je u svom lutanju Dok Holidej poslao na groblje, bili usamljenici bez roda i poroda. Mnogi su imali porodice, braću, rođake i nije isključeno da tu treba tražiti onoga što se zaverio da ga uništi. Dok se podsmehnuo samom sebi. – Da si još malo ostao u onom ptičjem gnezdu, prijatelju – procedio je sebi kroz zube – dobro bi zarđao. Pa, ovo je nešto što se podrazumeva. To je rizik koji preuzima svako ko se uputi ovim stazama. Razmišljajući o tome, Dok je malo popravio svoj opasač i spustio ruku na revolver. To ga je potpuno smirilo i vratilo u

ravnotežu. Visoki čovek koji je malopre nervozno pušio, sada je krenuo peronom.

Dok je bio siguran da ga instinkt ne vara. Ovaj čovek je imao neke veze s onim člankom u novinama. Pazio je dobro na svaki njegov pokret, a, istovremeno je osetio kako mu se ledeni žmarci spuštaju niz kičmu. Nije želeo da ovde dođe do gužve. Moglo bi se dogoditi da zbog toga izgubi voz, a ako ga Kid stvarno zove, ko zna kada bi posle stigao... ako bi stigao. Čovek je zastao, zavukao ruku pod sako, a zatim nastavio dá korača. Dokov prst se automatski savio oko oroza „linkolna“, a revolver je za jedan inč izvukao iz futrole. Da je bio u formi, ta priprema ne bi bila potrebna. Ovako... Pažljivo je posmatrao ruku čoveka koja je lagano izlazila iz unutrašnjeg džepa sakoa. U šaci je sevnio perorez. Dok je motrio pažljivo. Ali, čovek je iz drugog džepa izvadio jabuku i počeo da je seče, koračajući. Nije ni primetio da je Dok već bio potpuno spreman da puca. Ili se to samo tako činilo?

Dok je odahnuo. Samo da voz dođe što pre, mislio je. Onda će već biti drugačija situacija. Ako i bude gužve, voz se zbog toga neće zaustaviti. Ovde bi mu se odmah popeo za vrat neki šerif i od putovanja ne bi bilo ništa. Ipak, mogao bi se zakleti da čovek s jabukom demonstrira igru nožem, baš zbog njega. Zašto je tako mislio, ne bi umeo da objasni, ali, bio je siguran da je pogodio. Zato je malopre i osetio onu nervozu. Znači, neko o njemu zna više nego što je mogao da pretpostavi. Uostalom, to je shvatio još jutros kada je u dvorištu Rejlinog ranča ugledao Maleta. Ali, ko je taj koji mu je na tragu? A da nije te grдне pare položio onaj što je poslao Maleta? Ako je tako, onda je vest o Kidu Simaronu obična izmišljotina, čiji je cilj jedino da njega izvuku sa ranča. Sada više nije imao vremena, ali, čim stigne u Laredo, poslaće telegram u San Rodal da bi se raspitao o

zdravlju Simaron Kida, odlučio je. Na narednoj stanici već će ga čekati odgovor.

Iz tame u daljini, do stanice je dopro pisak lokomotive. Uskoro se pojavila slabašna svetlost fenjera, koji se nalazio na čelu kompozicije okačen za lokomotivu i s ove udaljenosti delovao je skoro sablasno. Najzad, uz škripu točkova, kompozicija se zaustavila, a lokomotiva je ispustila oblak pare i njome obavila čitav peron i staničnu zgradu. Na stepeniku jednog vagona pojavio se uniformisani konduktor. Prineo je obe šake ustima i glasno uzviknuo: – Dvadeset minuta do polaska! Dok je izvadio iz džepa svoju skupocenu tabakeru i uzeo jednu „virdžinija“ tanku cigaru, koja mu je uvek pomagala da povrati dobro raspoloženje. Povukao je nekoliko dimova, skoro se sasvim opustio i pošao prema vagonu. Odjednom je zastao i trgao se. Kroz prozor vagona, video je to dobro, posmatrao ga je jedan muškarac. Čovek je imao svetle, plave oči u kojima je iskrio neki čudan sjaj. Okruglo lice bilo mu je razvučeno u osmeh bez humora i dobrote. Jagodice je imao dosta izražene. Neki istočnjak, pomislio je Dok gledajući čoveka čija je ruka u mekoj rukavici lako lupkala po staklu prozora. Dok je neprimetno olabavio revolver u futrolu i ušao u vagon. – Vi ste Dok Holidej, zar ne? – još s vrata ga je dočekalo pitanje koje mu je postavio čovek plavih očiju. Vagon je bio prazan, a osim njih dvojice tu se nalazio samo jedan crnac, koji je raznosio piće po vozu. Dok ga je pogledao i ironično se osmehnuo. – Jeste li se uplašili? – nasmejao se kicoš plavih očiju. – Zbog vas? Nikako – osmehnuo se Dok. – Osim toga, moje je ime Lombard. – Aha... naravno, Ben Lombard – prokomentarisao je čovek, a Dok je bio siguran da je igra već počela. Praveći se da ne obraća pažnju na njega Dok je mirno seo na sedište preko puta, držeći na oku svoga saputnika. Ovaj se malo promeškoltio, a zatim je napadno

zevnuo s izrazom dosade na licu. – Ja bih ipak na vašem mestu ponešto shvatio – rekao je. – Ko kaže da nisam? – upitao ga je Dok koji je rešio da s ovim kicošem odmah raščisti stvar. Rukom je lako potapšao futrolu u kojoj se nalazio „linkoln“ a glas mu je bio tih kao šapat, kada je progovorio, gledajući kicoša pravo u oči.

– Pošto vidim da znate ko sam, a možda ste zato i ovde, mislim da treba da vam stavim do znanja da ću vas bez oklevanja, ubiti... ako to bude potrebno. – Za mnom nije raspisana nikakva poternica – rekao je kicoš izazivački. – U ovom trenutku nisam ni zainteresovan za to – presekao ga je Dok. – Jedino što me zanima to je da u jednom komadu stignem do poslednje stanice. Živ! – Uska ramena kicoša su se pustila. – To verovatno nećete uspeti – osmehnuo se zlurado. – A vi, mister, mogli biste malo da zavežete – rekao je Dok. – Ne volim dosadne ljude, a naročito žuto-kljunce. Konačno, ko si ti? Ne sećam se da smo se upoznali? – Vi me iznenađujete – pokušao je kicoš da deluje hladnokrvno, ali, lice mu je već bilo purpurno od besa. – Za vas se priča da ste džentlmen, a vi očigledno ne umete da se ponašate. To je svakako rezultat vašeg života u divljini, s one strane Ebilejna. Ja lično, nika da nisam mogao da razumem ljude koji su se tako otpadili od pristojnog društva. U svakom slučaju... – Prekini to prazno blebetanje, mister. Ako me i dalje budeš davio, nabiću ti taj šešir do nosa. Tvoje mišljenje me uopšte ne zanima. – Prsten sa dijamantom je blesnuo kada je kicoš odmahnuo svojom uskom rukom. – Drži ruke tako da mogu da ih vidim – upozorio ga je Dok želeći da ga iznervira i da vidi njegove reakcije. Zatim je pažljivo osmotrio ruke kicoša. Šaka je bila uzana sa bledim, tankim prstima. Kroz prozračnu kožu nazirale su se plavičaste vene. Bilo je to zaista neobično, a tako negovane nokte Dok nije video u ovim krajevima.

Kicoš je pogledom pokazao na novine koje su ležale pored njega na sedištu. Bilo je to poslednje izdanje „Trube Zapada“. – Rej Mekli? – upitao je Dok. Kicoš je klimnuo glavom. – Tačno – rekao je. – I možete slobodno da se opustite, lovče na ucene. Od mene vam ne preti nikakva opasnost. – Već sam ti rekao da ne trpim brbljarije – odrezao je Dok. – Znači, ti si ta ptica koja je sve ovo zamesila? Dakle tako! A može li se znati zašto? I zašto me stalno nazivaš lovcem na ucene, kada znaš da sam to sticajem okolnosti... Hoću da kažem, siguran sam da to znaš, iako se ne sećam da sam te video ikada u životu. – Pre sedam godina, vi ste ubili moga brata u Sedaliji, mister – zarežao je Mekli i otvorio zlatnu tabakeru sa cigaretama. – Nadam se da pamтите sve one koje ste ubili? Ili vas to možda uopšte ne zanima? – Odabrao je cigaretu, stavio je među zube i zapalio šibicu. Taj gest baš nije priličio tako otmenom gospodinu kakav je Mekli očigledno želeo da izgleda. Preko plamena šibice, nastavio je da govori.

– Bak Mekli je bio moj brat. Imao je dvadeset i sedam godina kada ste ga ubili kao besnog psa. – Kroz oblak duvanskog dima, Dok je pažljivo posmatrao blede lice čoveka pred sobom. – Da, sada vidim da postoji izvesna sličnost – rekao je. – Samo, Bak je bio nešto krupniji i nije bio tako kicoški obučen. Ali, imao je iste oči. – Niste mu pružili nikakvu šansu – rekao je Mekli. – Pre svega, to nije tačno. A drugo, tvoj brat je bio ubica. Uperio je na mene „sačmaricu“ sa skraćenom cevi. Šta bi ti učinio, Mekli, da si bio na mom mestu? – Pogodili ste ga posred lica. Bez lica smo ga sahranili – procedio je Mekli, zatvorivši tabakeru, a ruke su mu приметно drhtale. – Tog dana, u Sedaliji, prokockali ste svoju sudbinu, Dok Holideje. U to vreme nisam znao kako ali bio sam sigurna da ću jednoga dana vratiti dug. – Dok se namrštio. – Zašto tada nisi pošao za

mnom sa revolverom u ruci? – Čekao sam sedam godina – odvratio je Mekli, a oči su mu zablistale. – Pohađao sam školu na Istoku i konačno sam završio koledž. Počeo sam da se bavim poslom o kojem je Bak uvek sanjao. Postao sam novinar. Postoji jedna izreka koja kaže da je pero ubojitije od mača. – Izduvao je savršen kolut dima. – Postoji mnogo ljudi koji će vas rado ubiti umesto mene – rekao je nadmeno. – Ja neću morati ni prstom da maknem. Tu privilegiju sam stekao zahvaljujući svom položaju. – Zato si ponudio novac zar ne? A odakle ti taj novac? Je li tvoj? – Nije! – Mekli je otresao pepeo sa cigarete u pepeljaru ispod prozora. – Ispostavilo se da vas još neko mrzi, bar koliko i ja. Pet hiljada dolara je stiglo na adresu mog lista u Ebilejnu, adresirano na mene. Novac je stigao iz Meksika... U stvari, iz San Rodala. Zar to nije slučajnost?

Dok je ugasio opušak svoje cigare. Osmehnuo se posmatrajući kicoša. – Ne verujem da se čovek koji je poslao novac potpisao – rekao je gledajući kicoša ispiti vački. – Takvi tvorovi nikada ne istupaju na svetlost dana. Kriju se. – Niste u pravu, Holideje. Pismo je bilo potpisano. Da li poznajete čoveka po imenu Bredmen? – Vesli Bredmen? – Dokove oči su se suzile. – On je odavno pod zemljom. Video sam ga kako pada pogođen. Bilo je to u El Paz. Mrtvi su i on i njegovi ortaci. Ni tu nismo potezali oružje prvi. Mislim, Simaron i ja. Ne, ne, posle onog rešetanja nikako nije mogao ostati živ. U to ne verujem. – Suprotno svom običaju, Dok je bio opširniji nego obično. Želeo je da izazove sago vornika, da mu kaže što više. – Možda je, onda, njegov duh poslao novac – zakikotao se Mekli, posmatrajući svoje negovane nokte. U tom času se kompozicija pokrenula i para je obavila prozore. Kroz bele oblake posmatrali su peron, koji je ostao iza njih. Mekli je otresao trunčicu pepela sa revera svog sakoa i zagledao se

u Doka svojim sitnim, plavim očima. – Putovanje je počelo, mister Holideje – nacerio se. – Baš tako, Mekli. – Da vas ja možda ne uznemiravam? – imitirao je učtivost Mekli. – Ni manje ni više od nekog dosadnog letnjeg komarca. – Hteo sam samo da kažem da moje prisustvo u ovom vozu ne bi trebalo da vas uznemirava – dodao je Mekli, objašnjavajući. – Mekli – rekao je Dok ustajući. – Ja te čak i ne primećujem. – Kicoš je ponovo pocrveneo i na licu mu se ukazala ozlojeđenost. – Zar vas nimalo ne muči radoznalost? Zar ne želite da saznate kako sam se ja našao baš u ovom vozu? – Nimalo. – Onda ću vam ja ipak reći. Od kako sam dobio ono pismo s novcem, i od kako se vaše ime prvi put pojavilo u novinama... naravno u članku koji sam ja napisao, ja sam već deset puta putovao ovom linijom od Sent Luisa do Lareda. Mislio sam da ćete možda poći na konju, ali, bilo je logičnije da ćete odabrati voz. A da ćete krenuti, nisam sumnjao. Jer, poziva vas prijatelj na samrti! Čovek kakav ste vi, na to se nije mogao oglušiti. Da, u pitanju je bilo samo strpljenje... I, isplatilo se. Na kraju ste se pojavili. – Pa, ti i nisi baš mnogo glup – rekao je Dok. – Hvala bogu što nisi tako i opasan.

– Varate se – pobunio se Mekli i napola se pridigao sa svog sedišta. – Baš u tome i jeste stvar. – Dok ga je presekao pogledom da se on ponovo spustio na sedišta, a pakostan osmeh zaigrao mu je oko usana. – Recite molim vas, mister Holideje – sada se cerio – da li me mrzite? Recite mi iskreno. – Dok je napravio najljubaznije lice koje je mogao. – Ne, ne mrzim te, Mekli – rekao je tobož prijateljski, a onda se odjednom uozbiljio. – Ja te u stvari sažaljevam. – Znao je da je to u ovoj zemlji najgora uvreda koja se može baciti u lice nekom čoveku. Ali, nije čekao da vidi Meklijevu reakciju. Ustao je i izašao iz vagona. Uputio se odeljku druge klase i tamo seo na prosto, drveno sedišta. Ispružio je

noge ispred sebe i navukao šešir na lice. Nozdrve su mu lako zaigrale. Opet je osetio onaj miris koji se malopre širio oko Meklija, jer je upotrebljavao parfem. To je ovde, takođe, bilo neobično, a kada su muškarci u pitanju, priličan dokaz lošeg ukusa. Točkovi voza su jednolično klopurali i ta monotonija ga je polako uspavljivala. Podigao je noge na sedišta preko puta, prekrstio ruke na grudima i zaneo se u misli. Vesli Bredmen je umro u El Pazu, u to je mogao da bude siguran. On i Simaron Kid su se tada obračunavali sa čitavom bandom razbojnika, ali, istina, nijedan od njih dvojice nije mogao da bude siguran da je baš on smaknuo Bredmena. Ipak, Bredmen je pao, okrenuo se nekoliko puta u prašini, koja se istog trenutka obojila crveno. Poslednjim naporom se pridigao i ispalio svoj poslednji hitac. Fijućuci divlje, tane je, međutim, odletelo niz ulicu El Paza. Bredmenove usne su još jednom zadrhtale, a zatim su mu se oči iskrenule, pokazujući beonjače. Pa ipak, jedna stvar je bila nejasna. Pojavio se Tobi Malet. Kako je Malet mogao da zna za Bredmena. Njih dvojica nikada nisu jahali zajedno. U to vreme, on se nalazio na sasvim drugom kraju zemlje, to je Dok znao pouzdano. I što je bilo najvažnije, Dok Holidej je znao da se Tobi Malet nikada ne bi sam setio da dođe do njega. Tobi je slabo mario da li je neko, čak i od njegovih poznanika i prijatelja, mrtav ili nije. Njemu je bilo dovoljno da ima dosta viskija i ponekad društvo neke salunske devojke. To je moglo da znači samo jedno, neko ga je morao naterati da ode do Rejlinog ranča.

Odgovori na sva ta pitanja ležala su stotinama milja daleko u San Rodalu i Dok je odjednom osetio kako se budi njegova stara priroda. Zaželeo je da što pre stigne u taj daleki grad u Meksiku. Naravno, bilo mu je jasno da boravak u San Rodalu neće ličiti na piknik. Gotovo da je bio siguran da će biti gužve. Vetar je iznenada dunuo

i skoro je skinuo šešir sa Dokovog lica. Vrata vagona iza njega su se otvorila i zatvorila. Koraci su mu se lagano približavali. Dok se neprimetno pomerio tako da mu je „linkoln“ bio pri ruci. Bio je to čovek koga je video na peronu kako seče jabuku. – Imate li nešto protiv da sednem ovde? – upitao je čovek. – Sva mesta su slobodna – rekao je Dok mirno. Čovek je imao lice nalik na pun mesec, a oči su mu nemirno poigravale. Kapljice znoja su mu orosile čelo. – Ja sam Ralf Kej – rekao je neobično visokim glasom. Dok je ignorisao pruženu ruku. Kejove oči koje su sve do tada igrale kao na zejtinu, odjednom su se ukočile. Ipak se savladao. – Bilo mi je prilično dosadno tamo u onom vagonu – rekao je pokazujući glavom u pravcu odakle je došao. – Pomislio sam da ni vi nećete imati ništa protiv društva, pogotovu što je do Lareda prilično daleko. – Dok je skinuo noge sa suprotnog sedišta. – Ovo je slobodna zemlja, mister Keje – rekao je. – Svako ima prava da radi šta želi.

– Imate li nešto protiv jedne partije udvoje? – Nikako – osmehnuo se Dok. Iako mu se partner nije nimalo svidao, protiv igre zaista nije imao ništa. Čak je odjednom osetio kako ga nešto prijatno golica u prstima. Kej je već podigao pokretnu ploču između sedišta, izvadio špil karata, promešao ih nekoliko puta, a zatim ih stavio na improvizovani stočić. – Recite ulog – kazao je. – Limit od pet dolara. Da li vam to odgovara? – U redu. – Još je promešao karte, a zatim je stavio pred Doka Holideja špil. – Presecite. Ko izvuče veću, deli. – Dok je podigao kartu. Dama. Kej je okrenuo devetku. Dok je slegao ramenima i počeo da deli karte. Pun mesec koji se podigao iznad horizonta, omogućio im je da lepo vide predeo kroz koji su prolazili. Bila je to gruba surova zemlja. Oštro grmlje meskite, gomile kamenja i stena. Svuda je vladao savršeni mir. To je bila zemlja na kojoj nijedan čovek nije živio. – Čovek bez

konja nema nikakvih izgleda – prokomentarisao je Ralf Kej. – Dok ga je pogledao. Keju je kosa pokrivala čelo, a pogled mu je bio zaklonjen širokim obodom šešira nakrivljenog na jednu stranu. Kej je polako spustio karte pored sebe. Dva keca. Tražio je pet dolara kada je počeo deljenje i Dok ih je platio. Sada je i on spustio svoje karte. Kej je stavio pet dolara na sto. Posmatrajući kartu koju je izvukao, Kej se nasmejavao zadovoljno. Zažmrio je malo i pogledao Doka. – Izgleda mi da mi se sreća osmehnula, mister... kako ono rekoste da se zovete? Čini mi se da nisam dobro čuo vaše ime? – Nisam ga ni kazao – odgovorio je Dok zagledan u svoju kartu. Podigao ju je za jedan inč i nasmejao se. – Kako bi bilo da povećamo ulog? – upitao je. – Vi blefirate! Ne verujem da možete dobiti bolje karte od mojih. – Dok je polako položio karte na sto. Otvoreni poker je imao i svojih draži, što se do poslednjeg trenutka sa sigurnošću nije moglo znati ko će da pobedi. Još jedna Dokova karta bila je pokrivena. Kej je oklevao. Posegao je rukom u džep i izvadio novac. Razmišljao je nekoliko trenutaka, a zatim je odmahnuo glavom. – Mislim da ste i suviše dobri za mene. Da li mogu da vidim i drugu kartu? – Za to treba da se plati – rekao je Dok i odgurnuo Kejovu već pruženu ruku. Kej je slegnuo ramenima i osmehnuo se, trudeći se da izgleda dobro raspoložen. – Izvinite – rekao je nekako i suviše učtivo, što mu, očigledno, nije baš pristajalo. Igrali su još neko vreme, a zatim je Kej odustao, jer je izgubio već priličnu svotu. Lagano je sakučio karte i vratio ih u džep sakoa. Spustio je drvenu ploču nazad u ležište i iz džepa izvadio jabuku.

– Otkuda ste znali da idem do Lareda? – upitao je Dok iznenada. Oštrica Kejovog noža sevnula je u njegovim rukama, ali se odmah zatim zarila u jabuku. – Čuo sam kada ste kupovali kartu. – Aha! A da li možda čitate „Trubu Zapada“? – nacerio

se Dok. Oštrica noža ponovo je zasekla jabuku. – Ne umem da čitam – bio je odgovor. – Čak ni cifre? Pet hiljada, na primer. Na dolare se odnosi, naravno. – Odbacivši jabuku, Kej je naglo skočio i zamahnuo nožem. Međutim, Dok je reagovao munjevito. Uspeo je da zgrabi Kejovu ruku u kojoj je držao nož i da promeni putanju sečiva. Nož se zario u sedište. Ali, ni Kej nije bio za potcenjivanje. Podigao je koleno uvis i raspalio Doka po ruci, u trenutku kada je ovaj potezao revolver. Oružje je palo na pod, a Dok se zateturio u stranu. Kej je skočio sa sedišta. U tesnom prostoru između klupa teško je bilo boriti se. Ipak, Dok je uspeo da povрати ravnotežu i da se okrene prema njemu. Morao je priznati da je za ovu godinu i nešto dana izgubio prilično kondicije. Uspeo je da se leđima osloni na naslon sedišta i tako je dobio čvrst oslonac. – Da vidimo sada boju tvoje krvi – rekao je Kej svojim visokim glasom i počeo lagano da se nagnje prema Doku. Dok je pažljivo pratio Kejovu ruku u kojoj je ovaj držao nož. Oštrica noža, dugačka šest inča, opasno je svetlucala. Po načinu na koji je Kej držao nož, videlo se da je veoma vešt u baratanju njime. Ralf Kej je opet zamahnuo, ali, odjednom su proradili Dokovi čuveni refleksi. Kao mačka, bacio se u stranu. Oštrica noža je uspela da potkači samo njegov elegantni kaput i raseče mu peš, kao da je od hartije. Okrenuvši se u mestu kao čigra, Dok je uspeo da dobije oštar zamah u svom snagom je raspalio Keja iza uha. Sledećim udarcem pogodio ga je u bubrege. Nož je ispao iz ubičine ruke i kliznuo na pod vagona. Međutim, i Kej je bio brz. Munjevito se bacio na pod i uspeo da zgrabi nož koji je već kliznuo ispod sedišta. Onako, oko sebe, odmakao se prilično od Doka, a zatim je skočio na noge. Disao je vrlo teško, osmeh na usnama mu je bio nervozan i bilo je nekog očajanja u njemu. Prebacio je nož u levu ruku i obrisao dlan

desne o nogavicu pantalona. Obavio je sve to neverovatnom brzinom i već je ponovo zamahnuo prema Doku Holideju.

Dok je trepnuo, ne skidajući pogled sa Kejovog lica. Pazi samo na njegove noge, opominjao je sebe. One će najpre reći kada će uslediti napad. Kej je prilazio polako. U jednom trenutku je zastao i polako počeo da savija kolena. Spremao se za skok. Zaljuljao se malo kada je voz ušao u krivinu, a zatim je jurnuo. Dok se odbacio unazad i oštrica je fujknula u vazduhu. Zatim je naglo priskočio i zamahnuo rukom. Kejove oči kao da je prekrila neka magla. Dok je zamahnuo ponovo. U tom času je Kej instinktivno podigao nož i vrh oštrice je ogrebao Doka po čelu. Krv se ukazala. Ne obraćajući pažnju na bol koji je osetio, Dok je zgrabio Keja za zglob ruke i počeo snažno da ga uvrće. Ubica je podigao koleno s namerom da pogodi Doka u preponu, ali, Dok se tome i nadao i vešto je izbegao udarac. Zatim je snažno nastavio da zavrće Kejovu ruku. Osetio je ubičin dah, koji ga je palio po licu, a znoj mu je oblio čelo. U trenutku kada je osetio da se nož okrenuo u banditovoj ruci i da je oštrica sada okrenuta u Kejov stomak, Dok ju je snažno pritisnuo napred. U Kejovim očima se ukazao iznenađen pogled, Dok je povukao nož nazad, a Kej se sručio na sedište. Zatim je kliznuo na pod. Pošto je obrisao nož u Kejove pantalone, Dok je sklopio nož i stavio ga u džep. Sagnuo se i uhvatio mrtvog bandita za noge. Dovukao ga je do platforme vagona i snažno ga gurnuo. Telo se skotrljalo pored pruge i ostalo da leži nepomično. Dok se vratio u vagon, potražio svoj revolver, podigao ga i vratio u futrolu. Zatim se zagledao u mrlje sveže krvi koje su se nalazile na podu vagona. U tom času je sirena lokomotive otegnuto zapištala kroz noć.

Osetivši miris parfema, Dok je podigao pogled i ugledao par očiju koje su ga posmatrale netremice sa ulaza u vagon. Rej

Mekli je namignuo lukavo. – To je bio samo jedan – rekao je. – A biće ih još, mister Holideje. Biće ih mnogo...

Savivši ruke oko usana u obliku trube, kondukter je otegnuto viknuo. – Stajanje jedan sat! Odmor! – Trgnuvši se iz nemirnog dremeža, Dok je provukao prste kroz kosu, prišao prozoru i pogledao napolje. Bilo je deset sati pre podne i Ostin je ležao pod nemilosrdnim sjajem vrelog sunca. Znači, jedan sat odmora, osmehnuo se ironično. Jedan sat za ubistvo, pa, to je i previše. Njegove sive oči su pogledale prema natpisu koji je visio iznad ulaza, koji se nalazio pored stanice: „Fonteneblo salun“. Smešeći se, prišao je prozoru i tada je ugledao kicošku figuru Reja Meklija koji je išao preko drvenog perona. Njegove čizme od meke kože jedva čujno su tapkale po daskama. Kada je Dok izašao iz vagona, reporter se nigde nije mogao videti. Vrućina je bila paklena, a usijani vazduh je polako treperio, dižući se iznad tla. Kondukter koji je malopre vikao, požurio je da se skloni u senku, brišući crvenom maramicom znoj sa čela i lica. Klimnuo je glavom kada je Dok prošao pored njega i rekao. – Polazimo tačno u jedanaest, mister. – Na kraju perona, Mekli je stojao sa još trojicom i razgovarao nešto ozbiljno. Ućutali su kada je Dok prolazio pored njih. Ali, Doku nije promaklo da je svaki od te trojice nosio revolver u futroli nisko pripasanoj uz desnu butinu. Ušavši u salun, Dok je još uvek mogao da ih vidi u velikom salunskom ogledalu, koje je visilo iznad bara. Nešto su se objašnjavali sa Meklijem. Njegovu pažnju poremetio je debeli barmen koji mu je prišao tog trenutka. – Brendi – rekao je Dok. Bio je brzo uslužen uz barmenovu konstataciju da je pakleno vruć dan. Dok je sa svojom čašom krenuo prema jednom stolu u uglu. Seo je na stolicu, tako da je mogao da posmatra ulazna vrata. Odjednom je osetio miris par-

fema. Očekujući da ugleda Meklija, Dok se okrenuo. Međutim, bila je to devojka.

– Jesi li sam? – upitala je. Izrez na njevoj zelenoj haljini bio je preterano dubok, tako da su joj se videle skoro cele grudi. – Ja sam Roksi – rekla je, napuživši izazovno usne, koje su bile bleštavocrvene od debele naslage ruža na njima. – Drago mi je što sam vas upoznao – rekao je Dok ne obraćajući pažnju na nju. Izvadio je sat iz džepa i uporedio ga sa velikim zidnim satom iznad bara. Do polaska voza ostalo je još četrdeset minuta, pomislio je, ali, odjednom je osetio neku čudnu slabost u nogama. Nikako nije shvatio kako je to moguće. Doduše, posle dužeg vremena popio je dva brendija, ali, to nije bio razlog da se oseća ovako. Sem, naravno, ako tu barmen nije umešao svoje prste. Samo kako, pitao se Dok. Video je praznu čašu... Valjda nije reskirao čitavu bocu samo da njega onesposobi? A zašto i ne bi, pomislio je Dok. Za pet hiljada dolara može da kupi pola ovog kraja, a o piću... mogao bi potocima da ga prosipa! Prošlo je još nekoliko minuta i Doku je sada bilo sasvim jasno da je popio nešto što nije smeo, nešto što ga je omamljivalo. Roksi mu je blago položila ruku na rame i sela na stolicu pored njega. – Izgledaš snažan momak... a? – rekla je, a ispod stola njeno koleno je dotaklo njegovo. – Bilo bi bolje da odete madmoazel – govorio je Dok jedva držeći oči otvorene. – Ovde bi uskoro moglo biti vruće. – Misliš da bi moglo biti gužve? – zakikotala se devojka. Dok je klimnuo glavom. – Oh, gužve su me oduvek privlačile – zacvrkutala je Roksi. Dok se s mukom nasmešio. Uhvatio je uz put pogled barmena i primetio kako se bezglasno ceri. Roksi je podigla uvis dva prsta. – Dva brendija, Džo! – doviknula je barmenu. – Za mene ne! – pobunio se Dok, osećajući da ovo nije dobro za njega, ali, njegove reči su zvučale neubedljivo. Videlo se da mu je volja oslabila. – Samo jedno piće za srećan put –

rekla je Roksi molećivo i povukla ga za ruku. Usne su joj bile otvorene, a jezikom ih je lizala. – Molim te... – Nagnula se napred. Izrez na njenoj haljini još više se otvorio. Uхватила je Doka za ruku i prinela je svome vratu. Stavila ju je na mesto gde joj je pod kožom na vratu tukla žila kucavica. – Vidiš li – rekla je kikoćući se. – Tako si me uzbudio.

Tada im je prišao barmen Džo noseći dve čaše sa brendijem. Stavio ih je na sto i nagnuo se nad Dokom. – Neka sam proklet ako ovde ne postaje toplije nego napolju – rekao je dvosmisleno. Dok ga je sada posmatrao već sasvim belo. Da ga je video neko od starih prijatelja, ne bi poverovao da je ovo onaj stari Dok Holidej kome ništa nije moglo promaći. Odnekud, izdaleka, do njega je stigla opomena njegovog razuma, ali, vrlo bleđa i skoro neubedljiva. Ovo mora da je neka klopka. Ta misao mu je okrznila mozak, ali, to nije trajalo dugo. Posmatrao je tečnost u čaši koja se presijavala bojom rubina. I, ni sam nije znao kako, tek, njegova ruka se pomerila sama. Dohvatio je čašu. – U zdravlje! – rekao je i iskapio piće u jednom gutljaju. Piće je imalo prijatan miris. Bio je to dobar brendi. Dok je vratio čašu na sto, lupnuvši pritom jače nego što je namerao. Roksi se nasmešila. – Polako – rekla je, a osmeh joj je postao širi. Dok je sada već osetio kako ga slabost savladava. Podigao je ruku i nejasno primetio kako mu prsti drhte. Ledeni znoj mu je oblio čelo. – Ne osećam se dobro – promrmljao je. U tom trenutku na vratima saluna su se pojavile tri senke. Sunce, koje je već odskočilo visoko, bacalo je jaku svetlost iza njihovih leđa, pa im se lica nisu dobro videla. Dok se naprezao da im raspozna crte lica, ali, one su nestajale kao u magli. Onda je primetio neki čudan sjaj. To je svetleo metal njihovih revolvera. Sat na zidu saluna počeo je da izbija časove, a taj zvuk je Doku ličio na tutnjanje parnog če-

kića po njegovom mozgu. – Moram da izađem – promrmljao je i s mukom se podigao na noge. U brendiju je bila droga, još je umeo toliko da shvati. – Ovuda – rekla je Roksi i povelala ga prema jednoj zavesi. Njegovi protesti nisu imali nikakvog dejstva na nju, a nisu bili ni naročito ubedljivi. Mišići kao da su mu ostali bez trunke snage. Jedva se držao na nogama, a pred očima mu je sve igralo. Hodnikom je udarao o zidove sve dok Roksi nije otvorila jedna vrata i uvela ga u sobu. Zatim je i sama ušla i zaključala vrata iznutra.

Dok je napravio tri nesigurna koraka prema drugim vratima, ali se na kraju sapleo o nogu kreveta. Roksi se zakikotala. – Ona trojica traže tebe, zlato? – rekla je, a da je Dok bio bistriji, shvatio bi da je ona to odavno znala. – Aha – promrmljao je, trudeći se da digne glavu sa jastuka na koji je pao. Pokušao je da ustane, ali je ponovo pao na lice. Nekako smešno je iskrivio glavu tražeći devojkicu. – Kučko! – opsovao je. – Šta si mi to stavila u piće? Ne mogu ni da se pokrenem... – Ne brini, dragi! – nasmejala se devojkica. – To će izvetriti za desetak minuta. – Doku se činilo da njen glas dolazi odnekud iz daljine. S mukom je okrenuo glavu malo više i pogledao je. Roksi je podigla suknju sve do struka. Za njenim pojasom nešto je zablistalo. Lagano je izvukla komad sjajnog metala. Bila je to igla, duga kao oštrica najdužeg noža. Bar se tako činilo Doku. – Ali, kada droga bude izvetrila, tebi će i tako biti svejedno – rekla je, spuštajući suknju. Dok je osetio kako mu se nešto hladno spušta niz kičmu, a koža mu se naježila. Droga je izgleda stvarno počela da slabi i sada je malo bolje shvatao stvari oko sebe. – Hoćeš da me ubiješ, zar ne? – pogovorio je teško. – A zašto ne? – odgovorila je Roksi zadihano. – Sa novcem koji dobijem za tvoju kožu moći ću da se oslobodim ove bede. Imaću sve što mi treba, oblačiću se kao dama. Živeću u vlastitoj

kući, imaću poslugu... Neće više biti odlazaka u krevet sa pijanim propalicama! – To nije tako jednostavno – progundao je Dok, trudeći se da se odupre dejstvu droge. – S tim nećeš moći da živiš tek tako... – Roksi se lagano okrenula prema njemu. – Moći ću, moći ću, to bi ti trebalo dobro da znaš, lovče na ucene. – Zastala je tačno iznad njega i jezikom liznula usne. – Oduvek sam se pitala kako izgleda ubiti čoveka. I moram priznati da sam prilično uzbuđena. – Kleknula je pored kreveta i prislonila svoje lice uz njegovo. – Poljubiću te pre toga – rekla je. – Želim da osetim tvoju reakciju kada budeš umirao. – Dok nije skidao pogled sa duge igle. A onda, stisnuvši zube, zamahnuo je svom preostalom snagom i odgurnuo iglu u stranu. Zatim je jednim trzajem noge gurnuo Roksi, izbacivši je iz ravnoteže. Tada je već osetio da mu se snaga prilično vratila. Zgrabio je devojkicu za ruku i oborio je na pod, a zatim se bacio preko nje. Iako je bio svesniji, disao je teško, a još uvek mu je sve igralo pred očima.

Za to vreme, ulazna vrata su se sva tresla pod snažnim udarcima. Neko je očigledno želeo da prodre u sobu. – Ni reč da nisi pisnula – zapretio je Dok uhvativši devojkicu za vrat. – Zadaviću te! – Lupanje na vratima se nastavilo. – On je živ! – ipak je vrisnula devojkica pokušavajući da se izvače ispod Doka, koji je i ovako ošamućen, ipak bio jači od nje. Dok ju je raspalio po bradi i devojkica je umuknula. Zatim se s mukom podigao na noge. Kada je krenuo prema drugim vratima, imao je utisak da su mu noge od gume. Otvorio je vrata širom i zateturao se u paklenu vrućinu ulice. Sporedna ulica na koju je izašao, bila je uska i pusta, a njemu je još uvek sve igralo pred očima. Čudna lomljava nekog drveta iza njegovih leđa naterala ga je da ubrza korake koliko god je mogao. Ali, zapleo je o jednu praznu metalnu kantu, a zatim je snažno lupio o zid jedne kuće. Na-

slonio se leđima o njega, povukavši se u senku koju je bacala zgrada. Iako mu je svest postajala sve bistrija, još uvek je disao teško. U tom času je Roksi zavrištalala. Kučka! Trebalo je da je udarim jače, pomislio je Dok i odjednom je osetio kako mu se snaga naglo vraća. Duboko je udahnuo vazduh i primetio kako mišići počinju da mu se bude. Raspalio je sam sebe po obrazu. Roksi je govorila istinu. Efekat droge je trajao petnaestak minuta, ali je piće još uvek bilo u njegovom stomaku. Osećao je muku i potrebu za povraćanjem. Još jednom je duboko udahnuo, a zatim je krenuo ulicom. Najzad je stigao do ugla glavne ulice i oprezno provirio iza kuće. Video je voz koji je bio u stanici, a prozori na vagonima su bleštali pod zracima sunca. Dva momka na lokomotivi uklanjala su cev koja je vodila od rezervoara za vodu. S mukom je izvadio sat iz džepa, a nekoliko kapi znoja sa lica kanulo mu je na staklenu površinu. Deset i trideset!

Napravio je nekoliko koraka i skamenio se. Pred sobom je ugledao čoveka sa „sačmaricom“ u rukama. Ne oklevajući, Dok se okrenuo i potrčao, a u trenutku kada je stigao do ugla stanice i bacio se u zaklon iza njega je grmnula puška. Naboji sačme, ispaljeni prema njemu, pozabadali su se u ugao kuće samo delić sekunde pošto se Dok našao u zaklonu. Nije mu bilo druge nego da krene suprotnom stranom, kroz sporednu aleju. Izvukao je svoj „linkoln“ i skočio iza jednog starog bureta za kišnicu. Tu se malo primirio. Veoma brzo je čuo oprezne korake kako mu se lagano približavaju. Pomerio se samo malo i za trenutak provirio iza zaklona. Prema njemu su išla dva čoveka sa revolverima u rukama.

„... neće biti potrebno ni prstom da maknem... drugi će to učiniti...“ odjednom se setio reči Reja Meklija: Savršeno mu je verovao. Jer, Dok je znao da niko nije bio imun prema sumi od pet hiljada dolara, čak ni jedna salunska devojkica, koje su,

u većini, umele da budu velikodušne i mekog srca. A kako tek izgleda s ove dve barabe koje su mu se približavale? Onaj malopre je u rukama imao „sačmaricu“. Njemu je umakao, ali, s druge strane, kojom je želeo da se dokopa voza, približavala su se ova dvojica sa revolverima. Zaklonjen tačno na sredini puta između njih trojice Dok nije mogao da učini ništa drugo sem da čeka, dok je sunce lagano klizilo po nebeskom svodu, kloneći se zapadu. Vreme je proticalo polako. Koliko će još sekundi trebati da prođe dok se banditi ne pojave pred njim, pitao se. A možda... možda nisu shvatili gde je, ponadao se. U protivnom, nikakvih šansi neće imati. Na svega desetak stopa od sebe, Dok je ugledao jedna otvorena vrata. Pretpostavljao je da je to kuća u kojoj su stanovali železničari, jer je bila uz samu stanicu. Čudio se samo kako do sada nije primetio ovoliku kućerinu, a kamoli vrata na njoj.

Međutim, da bi stigao do tih vrata, bilo ju je jasno, moraće bar za sekund-dva da se nađe na brisanom prostoru gde će biti odlična meta njihovim mecima. Ali, ni ovde nije mogao da ostane. Za nekoliko trenutaka oni će ga svakako otkriti. Skupivši svu snagu, Dok je iskočio iz zaklona i, kao divlja mačka, u skokovima se približavao vratima. Uz put je pripucao iz svog „linkolna“. Jedan bandit je izgubio revolver kada ga je metak pogodio i okrenuo ga u krug. Drugi je otvorio vatru. Metak je prosvirao kroz Dokov šešir ostavljajući rupu za uspomenu na ovaj susret kome se nije obradovao. Al, obradovao se donekle kada je uspeo da uleti kroz otvorena vrata. Svom snagom je potrčao uz stepenice. Za njim je grmelio i praštalo, a meci su udarali o kamene zidove i odbijali se sa jezivim fijukom. Dok je čuo kako meci dobuju po drvenom dovratku i njihove tupe udarce po zidovima. On je već bio na spratu. Tek tada je uspeo da se osvrne oko sebe. Zidovi su bili goli i ispucali na mno-

gim mestima. Vrata jedne sobe su bila otvorena, ali je prostorija bila prazna. Tako je bilo i sa susednom, koju je odmah ugledao. Kuća je, očigledno, bila napuštena. Dok je oprezno prišao prozoru u sobi i kroz prljavo staklo provirio na ulicu. Prizor koji je ugledao nije bio nimalo prijatan. Imao je više goniča nego što je pretpostavljao. Desetak ljudi ispunilo je aleju i svi su gledali prema kući, živo gestikulirajući, a svi su u rukama držali oružje, neko pušku, neko revolver. Dok je oprezno prišao drugom prozoru, na kojem nije bilo okna i provirio napolje. Sada je mogao da čuje njihove glasove, ali, nije mogao da razume o čemu su razgovarali. Međutim, bilo je jasno da govore o njemu i da će uskoro doći ovamo. Ono što ih je zaustavilo da ne uđu odmah za njim, bio je životinjski strah, to je Dok znao. Strah koji je u tom času i sam osećao. Bilo je to prirodno osećanje proisteklo iz nagona za samoodržanjem. Niko ne želi da umre, bio on bandit ili pošten čovek, to svi znaju. Međutim, u ovoj situaciji mogao je da preživi samo onaj ko je umeo taj strah da savlada i da mirno gleda smrti u oči. Dok je to umeo, uvek.

Nekoliko trenutaka je stojao tako, a onda je čvrsto stisnuo usne i pošao prema vratima. Kleknuo je iza drvene ograde stepenica i naslonio revolver na jednu prečagu. Sa tog mesta i iz tog položaja imao je odličan pogled na vrata. Sada je već bio smiren. Prvi čovek koji se bude pojavio na vratima, zažaliće zbog svoje hrabrosti. Odjednom, tamna senka se pojavila ispred vrata čiji je dovratak bio izrešetan mecima. Dve sjajne cevi „sačmarice“ polako su se promolile unutra. U sledećem trenutku, krupna, bikovska figura pojavila se u okviru vrata. Dok je povukao obarač. Dug plamen iz revolvera sevnuo je u polutami, koja je vladala u unutrašnjosti kuće i u odsjaju tog plamena, Dok je jasno video par očiju koje su ga posmatrale. Čovek je bio pogođen u grudi i, u trenutku

dok je padao, cev njegove „sačmarice“ se podigla uvis. Prst mu je refleksno povukao obarač i naboji iz obe cevi prosto su razneli tavanicu. Gips i malter su počeli da zasipaju pod kao konfete. Ispustivši svoje oružje, čovek se skljkao na ulicu. Dok je obrisao znoj sa čela i namrštio se. Nije bilo nikakvog uživanja u tome da se ubije jedan čovek. Doku je uvek bilo odvratno osećaj koji ga je obuzimao kad god je bio primoran da nekoga ubije, a bio mu je mučan pogled na vrhove čizama podignutih uvis. I, sada se osećao neprijatno. Video je i suviše mrtvaca u svom životu. A, onda su odjednom vrhovi čizama u koje je malo pre gledao, nestali. I stvarno. Već sledećeg trenutka jedan revolver je počeo da sipa paklenu vatru prema vratima, a onda i u unutrašnjost kuće. Iverje se cepalo sa drvenih stepenica na čijem je vrhu još uvek bio Dok Holidej. Revolver mu se ni za milimetar nije pomerio u ruci. Ovi su, očigledno, rešili da ovde dovrše stvar, pomislio je Dok kada se poput munje jedan čovek ubacio u hodnik kroz otvorena vrata. Dok je opalio samo jednom i metak je stigao čoveka u pola skoka. Kada se napadač skljkao na pod, usne su mu još uvek bile razvučene u osmeh s kojim je ušao u kuću, ubeđen u svoj uspeh. Samo, taj osmeh je sada postao krvav. Banditove oči su počele da se prevlače nekom maglom a zatim je ispustio svoj poslednji uzdah. Treći čovek bacio se iza njegovog mrtvog tela, koje je ostalo u sedećem položaju, naslonjeno na zid pored vrata. Nije se dugo tu zadržao. Ustao je i skočio u tamu ispod stepenica, pucajući istovremeno prema njihovom vrhu. Meci su bušili rupe u ogradu pored stepenica i prolazili opasno blizu Doka Holideja. Ali, on se nije ni pomerio s mesta. Rešio je da ide na sve ili ništa, bar na ovoj stanici.

U tom času je četvrti čovek uleteo na vrata i počeo da trči uz stepenice, pucajući i dalje. Nagnuvši se unazad, Dok je opa-

lio, a metak je napravio rupu na čovekovom čelu. Kao da mu se treće oko odjednom otvorilo na glavi. Začula se tutnjava, kada je telo bandita počelo da se kotrlja niz stepenice. Dok se uspravio u času kada je bandit ispod stepenica opalio novi hitac prema njemu. Kroz jednu od rupa u drvenom podu, video je plamen revolve-ra. Oborio je cev kolta naniže nišaneći u nevidljivu metu. Grmnuo je pucanj i začuo se vrisak. Do tada nevidljivi neprijatelj isteturao je iz svoga zaklona, držeći obe ruke na vratu. Kroz prste mu je tekla krv. Čovek je napravio još nekoliko koraka, a zatim pao. Nastala je tišina. Nervi su mu bili napeti do pucanja. Barutni dim se dizao uvis i štipao nozdrve. Dok je pokušao da misli na nešto drugo, da bi se smirio, ali, bes je ključao u njemu. – Prokleti pacovi! – progundao je, puneći svoj „linkoln“. Koliko ih je do sada ubio? Četvoricu? Koliko se sećao, bilo ih je šestorica. To znači da su još dvojica ostala. Njihovo oklevanje se moglo lako razumeti. Koji bi čovek imao toliko nerava da prisustvuje ovakvoj pogibiji, pa da hladnokrvno krene za svojim prijateljima, sa možda jednom jedinom šansom da se ispruži ispred njih.

– Nećeš se izvući odavde, lovče ne uce-ne! – zaurao je jedan glas spolja. Znači, nameravaju da čekaju, zaključio je Dok. Prišao je prozoru sa duge strane i bacio pogled na glavnu ulicu. Video je bandite. Osim one dvojice u aleji, još nekoliko ih se nalazilo u zaklonima pored stanice. Voz je još uvek stojao na peronu, a okna na vagonima su bleštala. Za svega nekoliko minuta, voz će krenuti na jug, pomislio je Dok. Ako se tada ne bude nalazio u vozu, njegovi izgledi da preživi, biće sasvim neznatni, to mu je bilo jasno. Trudeći se da misli hladno, Dok Holidej je podigao glavu. Kroz oštećenu tavanicu su se probijali zraci sunca. Tu, na vrhu stepenica nalazila se jedna lođa niz koju se spuštao krov dosta nisko. Očigledno neki hir ne-

poznatog arhitekta, ali, Dok ga je sada blagosiljao. Više nije oklevao. Bio je dovoljno visok da je mogao da dohvati crepove i odmah je počeo da ih skida, jedan po jedan, trudeći se da bude što tiši.

– Uhvatićemo te, Holideje – zaorio se glas sa ulice. – Samo napred, momci! – uzvratio im je Dok okrenuvši se ulaznim vratima. Naravno, to je bio blef, da bi dobio u vremenu. I stvarno, na ulici se čulo neko komešanje. Za to vreme, Dok se uhvatio obema rukama za drvene grede koje su nosile krovnu konstrukciju i podigao se naviše. Crepovi su zaškripali pod njegovim nogama, ali, nisu popustili. Za trenutak, ipak se morao pojaviti na krovu u svoj svojoj veličini i bio je svestan da je tada bio odlična meta banditima. Ali, oni kao da se nisu snašli i on je dobio vremena da se ponovo sagne i zakloni iza dimnjaka. Tek tada se s ulice zaorio glas. – Tvor hoće da klišne! – Koraci su zadobivali po drvenom stepeništu. Sada je Dok imao bar toliko vremena da pretrči kratko rastojanje do ivice krova. Međutim, primetili su ga banditi koji su stajali na peronu. Potrčali su prema zgradi na čijem je krovu bio, i gde su mu napadači već bili za petama. Psovali su i cerekali se, dobacujući mu svakojake uvrede. Nemajući drugog izbora, Dok je obuhvatio oluk rukama i nogama i počeo da se spušta niz kuću. Banditi su bili već vrlo blizu. U jednom trenutku, Dok je zastao. Koliko je vremena prošlo od kako je ušao u ovu kuću, zapitao se. Minut ili dva? Ili, možda deset minuta? To sada nije mogao da zna. Njegovu dilemu rešio je kondukter koji je već stajao pored voza. – Svi putnici neka uđu u voz – ponovio je nekoliko puta.

Dok je pogledao napred. Odmah pod njim, nalazio se krov javne štale, i on se skotrljao dole. Imao je sreće da se dočeka na noge. U trenutku kad je potrčao prema stanici, učinilo mu se da već vidi sutrašnji naslov u novinama: „Dok Holidej

ubijen u okršaju, u Ostinu!“ – Do đavola – promrmljao je. – To zadovoljstvo vam neću pružiti. Potrčao je iz sve snage. Znao je da ne sme da izgubi taj voz. A zatim je do njegovih ušiju dopro dobro poznati zvuk. Para je prošikljala kroz ventile, a točkovi lokomotive su počeli da se okreću. Voz je napuštao stanicu. Meci su zujali oko njega, a svaki od njih je nosio poruku smrti. Topao vetar mu je očešao obraz, a sledeće tane mu je probilo rukav na sakou. Oseća je kako mu nestaje dah. Šta mu je još uvek davalo snage da trči, ni sam nije znao. Samo još malo, bodrio je sebe, što se pokazalo kao veoma dobro, jer je ipak stigao do platforme poslednjeg vagona. Zgrabio je gvozdenu šipku na kraju vagona i čvrsto je stegao, obesivši se o nju. Noge su mu se vukle po pragovima i tada je prvi put pomislio da neće uspeti. Do đavola, opsovao je u sebi. To se neće dogoditi! Napregao je svu svoju snagu i podigao je noge, tako da je izgledalo kao da se sklupčao. Najзад je osetio metalni stepenik pod stopalama. Samo zahvaljujući svojoj neverovatnoj elastičnosti, uspeo je da se prebaci na platformu i ostao je tamo da leži, jedva dišući. Tek kada je uspeo da malo predahne, pogledao je niz prugu. I banditi su trčali za vozom, ali, bez ikakve šanse da ga stignu. Kako je voz ubrzavao, oni su postajali sve manji i manji, dok i oni i Ostin nisu ostali u daljini. Samo je još sunce peklo s usijanog plavog neba Teksasa. Ustao je s mukom i ušao u potpuno prazan vagon. Seo je na jedno sedište i naslonio se na drveni naslon. Zaista je bilo čudno što je uopšte ostao živ.

*

Snažni zubi požuteli od nikotina gladno su se zabadali u veliki sočan biftek koji je bio okružen brdom prženih krompira. Dok je žvakao, Sem Mek Rej je zadovoljno

brundao, a zatim se okrenuo i bacio pogled prema ogledalu koje je visilo na zidu pored ćelija. U tom ogledalu nije moglo baš mnogo da se vidi. Sve je bilo uprljano od muva i prljavo od ko zna čega sve, jer, niko nije zapamtio da se neko bavio još i time da pere ogledalo. Sem se nasmejao samom sebi, a usne su mu se skrivale pod slomljenim nosom. Čudno, on nikada nije bio srećan, a uvek se smešio. Baš zbog te njegove osobine, svi su ga zvali Nasmejani Sem. Ono Nasmejani skoro da su upotrebljavali kao njegovo prezime. I to je verovatno bio jedini šerif na Divljem zapadu koji je nosio tako simpatičan nadimak. Zvezda koja je bila prikačena na njegovoj jakni od jelenske kože, donosila mu je trideset dolara mesečno plate, krov nad glavom i ništa više. Možda je zato sve češće razmišljao kako da dođe do više novca. Starost se približavala, pa ne bi bilo zgrešeno... O tome je razmišljao i sada dok je ručao, a i kasnije kad je pljunuo na metalnu zvezdu i počeo da je glanca rukavom. Pomakao je zvezdu malo dalje da je bolje vidi i učinilo mu se da su njegova nastojanja ostala sasvim bez uspeha. Metal je bio izgreban i zardašao na nekim mestima, pa je bilo očigledno da nikada više neće zablistati. Isto tako bilo je i sa starom šerifovom kancelarijom. Nekada su njeni zidovi bili čisti i sveže obojeni, a sada se boja ogulila i na nekim mestima videle su se drvene grede. Ništa više nije bilo kao ranije. U tom času se iz daljine začuo pisak. Znači, dva i petnaest je, pomislio je šerif, jer obično u to vreme bi voz ulazio u hjustonsku stanicu. Stavio je na glavu svoj „stetson“ koji je odavno izgubio svaku boju i izašao iz kancelarije. Seo je na verandu, izvadio iz džepa cigaret papir i stavio u njega nešto duvana. Veštim pokretom zavio je cigaretu, a zatim je kresnuo šibicu. Svojim sivim očima pažljivo je posmatrao kompoziciju, koja se približavala, a ubrzo zatim i zaustavila, skoro pred njim.

Putnici su silazili. Nekima je Hjuston bio odredište, a neki su samo protegli noge, dok lokomotiva ne uzme vodu i ugalj. Šerif nije obraćao posebnu pažnju ni na koga, sem na jednog elegantnog bledunjavog kicoša. U stvari, bio mu je smešan kicošev elegantni šešir s uskim obodom. Štap od trske, koji je kicoš nosio u ruci, šerifu se učinio besmislenim. Međutim, sam kicoš mu nije izgledao kao budala. Osim toga, taj momak se uputio pravo prema njemu... Ni sam nije znao zašto ali, odjednom, šerifu se učinilo da mu je zamirisao novac. Mek Rej je ustao i uspravio se u punoj visini, pre nego što je kicoš stigao do njega. Bez ijedne reči, zajedno su ušli u kancelariju. – Ja sam Rej Mekli – predstavio se došljak, vadeći iz džepa neke novine. – Radim za ovaj list. Pročitajte ovo, šerife. – Spustio je „Trubu Zapada“ na šerifov sto. Sem Mek Rej je uzeo novine i pročitao napis o raspisanoj nagradi za ubistvo Doka Holideja, a zatim ih je nemarno bacio na sto. – Pa? – pogledao je kicoša. – Dok Holidej se nalazi u ovom vozu – rekao je Mekli. Mek Rej se trgao i kroz prozor pogledao prema peronu. – Jeste li sigurni? – upitao je. – Sasvim. Ja lično garantujem za isplatu ove nagrade. Evo šta bih želeo da vi uradite, šerife... Ja... – Polako! – šerif je nogom zalupio vrata kancelarije, a zatim je dunuo ogroman oblak dima pravo u Meklijevo lice. – Mislite da ja mogu jednostavno da odem tamo i ispalim nekoliko hitaca u njega? – upitao je. – Ovo ovde je šerifska zvezda, ako je dosada niste primetili i meni je trebalo deset godina truda da dođem do nje. – Ona vam daje izvesna ovlašćenja – rekao je Mekli otežući. – Zbog vas sam došao ovamo, a ne u salon da zavrbumem ljude. Pretpostavimo sada da ga ja optužujem za pokušaj ubistva... ili za ubistvo. Šta biste vi uradili? – Mislite li da bih ga ubio? Ne bih! Možda da ga strpam u čuzu? E, to već može. Dakle, recite kakva je vaša optužba?

Rej Mekli se nagnuo prema šerifu, a njegove plave oči su zaigrale. – Nemojte zaključavati ćeliju u koju ga smestite. Navedite ga da pokuša da pobegne, a zatim – pokazao je rukom kao da okida revolverom – smaknite ga. To je sve u skladu sa zakonom. Tako nećete prekršiti propise, zar ne? – Do đavola, zaista mi ne treba mnogo vremena da se odlučim – rekao je sarkastično šerif. Zatim je uzeo svoj opasač sa revolverom, koji je visio na zidu. Proverio je da li je oružje napunjeno, a onda je prišao prozoru i zagledao se na ulicu. – Prokleti pomoćnici – rekao je. – Nikada nisu tu kada su mi potrebni. – Plašite se Doka Holideja? – podsmehnuo se Mekli. – On ima dobru reputaciju, to valjda znate – odgovorio je šerif preko rame. – Ali, vi imate zvezdu. – Aha! – Mek Rej je natmureno pogledao u šerifsku zvezdu koja mu je bila prikačena na levoj strani grudi. Okrenuo se zatim i prišao stolu iz čije je fioke izvadio bocu s viskijem. Potegao je popriličan gutljaj. – Lova je sigurna, rekli ste? – upitao je. – Nema da brinete – rekao je Mekli zadovoljno. – Imaćete novac već prekosutra. – Mek Rej je uhvatio kvaku na vratima. Informacije koje je dobio ne bi smele da omanu. – U redu – rekao je i izašao na ulicu. Stojeći na prozoru kancelarije, Mekli je posmatrao šerifa koji je išao prema vozu. Nasmešio se pakosno, posmatrajući predstavnika zakona. Pa ipak, u isto vreme je zavidio šerifu što je bio spreman da preuzme toliki rizik. Napolju je sada već bila savršena tišina, samo su šerifovi koraci tupo odjekivali peronom. Jedna beba je zaplakala u čekaonici, a zatim se čulo kako je majka umiruje. Šerif je išao dalje. Ni u jednom trenutku osmeh mu nije silazio s lica. Nisu ga uzalud zvali Nasmejani Sem. Stigao je već do vagona i ušao unutra. Toliko je Mekli mogao da vidi sa svoje osmatračnice. Međutim, nije mogao da zna šta se motalo po šerifovoj glavi. A on je sve vre-

me razmišljao o tome kakvu optužbu da izmisli. Možda je trebalo da pita onog kičosa? Nije čak pitao ni u kom vagonu se nalazi Dok Holidej.

Psujući u sebi svoje pomoćnike koji su se negde izgubili, šerif je oprezno osmatrao lica u vagonu. Zatim je ušao u sledeći vagon i odjednom je naglo zastao. Sva sedišta su bila prazna, osim jednog. Visoki čovek tamne kose i mrkog izraza lica odmerio ga je ledenim pogledom. Bilo je sigurno trideset stepeni u hladu, ali, šerif se ipak stresao od jeze koja mu je odjednom kliznula niz kičmu. Dok je koračao prema usamljenom putniku, imao je osećaj da hoda prema vešalima. Ipak se malo pribrao i bezbojnim glasom se obratio čoveku.

– Dok Holideje, uhapšeni ste! – Zbog čega? – upitao je Dok ne pomerivši se s mesta. – Napad na Reja Meklija. – Prezrivi osmeh koji se pojavio na licu Doka Holideja jasno je šerifu stavio do znanja kako je primljena njegova optužba. Njegove ledene oči ponovo su se upile u šerifovo lice. – Znači, Mekli je kupio tvoju značku, šerife? – Hoćeš li poći bez protivljenja? – upitao je šerif i osetio kako mu obrazi bukne. – Sa protivljenjem ili bez njega... ostajem ovde. – Pet hiljada dolara... Mek Rej je zamislio svežnjeve novčanice na svome stolu u kancelariji. Koliko godina bi morao da radi da to zaradi? Ne, ne, ma koliko radio, nikada ne bi uspeo ni da vidi, a kamoli da dobije toliki novac. Razmišljajući o tome, skoro da je mogao da oseti miris novčanica u svojim nozdrvama. Valjda je zato munjevito krenuo rukom prema revolveru. Ali, u tom pokretu se skamenio kada je ugledao tamni otvor revolvra uperen u njegov stomak. – Ostavi svoju gožđuriju na miru – rekao je Dok nemarnim tonom, kao da mu daje dobronameran savet. Dokov pokret kojim je izvukao revolver, šerifovo oko nije uopšte registrovalo i to je, valjda, učinilo da istog trenutka oseti

neke čudne grčeve u stomaku. Samo lak pokret kažiprsta ovog revolveraša biće dovoljan da ga pošalje u večna lovišta, pomislio je. Sem Mek Rej je polako odmakao ruku u stranu. – O kej, mister, ova partija je tvoja – rekao je. – Okrenuo se i bez ijedne reči više izašao na suncem obasjani peron. Naravno, o svemu što je doživeo imao je svoj zaključak. Dok Holidej je budala, u protivnom bi ga sredio bez oklevanja. A sa budalama se može izaći na kraj jedino lukavstvom. On, Mek Rej je o sebi mislio da je veoma lukav. Prešao je preko perona, ubrzao korake i bukvalno uleteo u svoju kancelariju.

– Šta je, nema zatvorenika? – frknuo je Mekli. Šerif je zgrabio bocu sa viskijem i potegao dobar gutljaj, a zatim je pažljivo odmerio kicoša. – Ohladićemo ga, ne brinite za to. Moji momci će ga već srediti. – I nehotice je pokazao rukom na stomak. – Oni su mladi i ne plaše se pogrebniaka. Kada čovek stigne u moje godine, počinje da se pribojava smrti. – Mekli je klimnuo glavom, ali, nije smeo da pokaže koliko je besan. – U redu – rekao je. – Kako vi kažete. – Oni bi trebalo da su u „Srebrnoj podvezici“! – rekao je šerif: – Najbolje je da pođem da ih potražim. – Šerif je izašao, a Mekli je pljunuo za njim. Zatim je izvadio svoju zlatnu tabakeru. Liznuo je kraj mirišljave cigarete i zapalio šibicu. Bilo mu je jasno da ovde neće biti nikakvog hapšenja. Očigledno, Dok Holidej neće dozvoliti da ga srede tako lako. – Ipak, umrećeš, barabo kockarska – progundao je besno. – Već sam napisao vest o tvojoj smrti. – Štapom od trske gurnuo je vrata i ona su se širom otvorila. Rej Mekli je izašao na glavnu ulicu i odmerio grad jednim pogledom. Prljavo, prašnjavo naselje, pomislio je, otresajući nevidljive trunčice prašine sa svojih pantalona. Zatim je malo zastao i pogledao prema salunu. Video je šerifovu glomaznu priliku kako ulazi kroz pokretna vratanca. Lupio

je štapom o zemlju, a zatim je pogledao na sat. Nasmehio se. Dva snažna momka su izašla iz „Srebrne podvezice“, a na njihovim grudima su sijale metalne značke. Šerifovi pomoćnici! Mladi i željni novca, krenuli su lagano prema stanici, popravljajući uz put opasače. Bilo je tiho i pakleno toplo. Mekli je lagano duvao oblačiće duvanskog dima, praveći od njih savršene kolutove. Preko puta ulice, tačno naspram njega, nalazila se berbernica. Kroz njen izlog se očigledno morala odlično videti stanica. Uputio se tamo i seo na jednu stolicu odakle je imao dobar pregled situacije. Zagledao se prema vozu, koji je nepomično stajao na gvođenim šinama. – Brijanje! – rekao je berberinu koji mu je žurno prišao i začuđeno ga pogledao. Mekli je već bio glatko izbrijan.

Dok je zapalio cigaru. Kada bi samo ovaj voz već jednom krenuo, pomislio je. Nije imao nimalo želje da opet krene u neku pucnjavu. Podigao se malo sa svoga sedišta i pogledao na ulicu. Hjuston je bio đavolski miran, što, to je dobro znao, nije obećavalo ništa dobro. Osim toga, bilo je uznemirujuće i to što nije bilo kicoša Meklija. Odjednom, na peronu su se začuli koraci. Dok je stao kraj prozora i pogledao napolje. Dva mladića visoka i snažna, dolazila su prema njemu. Na grudima su im blistale značke šerifovih pomoćnika. Njihove duge senke lako su klizile ispred njih. Dok se odmakao u unutrašnjost vagona, tek toliko da ga ne vide. Sačekao je da se približe, a onda je krenuo prema drugom kraju vagona i tiho otvorio vrata. Spustio se na zemlju s druge strane i stao. Sada ga je kompozicija delila od šerifovih pomoćnika. Da bi ih bolje video, čučnuo je i pogledao ispod kompozicije. Međutim, sada je video samo njihove čizme. Zastali su pred vratima vagona. – Hajdemo po njega – rekao je jedan. Drugi je samo nešto promrmrljao a zatim su ušli u vagon. Sagnuvši se nisko, Dok je krenuo duž

kompozicije. Zatim je čučnuo i zavukao se ispod vagona. Ostao je miran i pažljivo osluškivao. Kap ulja mu je pala na obod šešira, a on se osmehnuo. Moraće da ga da na čišćenje čim stigne u San Rodal. Pomakao se malo napred i okrenuo na desnu stranu. Na koloseku pored njegovog voza, stajala je jedna stara lokomotiva za koju su bili prikačeni teretni vagoni. Pored vagona nalazio se ogroman silos. Iz njega su iznosili džakove i tovarili ih u vagone. Pored jednog vagona tačno naspram Doka, čučao je neki čovek i čekićem ispitivao točkove. Da li ga je čovek primetio, pitao se Dok. Izgledalo je da nije, da je i suviše zauzet svojim poslom. U tom trenutku čuo se tup udarac i Dok se okrenuo. To su dva para nogu iskočila iz poslednjeg vagona. Koraci su krenuli duž kompozicije, zaustavljajući se pored svakog vagona. Zatim je ugledao dva para nogu kako promiču pored njega. Posle nekoliko metara su zastali i tada je čuo uzvik jednog pomoćnika. – Pogledaj onaj vagon, Džoni! – Nastala je kratka pauza, a zatim se ponovo začuo isti glas. – Ima li nekoga? – Nikoga! – glasio je odgovor. – Do đavola, nije mogao jednostavno da ispari. – Proveri tamo kod silosa. Možda je Al video tog tvora.

Uskoro zatim, obojica su krenuli prema silosu. – Hej, Ale! Jesi li video nekog s ove strane? – upitao je jedan. Čovek koji je ispitivao točkove vagona podigao je glavu. – Naravno, video sam – rekao je. Dok je zaustavio dah i pomerio se na drugu stranu vagona, bliže peronu. Glas šerifovog pomoćnika bio je vrlo nervozan. – Gde si ga video? – upitao je. Dok je čekao odgovor. A kada ga je čuo, odahnua je s olakšanjem. – Jedna ptica... odletelela je na jug – rekao je Al i zakikotao se. – Budalo! – frknuo je jedan od pomoćnika i preteći zamahnuo rukom prema Alu. – Pazi šta radiš, budalo matora. Ako vidiš nekoga s te strane, odmah da nam javiš... Ili, dobro se pazi kada te sledeći put uhvatim

u „Srebrnoj podvezici“. – Okrenuvši se na petama, zamenik po imenu Džoni, vratio se svome kolegi. Ponovo su pošli duž vagona, kod kojih se nalazio Dok, a zatim su zastali da zapale cigarete. – Sem je rekao da ga dovedemo živog. – Nastala je značajna pauza. – Ako, budemo mogli. – Odbačena šibica pala je na zemlju. Dok se zagledao u nju. Oba ta mladića bi ga ubila ne trepnuvši, namrštio se. Nije želeo obračun sa predstavnicima zakona, jer bi mu to donelo samo nevolje. Zato je nastojao da izbegne sukob s njima. Odjednom, Dok se setio jedne slične situacije u kojoj je bio zajedno sa Kidom Simaronom. Bilo je to u El Pazu. Stojali su rame uz rame, pažljivo posmatrajući Veslija Bredmena i njegovu bandu. I tada je situacija izgledala neprijatno, gotovo bezizlazno. Dvojica protiv šestorice! Setio se kako mu se Kid tada osmehnuo. Bio je to Kidov način da kaže da se ne plaši. Zato ga je Dok i voleo. Na neki način, bili su slični. Obojica su uletali u situacije koje bi svi drugi smatrali unapred izgubljenima. Ne, njih dvojica se nikada nisu uplašili.

Okrenuo se prema peronu i izviriо na polje. Šerifovi pomoćnici su već bili kraj zadnjeg vagona u kompoziciji. Sada je već mogao da odahne. Otkotrljao se na drugu stranu i izašao ispod vagona. Al mu je bio okrenut leđima. Dok je potrčao. Kada se udaljio nekoliko jardi od teretnog voza, on je usporio. Al sada više nije mogao da ga vidi. Hteo je već da se popne u svoj vagon, kada je na peronu ponovo ugledao šerifove pomoćnike. Očigledno, njihov šef im nije dao da dignu ruke od poduhvata za koji, doduše, nije imao mnogo lične hrabrosti, ali mu je zato apetit bio veliki. Dok nije mogao da bira. Oprezno se vratio kompoziciji teretnog voza i lagano se približavao silosu. Bilo je dobro što su radnici koji su malopre tovarili vreće u vagone, nekuđ otišli. Verovatno u grad na ručak. Ipak, nije mogao da prođe neopažen. To mu je

bilo jasno kada je na jednom vagonu ugledao Ala. – Hej! – povikao je Al zavere- nički, a lice mu se razvuklo u osmeh. – Ti si onaj koga traže? – Recimo da sam to ja – rekao je Dok, pokušavajući i sam da se osmehne. Ovaj je mogao da mu pokvari sve. – Hoćeš li možda da zaradiš medalju? – Al ga je pogledao u oči i, mada nije bio naročito inteligentan, osetio je da ne sme da se igra sa sudbinom. – Ne, ser – odgovorio je. – Neka Džoni i Lens obavljaju sami svoje prljave poslove. Na časnu reč, mister, od mene ne treba da strepite. – Sidi sa vagona – rekao je Dok. Al se nervozno osvrtao oko sebe. Nikada nije voleo da se upetljava u gužve, a ovo je sasvim ličilo baš na to. Ipak, učinio je onako kako je Dok naredio. – Ne boj se – rekao je Dok. – Zbog čega vas traže? – usudio se Al da upita. – Nije važno – rekao je Dok i pogledao na sat. Ostalo je još pola sata do polaska voza. Dosta da se dogodi svašta, a on zaista nije imao ni najmanju želju da se sukobljava sa zakonom. Sada mu je trebalo neko skrovito mesto da se skloni za tih pola sata. – Slušaj, prijatelju – ponovo se obratio Alu. – Bilo bi najpametnije da se ti vratiš svome poslu, i da se ponašaš kao da se ne događa ništa.

– Kako vi kažete, mister – odmah se složio Al. Vratio se na mesto na kome je dotada stojao, ali, svakog časa se osvrtao i bacao poglede na silos kraj koga se smestio Dok. Ovaj blesavko će mi navući bedu na vrat, pomislio je Dok. Ako šerifovi pomoćnici imaju makar i malo mozga u glavama, po Alovom ponašanju će lako zaključiti da se ovdje dešava nešto čudno. A iz svoje kancelarije mogu da ga vide, čim pogledaju ovamo. Osmotrio je silos. Vrata su bila otvorena i Dok se nije dvoumio. Iskoristio je trenutak kada ga Al nije gledao i klisnuo unutra. Osvrnuo se oko sebe. Između spoljnog zida i unutrašnje obloge silosa, vodile su spiralne stepenice do vrha. Hitro, kao mačka. Dok se uspeo na

vrh i kroz jedan od mnogobrojnih otvora, koji su služili za ventilaciju, oprezno provirio napolje. Oko njega je sve vrvilo od pacova koji su se ustumarali uznemireni njegovim prisustvom. Pogledao je dole. Pod njim su se videli krovovi hjustonskih kuća. Tu u blizini, video se voz, a još bliže, tačno ispred njega i kompozicija teretnjaka na kojoj je radio Al. Nigde nije bilo ni traga Džoniju i Lensu. Dok je malo odahnuo. Seo je na pod, izvadio sat iz džepa i oslušnuo njegovo kucanje. Još dvadeset i pet minuta i mogao je da pođe. Izvadio je cigaru i pripalio. Minuti su prolazili beskonačno sporo. Dok je pretpostavljao da je Mekli kod šerifa koga je već obrlatio. Ako ga ovde ne izazovu na obračun, to će sigurno učiniti na svakom stajanju voza, gde god budu imali koji minut vremena. A, ko zna koga će sve uspeti da dovuče u ovaj voz pre nego što krenu, pomislio je Dok. U Meklijevim rukama je strašno oružje. Novac! To je ogromno iskušenje za svakoga, a naročito za kojekakve lopuže, bandite i probisvete, kojima je vrveo svaki grad u ovim oblastima.

Odjednom, ni sam nije znao zašto, ali, Dok Holidej se trgao. Kao da je nešto osetio u vazduhu. Ustao je i pogledao kroz otvor silosa. Instinkt ga nije prevario. Bora mu se usekla u čelo. Pored voza, na peronu opet su se pojavili šerifovi pomoćnici. Stojali su i posmatrali silos. Trenutak kasnije, klimnuli su glavama jedan drugome, to je video sasvim lepo. Međutim, nisu žurili. Očigledno, nisu bili sigurni. Najzad su pošli prema teretnom vozu, mahnuli rukom mašinovođi koji se nalazio u lokomotivi, a zatim krenuli prema mestu na kojem je stojao Al. Sada je Dok već mogao sasvim jasno da čuje njihove glasove. – Izgledaš mi prilično nervozan, Ale – rekao je jedan od pomoćnika, a Doku se učinilo da je to bio Džoni. – Nešto nije u redu, a stari?

Dok se sasvim priljubio uza zid silosa. Sada je mogao da ih posmatra bez bojazni da će ga primetiti. Pitanje je bilo samo kako će se ponašati Al. A on je počeo da se nervozno premešta s noge na nogu. Zamenici su se zgledali smrknuto. – Bled si nešto. Kao da ti nije dobro, Ale – primećio je Lens ironično, a u glasu mu je zazvučala pretnja. – Vručina je – odgovorio je Al prilično uplašeno. – Džoni, da li je i tebi vručina – nacerio se Lens. – Meni nije. Kako to misliš? Kako da je Alu vručina? – Možda mu se savest užarila, pa ga peče – iscerio se Džoni i okrenuo se prema silosu. Lupio je Lensa po ramenu i pokazao mu na voz. Ovaj je klimnuo glavom i krenuo duž kompozicije, podvirujući pod vagone. On sam je prešao na drugu stranu i pošao prema silosu. Dok je bio hladan. Bilo mu je prilično jasno šta sada može da se dogodi, ma kako da mu se to nije svidelo. Oslušnuo je. Vrata silosa koja je on malopre zatvorio, sada su se uz nesnosnu škripu otvorila. Znači, Džoni je već ušao. Uskoro se oglasio. – Jesi li tu, momče? – viknuo je. Tiho kao divlja mačka, Dok se odmakao od ivice stepeništa. Pazio je da ne napravi neki pogrešan korak i izazove neki zvuk, koji bi ga odao. Iz jedne rupe u zidu izmileo je debeli pacov i stao tačno pored njegovih nogu. Upitno ga je posmatrao svojim crvenim očima.

– Znam da si gore! – viknuo je mladi zamenik. Ne, ne znaš, pomislio je Dok, i to je baš ono što te brine. Dok se povukao još malo, sve dok nije stigao do drvene obloge silosa. Zatim je čučnuo, povukavši se u najdublju senku. Naravno, nije se plašio obračuna s tim žutokljuncem, ali, taj žutokljunac je nosio značku, a to je situaciju činilo znatno težom, naročito sada kada se njemu žurilo. Bes je počeo da ga obuzima a prsti su ga zasvrbeli. Najradije bi sredio ovog balavca. Ali, umesto toga je stegao šake u pesnice tako jako, da su mu prsti pobeleli. Ne, ovoga puta neće biti

pucnjave, odlučio je. Nekoliko trenutaka je vladala napeta tišina, a zatim se čuo bat koraka koji se približavao stepeništu. Ovo je neka budala, opsovao je u sebi Dok. Malopre ga je video. Nije imao više do dvadeset godina i morao je imati dovoljno usijanu glavu da se ne plaši smrti. Zato je i ovako nepromišljeno krenuo gore, u situaciju iz koje je morao da zna, da će se teško izvući i sa nekim mnogo bezopasnijim protivnikom. Dok je brojao korake koji su tupo odzvanjali u tišini. Zatim se začuo šušketav zvuk. Mladić je ramenom očešao drveni zid silosa. Samo napred, uobražena budalo, u mislima ga je izazivao Dok, kome je već bilo svega dosta. Nadaš se da ćeš sutra već biti bogataš. Piće za sve prisutne u salunu i lovačke priče o tome kako si uspeo da središ jednog Doka Holideja! Samo, to ipak treba izvestil, momče! Konačno, šerifov pomoćnik je stigao do poslednje stepenice. Od Doka ga je odvajao samo polukrug, koji je pravila unutrašnja obloga silosa. Bili su veoma blizu jedan drugome. Dok je sasvim jasno čuo kako mladić diše ubrzano. Nije to bilo samo od zamora, jer, pomoćnik se penjao sporo, oprezno, dovoljno da se odmara uz put. On očigledno nije bio tako hladnokrvan, kako je malo pre želeo da izgleda. – Za nekoliko trenutaka prestaje tvoja igra, lovče na ucene! – opet se oglasio mladić. Preznojavaj se momče, preznojavaj, pomislio je Dok. – Samo treba da te odvedem u zatvor. Nije ništa ozbiljno – mladić je pokušao da svom glasu da pokroviteljski ton. – Baci ovamo svoj revolver i neće biti nepravilika. – Obod šešira se pojavio nekoliko stopa od Doka, koji je još uvek nepomično čučao u dubokoj senci. A odmah zatim, par grozničavih očiju ispod oboda šešira. – Izadi napolje – pozvao je nevidljivog begunca. Još jedan korak, i naći će se licem u lice. Dok je znao da više ne sme da čeka. Zaustavio je dah i bacio se napred.

U tom času u zamenikovoj ruci blesnuo je revolver, ali, Dok je reagovao munjevito. Bridom dlana udario je mladića po zglobu ruke u kojoj je držao revolver. Na taj način je paralisao mladićeve nerve i onemogućio ga da povuče obarač. Otvorenih usta, mladić se zateturio, a oružje mu je ispalo iz ruke. Pokušao je da udari Doka glavom, ali ga je, u tom času, pogodio žestok udarac pesnice u bradu. Mladićeva glava se trglala unazad i snažno lupila o drveni zid silosa. Još jedan udarac i mladić se više nije micao. Dok je uzeo njegov revolver i bacio ga na čitavu gomilu pacova, koji su se pojavili iz jedne ogromne rupe na zidu. Hitro je strčao niz stepenice i zastao pored otvorenih vrata. Tog trenutka se začulo pištanje pare iz ventila lokomotive u kojoj je mašinovođa podešavao pritisak. Zatim se oglasio otegnut pisak. Južni ekspres je bio spreman za polazak. Nije prošao ni sekund, kada se opet začuo pisak lokomotive, samo, ovoga puta to je bio teretni voz. Dok je izvirio. Mala parnjača je gurala jedan teretni vagon da ga pripoji kompoziciji. Posle nekoliko trenutaka lokomotiva se otkočila, a vagon je po inerciji nastavio da se kreće. Lokomotiva se vratila po sledeći vagon. U daljini su se pojavili i radnici koji su radili na utovaru. Vraćali su se na posao. Ponovo je pisnula lokomotiva putničkog voza. Dok više nije smeo da čeka. Istrčao je napolje i jurio duž teretne kompozicije, s namerom da je obiđe i stigne do svoga voza. U tom trenutku se gomila džakova srušila sa jednog vagona i preprečila mu put. U magnoventju, Dok je shvatio šta se dešava. Pogledao je gore. Na vagonu je stojao Lens. Podigao je revolver i opalio prema Doku. Međutim, promašio je. Metak je udario o metalni deo na vagonu i odbio se, a istog časa je zalajao Dokov „linkoln“. Zrnca su se prosula pored zamenikovih nogu, ali, nijedno ga nije pogodilo. Dok to nije želeo. Zamenik, naravno, nije shvatio da je ostao

živ samo zahvaljujući Dokovoj volji. Skočio je s druge strane vagona, a nekoliko trenutaka kasnije, pojavio se na kraju kompozicije, stojeći iza vagona, koji su malo pre prikopčani na teretni voz. Nacerio se pakosno i počeo da diže revolver.

Dok je munjevito snimio okolinu. Nije imao gde da se skloni. Nigde nikakva izbočina, nikakav zaklon. Već je krenuo da skoči na šine, kada se ukočio. Mala parnjača je gurala sledeći vagon prema pomoćniku. Sve se to odigralo u magnoventju, a za to vreme mladi šerifov pomoćnik, zaklonjen dobro iza vagona, promolio je samo glavu i ruku kojom je polako podizao revolver. Pravo je čudo kako mladić nije čuo vagone, koji su mu se približavali. Bio je i suviše obuzet željom da smakne čoveka pred sobom. Dok je podigao ruku da ga opomene. Mladić je to shvatio pogrešno i potegao obarač. Ali, zrna je proletelo nekud u stranu, jer se on pri tome povukao unazad na šine. Tako se sada našao između dva vagona, a da to nije ni primetio. Buka koju su pravili vagoni i lokomotiva, zaglušili su njegov krik, kada su se vagoni sudarili. Odbojnici su dotakli jedna drugog uprkos telu koje se nalazilo između njih. Drv je prsnula na sve strane i obojila drvo i metal. Dok Holidej je zatvorio oči. Prozor je bio užasan. – Jadna budala – progundao je, ali, bio je zadovoljan što mladić nije poginuo od njegove ruke. Onda se okrenuo i obišao teretnu kompoziciju. Ekspres je već polako kretao. Točkovi voza su se obrtali sve brže i brže, a jedan par svetlih, plavih očiju iza prozora vagona, posmatrao je Doka kako stiže do poslednjeg vagona i uskače u njega. Kada je Dok nestao u vagonu, uske kicoševe usne su se stisnule u jednu liniju. Sav izbezumljen od besa, Raj Mekli je zgrabio komad papira na kome je sastavio sledeći izveštaj za svoje novine i zatim ga iscepao na komadiće. Naslonio je vrelo čelo na staklo prozora i zagledo se u predeo kroz koji su

prolazili. Potrajalo je prilično, dok se nije smirio. Tek tada se zavalio u sedište i otvorio svoj notes. Dijamant na prstenu blesnuo je kada je uska ruka počela da piše na novom parčetu hartije. „Santa Fe...” zatim je dodao znak pitanja.

*

Kišne kapi su dobivale po Meklijevom kišobranu i unosile sumornost u njegovu dušu, zbog čega su mu, verovatno, i svetla Santa Fe izgledala nekako avetinjski. Bilo je blizu devet, a noć je ovdeuveliko već pala. Okrenuo se i pogledao prema željezničkoj stanici, u kojoj je voz opet malo zatao, dajući putnicima priliku da predahnu. Dok me sada sigurno posmatra sa prozora vagona, pomislio je. Neka ga. Ali, siguran sam da ne može da se smiri... Mora da ga muči nedoumica, s koje strane može da ga stigne kuršum. Raj Mekli je oklevao nekoliko trenutaka, posmatrajući svoje sjajno očišćene cipele, pre nego što je zakoračio u gusto, lepljivo blato, koje je prekrivalo ulicu. Ušasno je mrzeo ove gradove u divljini. Svi su bili prljavi. Ali, kaljave cipele su bile mala cena za ono što je u tom času imao na umu. Uzdahnuo je duboko i prešao pustu glavnu ulicu Santa Fe. U nekoliko koraka se našao na verandi ispred jednog saluna, a njegovi koraci su muklo odjekivali po njenom podu od dasaka. Prišao je već blizu vrata na ulazu u salon, kada je zastao. PRimetio je tri konja vezana pod nastrešnicom. Životinje su bile oronule, a sedla na njima stara i iskrzana. Raj se još jednom nasmešio. Znao je šta to znači. unura, u salunu, nalazila su se bar trojica, koji nisu imali novca. Gurnuo je pokretna vratanca saluna i zatrepao pod škiljavom svetlošću petrolejki, obešenih o veliki kolski točak koji je bio pričvršćen na tavanici. Još dva takva obasjavala su prostoriju. Mekli se namrštio kada mu je nozdrve nadražio miris jev-

tinog pića, duvana i ljudskog znoja. Ali, sada nije bilo vreme da se razmišlja o takvim stvarima. Osmotrio je posetioce saluna, a pogled mu se zadržao na najružnijim licima koja je video u životu. Nekolicina ljudi stajala je uz šank. Svi su bili neobrijani, delovali su zapušteno, nasilnički i prljavo i verovatno su bili puni vašiju. Ali, revolveri, koji su im virili iz futroa na njihovim pojasevima, bili su blistavi i sjajni. Da, to su bili ljudi kakvi su njemu bili potrebni. Poznavao je tu sortu.

Prvo je poručio jedan džin, a zatim je prešao preko prostrane sale. Trgnuo se i zatrepao zbunjeno, ali se smesta povratio. Pred njim za jednim stolom, sedela je spodoba koja je ličila na sve, samo ne na čoveka. Bilo je to lice koje jeizazivalo jezu. Preko čitavog tog lica protezao se strašan crveni ožiljak, koji se gubio negde u gustoj, masnoj kosi. Ali, bilo je nešto još strašnije. Čovek nije imao nosa. Samo dva tamna otvora, koji su se širili kada je disao. – Mogu li da sednem? – upitao je Mekli. Ljudi su ga radoznalo odmerili, a zatim izmenjali upitne poglede. Najkrupniji od trojice, koji je delovao kao vođa, odgurnuo je unazad slobodnu stolicu. – Nemamo ništa protiv. Naravno, pod uslovom da nam platiš piće – Mekli je seo i dao znao barmenu. – Šta džentlmeni žele da piju? – upitao je. – Najviše bi nam prijaio viski – rekao je treći čovek za stolom, nizak, stamen momak sa lukavim izrazom lica i pakosnim očima. – Ja sam Fil Dajser – predstavio se. Glavom je pokazao na drugu dvojicu. – Bred Duval i Volf Goč. – Raj Mekli – rekao je novinar okrenuvši se prema barmenu. – Bocu najboljeg viskija koji imate – naručio je. – A kada piće nestane, donesite drugu bocu. – Izvadio je poveći svežanj novčanica iz džepa, stavio ga na ploču stola i nasmejao se kada je video pohlepne izraze u očima ove trojice. – Sada posmatrate svoj vlastiti novac, prijatelji – rekao je izvadiвши cigare-

tu i primevši njenom kraju plamen šibice. – U stvari, novac će biti vaš ako budete odlučili da mi učinite jednu malu uslugu. – Tu mora da ima više od tri stotine dolara – izjavio je momak lukavog lica, a od nervoze je počeo da grize kraj svoje cigarete. Mekli se nije pomerio s mesta, a momak ga je pogledao pravo u oči. – To svakako neće biti mala usluga? – rekao je i zatao nekoliko trenutaka. Osim toga, nas smo trojica, a ti si sam. – Duval se nekako treatralno okrenuo prema Goču. – Tako je Goč, u pravu si – rekao je. – Ovaj namirisan momak ne zna s kim sedi, inače ne bi tako olako pokazivao svoju lov. Jesam li u pravu? – zacerekao se.

Volf Goč se okrenuo prema Mekliju i dunuo mu dim u lice. – Ja moram da se složim sa svojim prijateljem, kicošu. – Mekli se osmehnuo kiselo, ali je još uvek držao situaciju u svojim rukama. – Ja se i nadam da ste opasni, bar toliko koliko izgledate – rekao je, a zadovoljan osmeh pojavio mu se na licu. – On je totalno lud – rekao je Fil Dajser, a zatim je počeo da se kikoće. – Mister – Dajser je upro prst u Meklijeve grudi, a istovremeno se čulo i metalno škljocanje – ne pokušavaj ništa. Moj revolver je ispod stola uperen u tvoj stomak. – I moj – dodao je Duval mirno. – Sada ćemo zajedno prošetati do jedne aleje – oglasio se Volf Goč, a ožiljak na njegovom licu odjednom je postao krvavo crven. – Bolje bi ti bilo da ništa ne pokušavaš. Ne bi bio prvi kojeg sam poslao na onaj svet. – Mekli je lupio prstima po ploči stola i nasmejao se nervozno. – Ja sam tako i mislio, prijatelji. Da mi to nije palo na pamet, ne bih vam ni prišao. – Hladan kao led, a, momče? – podrugnuo mu se Dajser. – Šta si time hteo da kažeš? Ne bi nam prišao da ti nismo ličili na ubice, a? Misliš li da se šalimo, je li? – Bred Duval je zgrabio novac sa stola, a zatim se iskrivio kada ga je snažna Gočova ruka šćepala za zglob. – Ne mislim – odvratio

je Mekli. – I, slobodno uzmite taj novac. Nema potrebe da zbog njega odlazimo u neku mračnu ulicu. Naravno, to nije sve. Dobićete još sedam stotina dolara, ako izvesni momak ne bude stigao u Laredo.

Fil Dajser je pljunuo u dlanove i protrljao ih. Izraz na licu mu se smesta promenio. – Recite nam ko je i gde se nalazi taj momak, mister? – Da prvo popijemo, džentlmeni. – Barmen je spustio bocu na sto. Radoznalo je odmerio svoje goste, a zatim se žurno udaljio. Podmukao sjaj blesnuo je u Dajserovim očima. Podigao je oveću čašu i iskapio je u jednom dahu. Zatim je položio ruke na sto. – Pa, mister, koga to moramo da ubijemo? – upitao je poslovno. – Ime nije neophodno – rekao je Mekli. – Sve što treba da znate je da se on nalazi u vozu koji je trenutno u ovoj stanici. – Detaljno im je opisao kako izgleda Holidej a zatim je dodao. – On je u trećem vagonu. Sam je. Ne bi trebalo da bude teško.

– Aha! Pa, po svemu sudeći, izgleda da ja to mogu i sam da obavim – progundao je Volf Goč. – Niko mi nije potreban. – Kako ćete to obaviti, to je vaša stvar – rekao je Mekli i nasuo viski u čašu. Žestoko piće nije bilo baš po njegovom ukusu, ali, u tom trenutku nije imao vremena da mnogo misli o tome. Ispio je piće u jednom gutlja ju, a zatim je osetio kako mu se vatra razliva po utrobi. Nestalo mu je daha i počeo je da kašlje. Duval ga je tako snažno odalamio po leđima, tobož da mu pomogne da se iskašlje, i iscerio se prema svojim prijateljima. – Polako, polako, mister – rekao je Mekliju. – Ne želimo da se ugušiš i ostaviš nas bez ostatka love. – Mekli je protrljao pocrveneale oči. – Znači, sklopili smo pogodbu? – Plaćaš nas u Laredu – rekao je Dajser nepomičnog lica. – Ja ću biti u vozu – požurio je novinar da ih uveri. Ustao je, a na njemu se videlo da ipak jedva čeka da se oslobodi društva svojih novih prijatelja. Tako stojeći, razmišljao je o nečemu nekoliko minuta, a zatim je nasuo

nekoliko kapi pića u svoju čašu. Podigao ju je visoko. – Za Laredo, džentlmeni! – Ovoga puta je srknuo samo malo i smesta spustio čašu na sto. – Pripazi da ne moramo da te tražimo u Laredu – opomenuo ga je Volf Goč i primeo bocu usnama. Začulo se brzo kлокотanje, a kada je spustio na sto, boca je bila potpuno prazna. Mekli je ubacio opušak cigarete u svoju čašu. Izvadio je zlatan džepni sat i pogledao ga. – Voz polazi za četrdeset minuta, džentlmeni. Nemojte da zakasnite – rekao je poslovno. – A ti ne zaboravi šta sam rekao za Laredo – progundao je Goč kome se nije svideo Meklijev ton. – Čuti, budalo! – šapnuo mu je Dajser deleći dolare na tri jednaka dela. – Vidiš da je on neka važna ličnost, vole! Zar nisi čuo kako gospodski govori? Ne baljezga gluposti kao... – Goč je rukom prešao preko lica. – Nemojte da brinete, mister Mekli – rekao je, kezeći se. – Stići ćemo na vreme.

Smešeći se podmuklo, Rej Mekli je pošao prema izlazu iz saluna. Otvorio je zatim svoj kišobran i požurio preko kaljave ulice. Tek kada se našao na drugoj strani, zastao je i okrenuo se prema salunu. Onaj krupni bandit bez nosa mu je pretio prstom, tobož šaleći se. Podižući kišobran visoko iznad glave, Rej Mekli se trudio koliko je mogao da ne zaprlja cipele. Opsovaao je kada je pogledao prema vozu. Tešilo ga je bar to što će ubrzo moći da zaboravi životinjska lica one trojice. Nikako nije imao živce za te prljave gradove na Zapadu i za ološ koji se skupljao u njemu. Poslednja stvar koju će obaviti u ovoj divljoj zemlji, biće da prisustvuje pogrebu Doka Holideja, to je sada odlučio. Uostalom, na to se zavetovao nad grobom svoga brata Baka. A, zatim će se vratiti na Istok i tamo ostati zauvek. Kada je prolazio pored čekaonice, Mekli je bacio pogled unutra i ugledao jednu mladu ženu koja je bila nagnuta nad vatrom u kaminu. Na sebi je imala dekoltovanu haljinu, koja je bila

sva mokra. Kosa joj je bila ulepljena od kiše, i u bičevima se spuštala niz ramena. Jevtina devojčura, pomislio je Mekli, ili barska dama, koju su zbog nemorala proterali iz grada. Međutim, umesto da prođe i nastavi prema vozu, ni sam nije znao zašto, ušao je u čekaonicu i sklopio svoj kišobran.

– Strašna noć, gospođice – oslovio je devojkicu o kojoj je malopre pomislio onako ružno. Devojka je podigla glavu i odmerila ga pogledom. – Da – odgovorila je. Mekli je prišao korak bliže i pogledao devojčinu bledu ruku koja je bila položena na metalnu ogradu kamina. Nešto je u njemu zaigralo. Do đavola, pomislio je. Nije trebalo da pijem onaj viski. – Izvinite, mlada damo – rekao je – učinilo mi se da vas poznajem. – Pri svetlosti plamena primetio je debeo sloj šminke na njenom licu. Da, pomislio je skidajući šešir sa glave, devojka je iz nekog saluna. Njen jevtini parfem samo je upotpunjavao sliku koju je o njoj dobio. Devojka mu se nasmešila. Nema razloga da se izvinjavate, mister – rekla je. – Ja se zovem Kendi. – Rukom je potapšala stolicu pored sebe. – Sedite. Sada kada smo se upoznali, možemo malo da porazgovaramo. – Mekli je odmahnuo glavom. – Nažalost, bojim se da ne mogu. moram na voz. Mislim... nemam vremena. – Za šta?

Da, za šta? Ono malo viskija što je popio, kao da mu je smutilo mozak, a njegova bleđa koža na licu, nezdravo je pocrvenela. Osećao je kako mu lice plamti. U jednom trenutku, osećao se užasno zbunjeno. Pitao se zašto ga ta jevtina žena posmatra tako pomno. U stvari, trebalo je da prvo pita sebe šta je on uopšte tražio ovde. Sve te misli odjednom su se uskomešale u njegovoj glavi, ali, nije umeo da ih razmrsi. Trgnuo se. Da, devojka je nešto govorila. – Nemojte misliti da sam neka laka žena – rekla je smešeći se. Njen smeh počeo je da ga nervira. Jedan zub joj

je nedostajao, a ruž na usnama počeo je da joj se skida. Do đavola, zašto se ne mrdam odavde? Bio je ljut na sebe. Ali, umesto toga, on je odjednom pružio ruku i položio je na devojčino golo rame. Ona se nije bunila. Valjda se zato nagnuo niže i krenuo rukom prema njenom vratu. Zatim joj je prstima prošao kroz kosu. – Hej, mister, ne tako grubo – trgla se devojka. – Zaveži! – odrezao je Mekli. I sam se iznenadio svojim grubim postupkom i zatrepao je s nevericom. Njegova ruka je još uvek snažno vukla devojku za kosu i prinudila je da se podigne sa stolice. Končno je stajala sasvim uz njega, prislonjena svojim grudima uz njegove.

– Hoćeš li sa mnom u Laredo? – upitao je. – Krenula sam na drugu stranu – odgovorila je uplašena devojka. Mekli se iscerio. – To možeš da zaboraviš, draga moja. Ne verujem da imaš baš važan posao tamo kuda si krenula. Hajde, kreći u voz... – Rukom je posegnuo prema šalu kojim je devojka obavila ramena. Skinuo ga je i bacio u vatru koja se upravo razbuktavala. – Izgledaš mnogo bolje bez te krpe – konstatovao je. – I ne brini. Malo kiše neće ubiti jednu tako zdravu devoju kakva si ti. – Nekoliko trenutaka Kendi je posmatrala šal koji je goreo. Zamahnula je rukama s oštrim noktima prema njegovom licu, ali, on ju je zadržao. – Ne glupiraj se, devojko – rekao je nadmeno. – Ako budeš dobra, kupiću ti stvari o kakvim nisi umela ni da sanjaš. – Okrenuo je devojku prema vratima i gurnuo ju je ispred sebe. Kendi je bez pogovora išla ispred njega prema peronu. Bez reči se zatim popela u vagon do koga ju je on doveo.

Rej Mekli je bio prilično nesiguran na nogama. On stvarno nije bio naviknut na piće i onaj viski ga je dobro udesio. Osvrnuo se po peronu, a zadovoljan osmeh mu je zaigrao oko usana. Ugledao je tri nejasne prilike pred šalterom gde su se kupovale karte. Bili su pokisli do gole kože, to se

videlo čak odatle. Ali, to se njega nije ticalo. Kiša koja mu je ovlažila lice i pogled na te tri prilike, malo su ga otreznili. – Ulazi! – rekao je devojci koja ga je čekala na peronu. – U odeljenju prve klase bilo je prijatno, a vazduh je još uvek mirisao na parfem koji je on ostavio ovde. – Bolje je da odemo odavde – rekao je devojci i pokazao na drugi deo vagona. – Tamo se nalazi moj privatni kupe. Udoban i lepo namešten. Ovde sam samo... – Nije dovršio, ali, to devojku nije ni zanimalo. Pretpostavljala je da je tu samo pušio. Kendi se zakikotala. – Kažu da su matorci dobri – rekla je, smejući se i dalje. Mekli je čvrsto stisnuo usne. Uhvatio ju je čvrsto za zglobove ruke i zavrnuo joj je ruku. Kendi je vrisnula, ali joj se i pored toga smeh pojavio na usnama. – Videćemo ko je mator, draga moja i to brzo! Sve ovo me je dosta koštalo – rekao je, stavljajući ključ u bravu na masivnim politiranim vratima. – Ovo je jedini privatni kupe u celom vozu. – Uveo ju je unutra i zaključao vrata za sobom. Osmeh mu se pojavio na licu. – Navuci zavese – naredio joj je. – Ne volim da mi neko viri. – Kendi je odmahнула glavom i ujela se za usnu. Kišne kapi su još uvek svetlucale na njenim rukama. – Slušajte, mister – usudila se da progovori. – Ma ko vi bili, čini mi se da se stekli pogrešan utisak o meni. Ja sam samo želela društvo i ništa drugo. Možda piće... ali, ništa više od toga.

– Naravno, to se podrazumeva kada je u pitanju jedna tako fina dama – iscerio se Mekli i skinuo svoj sako. – Na tebi se odmah vidi da si fina devojka. – Uredno je složio svoj sako i stavio ga u mrežu iznad glave, a onda se osmehnuo lukavo. – Naravno, sve one lepe stvari koje sam ti obećao, koštaju dosta novca, devojko. – Mister, meni zaista ne treba ništa. – Mekli je otkopčao košulju na svojim uskim grudima. – O tome je trebalo da misliš pre nego što si došla ovamo – odrezao je. – Mo-

lim vas, mister... – počela je devojka. Meklijeve podmukle oči odmerile su je, a njegova bleđa ruka se pružila prema njoj. – Ne izmotavaj se, draga moja, i ne krevelji se – rekao je preteći. – Pogodba je pogodba. – Kendi se osvrnula oko sebe i potrčala prema vratima. Ali, u dva skoka Mekli je bio pored nje, zgrabio ju je za ruku i opalio joj žestok šamar. – Imaš da slušaš šta ti se kaže! – besneo je tresući je za ramena. – Ili, možda želiš još jedan šamar? – Vena na njegovom čelu ubrzano je pulsirala. – Ako budeš poslušna, videćeš da umem dobro da se odužim – dodao je malo blaže. – Ti, prljavi, matori... – počela je devojka vas sebe od besa i straha, ali, nije dovršila. Posred lica ju je pogodila njegova nadlanica, a kamen na njegovom prstenu rasekao joj je usnu. Devojkina je vrisnula. – Samo nastavi – prosihtao je Mekli. – Vrišti koliko ti je volja. Šta misliš, kome će pre verovati... Uglednom novinaru ili skitnici kakva si ti? – Novinar? – Kendi je brisala krv sa usana. Posmatrala je dijamantski prsten na njegovom prstu. – Neću vam praviti probleme, ser... – Tako je već bolje. A sada mi reci u čemu je stvar? Da li te je šerif proterao iz grada. – Odjednom, niz devojčino lice počele su da se kotrljaju krupne suze. Uzalud je pokušavala da izvuče ruke iz njegovih. – Boli me, previše ste me stegli – promucala je. – Da nisi opljačkala neku pijanicu? – nastavio je Mekli s ispitivanjem. – Pustite me! – Reci šta si učinila? Hajde, govori, devojko.

Kendi je klimnula glavom. – Opljačkala sam jednog pijanicu. – Mekli joj je podigao bradu rukom i prisilio ju je da ga pogleda pravo u oči. – Misliš li da sam ja pijan? Da li si zbog toga tako lako pristala da dođeš ovamo? – Da – rekla je devojka. Stisak ruku je malo popustio što je ona iskoristila da se otme. Poletela je prema prozoru. Materijal njene haljine se pocepao kada ju je Mekli zgrabio i privukao

sebi. Stegao ju je obema rukama i privio je uz sebe. Međutim, Kendi je prikupila poslednju snagu i odgurnula ga na susedno sedište. On je već zamahnuo, ali, u poslednjem trenutku se uzdržao. – Hoćeš li da pozovem šerifa? – zapretio joj je. – Znaš li šta će ti se dogoditi ako ga pozovem? – Bio je sve razjareniji dok je pokušavao da joj otkopča haljinu. Ali, devojka se borila žestoko. Na licu mu je ostalo nekoliko ogrebotina od njenih noktiju. – Pusti me, gade! – vrištala je devojka.

U tom trenutku začulo se kucanje na vratima. Rej Mekli je pustio devojku i opsovao. – Dajser sa prijateljima! – Mekli je opsovao. – Šta vi do đavola radite ovde? – Okrenuo se i pogledao Kendi. Devojkina je koliko-toliko uspela da dovede u red svoju haljinu. – Otvori! – naređivao je glas iza debelih vrata. – Važno je. – Mekli je brzo zakopčavao dugmad na košulji. Zatim je hitro navukao sako i dobacio jedan ogrtač devojci. – Ogrni se – prošaputao je. Sačekao je da se ona ogrme, a zatim je prišao vratima i otključao ih. Otvorio ih je svega nekoliko inča. – Zauzet sam – rekao je. – Imam posla. – Međutim, njegovi nezvani gosti nisu bili za potcenjivanje. Neko od njih je gurnuo vrata i odbacio Meklija, koji se oteturao unazad i sručio se na sedište pored Kendi. Sva trojica bandita su rupila u kupe i istog trenutka sva trojica su prasnula u smeh. – Imaš posla, a? – upitao je Bred Duval, dok je zaključavao vrata za sobom. – Da, vidim i sam – pogledao je devojku. – Ja sam mislio da smo sklopili pogodbu – rekao je Mekli uspravljajući se i pokušavajući da povrati nešto od svog dostojanstva. – To još važi – klimnuo je glavom Fil Dajser. Volf Goč je seo na sedište preko puta devojke. Ona je pogledala njegovo unakaženo lice i zadržtala. – Nemoj da se ponašaš tako uobraženo i nedruštveno – nacerio se Volf i nagnuo se prema njoj.

– Ovo nije ni mesto ni vreme za takve razgovore – pokušao je Mekli da se osmehne, ali, osećao je kako mu se grlo suši. – Hajde, momci, odlazite. – On želi da nas se oslobodi, File – rekao je Duval svom ortaku, tobož ne shvatajući. Možda misli da će ga otrovati naš smrad? – On se to samo šali – cerio se Volf i preteći pogledao novinara. Zatim je pogledao Kendi. – Jel' tako, dušo? Tvoj tatika ne želi da uvredi svoje prijatelje, zar ne? – Dajser je odškrinuo vrata bifea od hrastovog drveta. Uvukao je ruku unutra i odande izvukao bocu džina. – Hej, momci – uzviknuo je – ostajemo ovde. – Čelo Reja Meklija orosilo se krupnim graškama znoja. Desnom rukom je nervozno gužvao ivicu pantalona. Napipao je tvrd predmet u džepu. „Deringer“. Nikada nije iz njega ispalio nijedan metak. Po njegovom, revolveri su izmišljeni za budale. Bar je to lično dokazao. Sada mu je smetalo i to što mu se revolver nalazio u džepu. Devojka je sedela pored prozora. S vremena na vreme, Meklijev pogled se zadržao na njenim očima, ali ga je brzo sklanjao. Kao da je u njima prepoznao sav prezir ovoga sveta, koji je uopšte mogao da bude upućen jednom čoveku. A Dajser, Duval i Goč... oni su se cerili zlobno, izazivali ga da pokuša. Ipak, Mekli je smogao snage da se osmehne. – Osećajte se kao kod kuće – rekao je najzad nezvanim gostima. – Ostaćemo s tobom sve do Lareda – ogovorio je Dajser izbivši čep iz boce i potegao dobar gutljaj. – Čovek mora da pazi na svoje investicije, zar ne, momci? – Aha – progundao je Goč prekrstivši noge. Njegove prljave čizme dotakle su devojčine cipele. Kendi je podvukla noge pod sedište. Volf je to primetio, pa je podigao noge na sedište preko puta. Velike mamuze su nemilosrdno zaparale skupoceni pliš, kojim je sedište bilo presvučeno. – Nadam se da vam nisam na smetnji, gospođice – iskezio se.

Kendi je okrenula glavu prema prozoru. – Ružan je, zar ne? – upitao je Bred Duval podrugljivo. Kendi je u staklu prozora ugledala Volfovo lice. Ogroman, ružan ožiljak, koji se protezao čitavom dužinom lica, bez nosa, delovao je zastrašujuće. Žuti, truli zubi davali su mu izgled hijene. Plaseći se da ne pokaže da se zgrozila, Kendi se neprimetno odmakla u stranu. Tamo je seo Bred Duval. U ruci je držao flašu sa džinom i grlicem je dotakao devojku po vratu. – Potegni malo, dušo – rekao je. – Prvo ja – dodao je Volf i zgrabio bocu. Pri neo ju je usnama i dobro potegao. Dok je pio, Adamova jabučica mu je poskakivala, a kroz otvore umesto nosa, čulo se glasno mrmljanje. Kendi je sklopila oči. Zatim je osetila grubu ruku na svojim kolenima. – Hajde – rekao je Volf pružajući joj bocu. – Zagrej malo krv u žilama. – Ne mogu... hvala – pokušala je devojka da odbije. – Nećeš se zaraziti, ne brini – zacerekao se Volf. – Hajde, pij, kada ti ja kažem. – Duval je zabacio glavu i nasmejao se grohotom. – Ne mogu da je krivim – govorio je kroz smeh. – Tvoje lice bi uplašilo i hrabrije od nje. – Volf se iscerio pakosno. Njegovi prsti su stegli devojčino koleno. Bilo je to nepodnošljivo. Kendi je vrisnula od bola. Molećivo je pogledala Duvala, ali je naišla na pakosno cerekanje. Volf Goč je krenuo rukom prema njenoj bluzi. Tek tada se oglasio Fil Dajser. Opsovao je gadno i zaustavio ga. – Ostavi je na miru – viknuo je. Duvalove oči su podrugljivo sevnule. – Da nisi ljubomoran? A? – Bože sačuvaj – rekao je Dajser. – Ali, mislim da žene treba poštovati. – Ha, ha, ha! Ko to kaže? – upitao je Duval. Za trenutak je posmatrao Kendi, a onda joj je naglo strgnuo ogrtač u koji je bila zamotana. – Tako, nećemo da se zavitlavamo – rekao je i nasmejao se. Volfu Goču se oteo uzdah iz grla. Nagnuo se napred i iskolačio oči. Duval je, međutim, bio preduzimljiviji. Obgrlio je devojci ramena i privukao ju je sebi.

– Hajde – rekao je Volfu – stavi joj bocu u grlo. – Divlji osmeh je još više unakazio Gočovo lice. – Drži je čvrsto – povikao je. Pritisnuvši devojci nos, bandit ju je prisilio da otvori usta, a zatim joj je grubo gurnuo grlić boce među zube. Nagnuo je bocu, a tečnost je zaklokotala.

U tom času se, preteći, oglasio oroz na revolveru Fila Dajsera. Pogledao je svoje pajtaše, a njegove oči nisu obećavale ništa dobro. – Još jednom vas opominjem, pacovi... ostavite je, ili ćete se najesti olova! – skoro je vrisnuo Dajser. Rej Mekli je skočio na noge. Od straha se sav tresao. – Ne budite budale! – uzviknuo je. Znao je da bi pucanj privukao pažnju ostalih putnika i sasvim je moguće da bi doveo ovamo i Doka Holideja. A njegova ideja je bila da Holideja uhvati nespremno. – Ona ne vredi tog rizika – rekao je Dajseru. Bandit je pljunuo prema njemu i okrenuo se opet svojim ortacima. – Pa, šta ste rešili momci? – upitao je. – Ubio bi nas zbog te prljave kučke? – zgrnuo se Bred. – Sam si to tražio. – Volf Goč je pustio Kendi. Stavljajući bocu na sto, zbunjeno je odmahnuo glavom. – Toliike godine smo zajedno – rekao je – a ti sada tako. Zar se ne sećaš onog dana u „Kristal Sitiju“, File? Onaj momak te je prebio na mrtvo ime. Hteo je nožem da ti prereže grkljan i to bi uradio da ga nisam na vreme sredio. Trebalo je da ga pustim da uradi ono što je namestavio. – Ostavite devojku – naredio je Dajser kao da nije čuo šta govori Goč. – A šta je bilo onoga dana kada te je potera uhvatila i kada su hteli da te okače na prvo drvo? Ko te je onda spasao? – Dok je to govorio, Volf je ustao i krenuo prema Dajseru. Ovaj je mahnuo revolverom. – Još samo jedan korak i probiću ti rupu u tome što nazivaš licem. Idioti, pomislio je Rej Mekli. Reže jedan na drugog kao besni psi. A svemu je kriva ova jevtina nafrakana drolja. Bred Duval je u tom času naglo ustao sa sedišta. Posegao je rukom u džep

i izvukao nož. Volf ga je pogledao i nasmejao se. – Baci to na pod – viknuo je Dajser. Duval je slegnuo ramenima kao da je spreman da ga posluša, što je iskoristio Volf da napadne, jer je Dajserova pažnja za trenutak popustila. Mekli je skočio u stranu i pri tom gurnuo Dajsera. Uzalud je Dajser povukao obarač. Metak je poleteo u ugao vagona gde nikoga nije bilo. U sledećem trenutku, Goč je zgrabio Dajsera za vrat i podigao ga od poda. Stezao ga je sve jače, a bilo je očigledno da traži pogodnu pozu, položaj u koji će ga namestiti da bi izvršio svoju nameru.

– Skloni taj nož, Brede – zagrmio je kada mu je ovaj priskočio u pomoć. – Više nije potreban. – Dajserove noge su se trzale u samrtnim grčevima. Rukama je zgrabio snažne šake koje su mu stezale grlo i pokušao da ih se oslobodi. Međutim, Volf Goč je bio mnogo jači od njega. Dajserovo lice je odjednom pomodrelo, oči su mu se iskolačile, a zatim se izvrnule i pokazale beonjače. Volf je još jednom stisnuo svom snagom. Bilo je to dovoljno. Potpuno omليتaveo, Dajser se sručio na pod. – Hajde da ga se oslobodimo – rekao je Volf još zadahan. Ali, nije sačekao ničiju pomoć. Otvario je prozor uz užasnu škripu. Tek tada je prišao Duval. Promolio je glavu kroz prozor i pogledao na sve strane. – Ništa se ne vidi – rekao je. – Mislim da smo blizu Končo Fletsa. Do sutra uveče, lešinari će već ogoliti Filove kosti. – Kendi je prekrila rukama lice. Nije mogla da gleda sve ovo. I njen život se odjednom pretvorio u pakao. U stvari, počelo je to onog trenutka kada joj je prišao taj nalickani čovek. Mislila je da je pijan i da predstavlja lak plen. Njegov šešir i kišobran ostavljali su utisak džentlmena. Nažalost, prevarila se. Duval je zatvorio prozor i navukao zavesu. – Zbogom kolega – rekao je i zakikotao se. Kendi više nije mogla da zadrži jecaj. Pokojnik je bio poslednji čovek koji ju je uzeo u zaštitu, od ono malo u njenom

životu koji su to, uopšte, činili. Fil... Fil Dajser, ponovila je u mislima njegovo ime. Želela je da ga zapamti. Konačno, on je umro zato što je pokušao da je zaštititi. A onda je čula teško disanje dvojice bandita i podigla pogled prema njima.

– Gde smo ono stali? – opet se zacerekao Goč. Kendi je vrisnula. Ali, to nije mogla da ponovi, jer se na njenim ustima već našla Gočova ruka. Rej Mekli je klimnuo glavom, a pogled u njegovim očima odjednom je postao ljubopitljiv. Njega je očigledno zanimalo ono što je upravo počelo da se odvija pred njegovim očima. Spustio se na sedište i mirno posmatrao dvojicu bandita koji su kidali odeću sa devojke. Mirno je zapalio cigaretu, kao da se nalazio u najelegantnijem salonu nekog velikog grada na Istoku. Dobila je ono što je zaslužila, ta mala, prljava skitnica, pomislio je. Onda je ustao i uzeo drugu flašu pića iz bifea. Popio je nekoliko čašica, a zatim je čuo Duvalov smeh. Taj čovek se smejao kao hijena, i užasno ga je nervirao. Ali, nije mu palo na pamet da stavi bilo kakvu primedbu. Znao je vrlo dobro kakav su ološ ova dvojica. Međutim, njemu je sada bila potrebna njihova pomoć. Okrenuo se od bifea tek kada je čuo korake u kupeu. – Vi ste, nadam se, završili sa svojom zabavom? – upitao je zlikovce, posmatrajući devojčino bezizrazno lice. – Aha – klimnuo je glavom Duval. U tom trenutku, Goč je prebacio pokrivač preko devojke. – Slušaj – obratio se Mekliju – je li s njom sve u redu? Ne bih voleo da imam... – Ne brini – zacerekao se Duval. – Kao nova je. – Mislim da je vreme da počnete da zarađujete svojih sedam stotina – podsetio ih je Mekli. – Ne brini ti za to – odgovorio mu je Goč dobro raspoložen. – Uostalom, hajde da to obavimo, pa kud koji. – Dobro što smo sredili Fila. Bar nećemo morati da delimo i sa njim – primetio je Duval. Mekli je otključao vrata, a zatim je izgurao bandite u hodnik i dovik-

nuo im. – Pazite, on nije novajlija... – Volf se iskezio. – Nešto sam oran za ubijanje... Kao da mi je Fil otvorio apetit – rekao je. Mekli je zatvorio vrata za njima i pažljivo ih zaključao. Naslonio je uvo na staklo i osluškivao nekoliko trenutaka. Tek tada se okrenuo devojci. Prišao joj je bliže i seo na sedište preko puta nje. Zagledao joj se pravo u oči. – Jesu li te povredili? – upitao je. Kendi nije ni trepnula. – Ne brini – rekla je prezrivo. – Nameravam da živim sve dok ne budem videla tvoj leš, mister.

*

Cigara mu je dogorela do prstiju i to je bio razlog što se Dok Holidej trgao iz sna, koji ga je, ipak, prevario. Bio je to znak da je žestoko umoran. I, istog trenutka, kada je otvorio oči, u njegovoj ruci je zablistao „linkoln“. Onda je polako ustao i pažljivo osmotrio vagon. Bio je sam. Vratio je revolver u futrolu i dunuo u opečeni prst. Dodavola, pomislio je, ovo mi se nije skoro dogodilo. Ovako je mogao da zaradi metak. Pokušao je da se seti poslednjih stvari koje je pamti. Bio je to posao koji je obavljao onaj crnac. Išao je od lampe do lampe i palio ih. Neke je dopunio petrolejom. Plamenovi su sada bili visoki i svetli pa je u vagonu bilo prilično vidno. Zevnuo se, ispružio ruke iznad glave i protegnuo se. Zatim je prišao kanti sa vodom koja se nalazila u uglu vagona. Zahvatio je vodu rukama i nekoliko puta dobro pljusnuo lice. Tek tada je pogledao na sat i zapanjio se. Četiri sata je spavao. Ta četiri sata spavanja u sedećem položaju nije mu bilo dovoljno. Osećao je umor, a mišići su mu bili napregnuti. Oči su ga pekle i znao je da su zakrvavljene. Protrljao je rukom bradu. Setio se Reja Meklija. Video ga je na poslednjoj stanici. Izašao je na peron. Njegova neobična prilika pod kišobranom, izazvala je osmehe na licima mnogih putnika. Jedino Doku Holideju nije

bilo smešno. Znao je da je Mekli kukavica, ali, podmukač i spreman na svaku gadost. Sada se već bio rasanio pa je krenuo vagonom, zagledajući pažljivo svako sedište. Okrenuo se kada je stigao do vrata i pošao prema drugom kraju. Tu je prišao poslednjem prozoru. Napolju je bilo gadno nevreme. Munje su sevale kroz tamu, a tutnjava gromova ličila je na eksplozije. Škripa i lupa točkova ispunjavale su tamu koja je već počela da se proređuje. Dok se zateturao i uhvatio se za naslon sedišta u trenutku kada je voz ušao u krivinu. Otegnuti zvižduk lokomotive zaparao je noć. Uskoro, međutim, pojavila se slaba bledunjava svetlost na prozorima. Dok je uspeo da pročita samo natpis na zgradi... Malori Krosing!

Međutim, lokomotiva je povećala brzinu i zgrada je ostala u daljini da je čestito nije ni video. Dok je zapalio cigaru i ugašeno palidrvce odbacio u ugao vagona. Baš tada je grom muklo zatutnjao nad oblačnim nebom Teksasa. Tog trenutka opet je aktiviran Dokov poznati instinkt koji mu je nepogrešivo signalizirao opasnost. Nije sebi uopšte postavljao pitanja. Jednostavno, istog trenutka bio je spreman. Za svaki slučaj, prešao je pogledom, prebrojao putnike. Šestorica. Idući na prstima pored njih, ni na jednom nije primetio nešto što bi odavalo ubicu. Sledeće odeljenje bilo je prazno, a zatim, u jednom je neka pospana žena ljuljala bebu mehaničkim pokretima. Beba, međutim, nije imala nameru da zaspi. Oči su joj bile širom otvorene. Malo dalje od te žene, sedeo je neki starčić čiji su brkovi ličili na busen trave. Momak na susednom sedištu imao je grubo lice, ali, njegov san bio je pravi. Dok je izašao iz vagona i uhvatio ručku sledećeg. To je bio njegov vagon. Zastao je na vratima. Sasvim jasno je video unutrašnjost vagona... a dve, prilično grube kreature sedele su na njegovom sedištu i na onom do njega. Jedan je bio kru-

pan, građen kao gorila. Nije imao nosa, a na licu preko kojeg se protezao ožiljak koji mu je zahvatao i ugao oka, lebdeo je zlorad osmeh. Njegov vrat kao u bika, odavao je neverovatnu snagu. Onaj, što je sedeo do njega, imao je oči kao u mačke. Da li su oni bili razlog zbog kojeg je Rej Mekli napustio voz u Santa Fe, pitao se Dok. Više nego verovatno, zaključio je povukavši se unazad. Žena koja je ljuljala bebu pogledala ga je iznenađeno, a Dok se osmehnulo i prošao pored nje. Ušao je u jedan vagon koji je takođe bio prazan. Zauzeo je mesto sa koga je mogao da posmatra vrata koja su bila osvetljena. Imaće dobar pogled na svoje mete. Sedeo je dosta dugo, osećajući kako mu se grči u stomaku. Taj grč bi osetio uvek kada je dugo, pre okršaja, znao da će opet nekoga ubiti. Konačno, čovek ne može toliko često da gleda smrt, a da bar ne oseti nelagodnost.

Stari ljudi su govorili da strah sa godinama postaje sve jači, a da je lek protiv toga veoma jednostavan. Treba okačiti revolver o klin. Da li je to i Kid rešio da uradi, pitao se Dok, ili je stvarno na samrti. On je za sebe, međutim, smatrao da još nije star... Uostalom, znao je da to nikada neće ni biti. Njegova boljka bila je lagana i uporna i ako ga ne dokrajčni neki metak, ona je tu... za svaku sigurnost. Na tu misao, Dok se nasmešio gorko. Namestio se malo bolje na svom sedištu. Unutrašnjost vagona bila je u mraku. Samo je u hodniku gorela slaba petrolejka. Ali, sasvim dovoljna. Jer, bilo je samo pitanje minuta kada će ona dvojica krenuti da ga traže, a tada će doći u ovaj vagon. Nije dok još ni dovršio misao, kada je brava škljocnula. U tom trenutku on se nečega setio i bio je krenuo da se digne, da vidi da li su vrata na suprotnoj strani zaključana. Sada je bilo kasno. Vrata su se polako otvarala i u polumraku, Dok je nazirao jednu krupnu priliku koja je zaklonila lampu u hodniku. Iza grdosije, stojao je njegov pajtaš.

Dok nije smeo da im dopusti da upale svetlo. Prostor je bio mali za borbu, a njih je bilo dvojica. I to ona dvojica koju je video u svom kupeu. – Ne mičite se – prosihtao je. Krupni čovek se nasmejao grohotom, a onaj manji se provukao pored njega i krenuo u stranu. U tom času je blesnuo plamen petrolejke koju je onaj manji nosio u ruci s očigledno smanjenim plamenom. Kada se pomicao u stranu, on je okrenuo fitilj i povećao plamen. Tog trenutka, u ruci krupnog bandita zagrmelo je kolt. Dok se nije ni pomakao s mesta. To mu nije ni bilo potrebno, jer se baš tada vagon zaljuljao i pomerio ga u stranu. Istovremeno je osetio poznati trzaj u ruci, kada je povukao obarač. Pogodak, kao i obično, bio je besprekoran. Volf Goč se zateturao kada mu je metak prosvirao široke grudi. Međutim, ostao je na nogama. Dok je opalio ponovo, a krupna prilika je zauralala jezivo i sručila se na pod, izvan svetlog kruga, koji je bacala petrolejka. Pod vagona se zatresao.

Pognut, koliko god je to mogao, Dok se pomakao sa svoga mesta. Sada su on i onaj drugi bili nekako u istom položaju. Krupni bandit je bez sumnje bio mrtav. Ili bar, smrtno pogođen, jer se ogromna tamna lokva širila po podu. Revolver je opalio prema Doku, ali, metak je prohujao pored njegovog ramena i odbio se od metalne prečke na sedištu. Tada je već sevnuo i Dokov revolver i za jedan delić sekunde, plamen je obasjao drugog ubicu. U svetlu tog plamena, Dok je ugledao još nešto što ga je zaprepastilo. Ona grdosija od čoveka je klečala, držeći rukom okrvavljene grudi, i pokušavajući da podigne revolver. Dok je legao na pod i otkotrljao se u suprotni ugao. Meci su udarali o pod pored njegovih nogu, sevajući narandžastim plamenovima i presecajući njima tamu vagona. Dok je odjednom osetio kako mu se nešto toplo sliva niz ruku. Stisnuo je prste u pesnicu, nekoliko puta. Bio je siguran

da je pogođen, ali, očigledno ne opasno. Mora da ga je neki metak samo okrznuo. Skočio je na noge i u dva skoka se našao na vratima, naglo ih je otvorio i iskočio na metalnu platformu. Držeći ranjenu ruku uz telo, čučajući prišao je vratima sledećeg vagona. Meci su zujali oko njega, dok je on tražio kvaku i otvarao vrata. Tu je usporio hod, ali, nije mogao da sakrije ranjenu ruku. Iznenađeni putnici su ga posmatrali, jer se na njegovom licu nije primećivalo ni najmanje uzbuđenje. On je međutim prošao duž celog vagona i izašao na drugu platformu. Sigurnosna ograda ga je zaustavila, inače bi pao na prugu. To je bio poslednji vagon u kompoziciji. Tek tad je primetio da napolju pada kiša. Okrenuo se i pogledao u vagon. Putnici su među sobom živo razgovarali. Dok je za tren oka snimio celu situaciju. Ako bi sada pokušao da se vrati, onaj bandit bi ga mogao sresti baš u ovom vagonu u kojem je bilo najviše putnika. U pucnjavi bez koje neće proći taj susret, mogao bi neko nevin da nastrada. To Dok nikako nije želeo. Zato je odlučio da ostane ovde, na platformi i da tu sačeka rasplet situacije.

Odjednom, nešto mu se učinilo sumnjivim. Ponovo se okrenuo i pogledao u vagon. Putnici su panično napuštali svoja mesta, bežeći prema prednjim vagonima. Tako je i bolje, pomislio je Dok. Ušao je unutra i pogasio sve lampe. Izvadio je iz džepa nož koji je nekada pripadao Ralfu Keju i zario ga u sedišta. Povukao ga je i zasekao kožu kojom je sedišta bilo obloženo. Kada je isekao dovoljno dugu traku čvrste kože jedan njen kraj je zavezao za metalnu nogu sedišta u drugom redu. Koža je bila razapeta preko prolaza. Isprobao je njenu čvrstinu i zadovoljno odahnuo. Seo je na sedišta i čekao mirno, iako je ona ogrebotina već počela da ga boli. Pomislio je na krupnog bandita. Mora da je već mrtav. Nijedan čovek nije mogao da zadrži dva metka teškog kalibra u grudima i da,

ipak, ostane živ. Onaj drugi bandit će morati da dođe sam. Ruka ga je sve više pekla i Dok je znao da s njom neće moći da se služi, štaviše, moraće da je čuva u okršaju. Prema tome, pobeđiće onaj koji bude lukaviji, zaključio je. Dok je oduvek dobro igrao tu smrtonosnu igru, pa ni sada nije video razlog da ne uloži sve što je imao, a to je bio život. Iz misli ga je prenula škri-pa vrata, koja je najavila dolazak ubice. Njegovi koraci su se tiho približavali, a zatim se čuo iznenađeni uzvik kada je noga zapela za kožnu traku. Bandit se pružio koliko je dug i zamlatarao rukama. Osetio je kako se oštrica noža zasekla u meso, a zatim se začuo jeziv zvuk, kada je sečivo zaškripalo u rebro. I na Doka je sve to delovalo gadno. On je više voleo borbu revolverima, ali, ovo je bila izuzetna situacija, kad nije smeo da rizikuje. Kada je oštricu noža usmerio tačno između dve razmaknute ruke, znao je da neće pogrešiti. Svom snagom je gurnuo nož, a kada je Duval vrisnuo, bio je sigurna da je ova runda njegova. Ustao je i izvadio šibicu iz džepa. Zapalio ju je i podigao uvis. Bred Duval je ležao širom otvorenih očiju. Lice mu je bilo razvučeno u bolnu grimasu, a kroz poluotvorene usne videli su se zubi. Dok se ponovo sagnuo i iz grudi mrtvaca izvadio nož. Obrisao je oštricu o njegovu košulju, zatim je seo i zagledao se pred sebe.

*

– Za ime boga! – kondukterov uzvik je nagnao Volfa Goča da otvori oči. Rukom je odmaknuo kondukterovu lampu u stranu. S mukom se uhvatio za metalnu šipku na sedištu i nekako uspeo da se podigne na kolena. Zagledao se zatim u svoje krvave grudi i iz grla je ispustio nešto nalik na režanje. – U lošem ste stanju – rekao je uplašeni kondukter. – Najbolje bi bilo da se ne pomerate dok... – Skloni se – zarežao je Volf. Kondukter je tek tada

ugledao dve jezive rane. – Mister, vama je potreban lekar – promucio je. Volf se nasmejao grlenim glasom. – Misliš da ću da odapnem, a? To ne dolazi u obzir. Onaj tvor, koji mi je ovo uradio ima da plati! – govorio je prilično nerazumljivo. Mali čovek obučen u plavu uniformu, sa kapom na glavi, žestoko ga je nervirao. Kao konjska mušica koja obleće oko konja, suviše uplašena da priđe bliže a suviše tvrdoglava da bi otišla. Pa, pobrinuće se da ga se reši. – Hoćeš li me ostaviti na miru? – upitao je konduktera. – Ne budite tvrdoglavi – pokušao je kondukter da ga urazumi. – Budite mirni. Vi užasno krvarite. U tom času se kondukter primakao suviše blizu. Shvatio je da je to strahovita greška tek u trenutku kada ga je neverovatno snažna ruka uhvatila za grlo i skoro podigla sa poda. Bednik, mislio je Volf držeći jednom rukom čoveka za vrat, a drugom mu zabacujući glavu unazad. Zbog takvih on ima ovakvo lice. Bili su ljubomorni na njegovu snagu, a nisu imali hrabrosti da mu se otvoreno suprotstave. Sačekali su da zaspi u štali, a zatim su je zapalili. Naravno, pre toga su zaključali vrata. Samo zahvaljujući svojim neobično snažnim pesnicama, uspeo je da ih razvali. Kada je izleteo iz zapaljene štale, njih šestorica istih ovakvih žgoljavaca, skočili su na njega. Noževi su sevnuli. Tako je zaradio ožiljak.

Jedva je uspeo da ih otrese sa sebe, kao što divlji vepar baca u stranu pobesnele pse kada ga opkole. Međutim, odelo na njemu je gorelo. Potrčao je prema reci, koja je tekla u blizini i bacio se u vodu. Da, ti ljudi su bili baš kao ovaj kondukter, mali, žgoljavi i dosadni. Mišići na rukama Volfa Goča su se napeli do pucanja. Praskavi zvuk pucanja kičme izmamio je osmeh na banditovom licu. Tek tada je popustio stisak njegove ruke, a mali kondukter se skljkao na zemlju. Volf je ote-turao do vrata, Duval je tuda krenuo za onim visokim momkom. Odvukao se ne-

kako do metalne platforme, zateturaao se i zagledao u mesec koji se pomaljao iza oblaka iz kojih je još uvek padala kiša. Zakašljao se nekoliko puta, izbacujući već zgrušanu krv. Onaj kondukter nije lagao, pomislio je. Rana je ozbiljna. Na tu pomisao, Volf se stresao. Osetio je slabost u čitavom telu, ali je skupio poslednju snagu i nastavio da puzi. U tom času je grupa putnika iz susednog vagona navela prema njemu. Oni prvi su ga ugledali i zastali uplašeno. – Nije to ništa! – promrmljao je Volf i nastavio da baulja između ljudi koji su mu se sklanjali s puta.

*

Rej Mekli je pogledao devojkicu u oči. – Jesi li čula te pucnjeve? To znači... – Odjednom je ućutao i počeo da okreće prsten sa dijamantom koji mu se nalazio na prstu. – Trebalo bi ubrzo da se vrate – rekao je posle kraće pauze. Devojkicu hladno i mirno držanje ga je istinski čudilo i postajalo mu je sve neprijatnije. Zar nije mogla bar da trepne ili da koji put pogleda u stranu? Nije se pomerila ni za milimetar od kako su ona dva bandita izašla iz njihovog kupea. Nije mu se dopadao taj hladan pogled u njenim očima. Osećao se kao da je bez odeće... kao da je sav njegov ponos odjednom nestao. Prokletstvo! Ona nije imala prava da ga posmatra na taj način! – Želiš li da ti se izvinim? – upitao je naglo. – Da li je stvar u tome? Ti... propali ce! – Devojkica je hladno odmahнула glavom. – Jedino želim da te vidim u mrtvačkom sanduku – rekla je bez ikakvih emocija u glasu. – Želim da te vidim kako ležiš zatvorenih očiju. Ništa drugo. – Bile su to jednostavne, monotone reči koje su ubijale čak i ovakve bezosećajne kukavice kakav je bio Mekli. Njemu se činilo da je ona, ipak, trebalo da reaguje drugačije. Trebalo je da bude ljuta, a nije bila. Bila je sasvim mirna. Možda je trebalo da je udari? Mož-

da bi se onda osvestila, reagovala emotivnije. – U redu. Možda ćeš živeti dovoljno dugo da ti se ta želja ostvari. – Ustao je i ušao u toalet, osmotrivši svoje lice u ogledalu. Bledo lice s okrutnim izrazom, to čak ni njemu samom nije promaklo. Raspakovao je svoju garnituru za brijanje i prevukao brijačem preko kožnog kaiša. Brada, koja je počela da mu raste po obrazima, podsetila ga je na Baka. Razbarušena kosa je samo upotpunjavala taj utisak. Njegove oči, sitne i smeštene blizu, bile su iste kao oči njegovog brata. Nasapunao je lice i obrijao se. Da li je bilo neke razlike između njih, pitao se. Ne, to je bilo malo verovatno. Ipak, Bad je bio neobrazovan... budala. Morao je da umre mlad. – Neobrazovana budala – rekao je glasno. Sprao je vodom ostatak sapuna sa lica i obrisao se mekim ubrusom. Ponovo se pogledao u ogledalo. Lice koje je posmatrao bilo je lice mrtvaca, tako mu se učinilo. – Do đavola! Još će mi ona drolja nasugerirati kojekakve gluposti – opsovao je. Vratio se u kupe i povukao Kendi na noge. Devojkica ga je pogledala i prezirivo se nasmešila. To Mekli nije mogao da podnese. Prišao joj je sasvim blizu i raspalio žestok šamar. – Nikada me nećeš videti u mrtvačkom sanduku, devojkico – povikao je nekontrolisano. A onda je počeo besomučno da je udara po licu kao izbezumljen, sve dok se u njenim hladnim prkosnim očima nije pojavilo nešto drugo... bol. Zadovoljno se nasmejao. To je bilo nešto što je mogao da shvati. – Naučiću te da me poštuješ – rekao je zadovoljno. Devojkica crna kosa je letela na sve strane pod njegovim ponovnim udarcima. Oborio ju je na pod a zatim je stao iznad nje, teško dišući. – Mister Mekli... ser... tako da mi kažeš! Hajde, govori! – vikao je. Devojkice usne su zadrhtale. – Mrtvac! – izgovorila je tiho. Mekli je skinuo opasač. Na njemu se nalazila teška metalna kopča. Zamahnulo je opasačem pred njenim očima.

– Mister Mekli... ser! – vikao je preteći. Devojka se bacila u stranu i prekrila lice rukama. Mekli joj je priskočio i jednim trzajem pocepao joj haljinu. Zatim je počeo da je bičuje po golim leđima i ramenima. Pod svakim udarcem opasača, Kendi se trzala, ali, još nije progovorila ni reč. Tek kada su se prve masnice pokazale na njevoj koži i kada je osetila neizdržljiv bol, devojka je vrisnula. – Mister Mekli... ser! – Tako je već bolje – rekao je. – A sada idi i uredi se malo. Možeš da uzmeš moj ogrtač, ako ti se dopada. – Ne obraćajući pažnju na njegovu ponudu, Kendi je upitala. – Zašto me mučite? – Zato što si moja – odgovorio je Mekli i iz džepa izvadio novčanik. – Evo! – izvadio je svežanj dolara i bacio joj u krilo. – Kupljeno, plaćeno! – Prišavši teškim vratima, Mekli je zastao i oslušnuo. Goč i Duval su se i suviše zadržali. Ako su ubili Holideja, trebalo bi da se pojave svakog trenutka. Oni pucnji, koje je čuo malopre, sigurno su nešto značili. Mora da je Holidej mrtav!

*

– Ubiću te! – prosiktao je Volf Goč. Dok je video svašta, ali, sada je pomislio da ga vlastite oči varaju. Volf je više ličio na duha, nego na ljudsko biće. Ne, ljudsko biće ne bi moglo da se vuče ovuda sa takvim ranama, to je Dok znao već kao lekar. Ovo mora da je neka nevidljiva konstitucija. Ipak, nije želeo da rizikuje. Kada se samrtnik rešio na ovako nešto, imaće dovoljno snage i da povuče obarač. Zato je podigao revolver i zapovedio. – Ostani gde si! – Međutim, njegova pretnja nije imala nikakvog efekta. Dok je koraknuo unazad. Još uvek nije želeo da puca u mrtvaca. U jednoj ruci je držao lampu, a u drugoj revolver. U stvari, želeo je da lampu skloni sa mesta gde je svakog trenutka mogao da se sruči Volf, i tada bi mogao sve da zapali. Dok je udario o susedno

sedište, a lampa mu je ispala iz ruke. Dogodilo se upravo ono što je želeo da izbegne. Plamen je liznuo po podu vagona. Dok je požurio da ugasi vatru, gazeći po njoj. Gotovo da je zaboravio na bandita koji je pokušavao da se podigne. I dok se Dok borio sa vatrom, do njega je dopiralo samo neko podmuklo rezanje koje se oslobađalo iz banditovog grla. Kada je savladao vatru, Volf je bio već vrlo blizu njega, teškom mukom je nanišanio i opalio, ali, promašio je. Zdravom Doku nije bilo teško da se izmakne. Još uvek nije želeo da puca. Ipak, morao je da zapreti. – Još smo jednom pokušaj, mister – rekao je Dok – i razneću te u parčice. – To si već uradio! – odjeknuo je glas čoveka koji je trebalo da bude davno mrtav. – To si uradio – ponovio je i skljokao se na pod. Dok mu je prišao bliže. Čovek je najzad izgubio bitku, bio je siguran. Odlučio je zato da ga izvuče na platformu, jer se približavala sledeća stanica i trebalo je osloboditi ga se dok ne nagrnu novi putnici i ne navuče nekog šerifa na vrat. Međutim, tada se dogodilo još jedno iznenađenje. Umirući bandit je očigledno želeo društvo. Njegove, još uvek snažne ruke, zgrabile su Doka za vrat tako čvrsto, da je za trenutak izgubio dah. Sva sreća što je Dok imao dosta snage i veštine. Podigao je koleno i snažno udario bandita u okrvavljene grudi. Stisak je odjednom popustio. Dok je ponovo zamahnuo nogom. Bandit je jeknuo i pao pored njega, ispruživši se. Ovoga puta to je bilo definitivno. Dok je otvorio vrata. Bio je potreban samo jedan pokret i bandit se preko platforme sručio na prugu.

*

Plamen je goreo u furuni u čekaonici. Putnici su lagano izlazili iz vagona. Niko nije naročito žurio. Dok se protegao i zevnuo. Zatim je i sam stupio na peron pa-

tosan drvetom. Za trenutak je zastao i odmerio dve prilike koje su mu se približavale. Mekli je imao tamne podočnjake. Razrogačio je oči kada je ugledao Doka Holideja. – Pa, uspeli ste, mister Holideje – rekao je. – Jeste li razočarani? – upitao je Dok. Skinuo je šešir i naklonio se mladjoj ženi koja je preko ramena imala prebačen Meklijev ogrtač. – Da sam na vašem mestu, gospodo, promenio bih društvo – rekao je Dok. – Ta zmija pored vas, vrlo je otrovna. – Kendi se osmehnula tupo. Igrala se sa dugmetom na ogrtaču i odjednom se namrštila. – Mister Mekli je moj prijatelj. – Reči su joj zvučale prazno i neubedljivo. Dok je video kako se na kicoševom licu pojavio pakostan osmeh, a tek tada je na devojčinim obrazima ugledao modrice koje je ona pokušala da sakrije debelom naslagom pudera. – Izgleda da je najbolje uhvatiti neku ženu i premlatiti je, a Mekli? – upitao je Dok, a njegov osmeh bio je hladan i pun prezira. Onda je slegnuo ramenima i okrenuo se od njih ne čekajući Meklijev odgovor. Zagledao se u voz koji je stojao u stanici. Uplašeni kondukter, koji je pronašao leš svoga kolege, osvrtao se oko sebe na sve strane. U onoj brzini i zbunjenosti, ispričao je nekim putnicima šta se desilo i sada su ga već počeli saletati sa svih strana, interesujući se za pojedinosti. Za ovo vreme, koliko je voz stojao, izgledalo je da su već svi bili obavešteni o onom što se dogodilo za vreme putovanja. I nije prošlo ni nekoliko minuta, od stanice je krenuo jedan visoki čovek sa zvezdom na prsima. Šerif! Vladala je tišina i samo se čuo tih šum pare koja je izlazila iz lokomotive. Vrata na jednom vagonu su se otvorila širom. Dva čoveka su iznela neko telo, umotano u sivu tkaninu i spustila ga pred šerifa. Dok je ubrzao korake. Znao je da je to Bred Duval. Međutim, ona žena sa detetom mu se odjednom našla pred nogama. Zapetljala se sa nekim paketima i tu je izgubila nekoliko se-

kundi. Taman toliko da stignu oni sa nosilima i šerif. Jedan od ljudi koji su nosili leš, bio je i crnac koji je posluživao osvežavajuća pića i kafu u vozu. Zbunjeno je pogledao Doka, a šerif je uhvatio taj pogled. Očigledno, bio je vrlo pronicljiv kada se obratio Doku. – Vaše odelo? – upitao je.

Šerif je bio visok koliko i Dok Holidej. Lice mu je bilo puno ožiljaka, a sive oči su pažljivo posmatrale sagovornika. Setivši se predstavnika zakona iz Hjustona i svestan svog okrvavljenog odelo, Dok je pažljivo osmotrio čoveka sa metalnom zvezdom. – Želite li izjavu, šerife? – upitao je. – Frenk Granc – predstavio se šerif. – Da, upravo to želim. – Dok se okrenuo i pogledao prema zgradi stanice. Tamo je stojao Rej Mekli zajedno sa svojom devojkom. Zastavši iznenada, devojka je povukla kicoša za rukav. Dok je to primetio, ali, sada je razgovarao sa šerifom. – Ja sam Džon Holidej. Možete me zvati Dok, tako me svi zovu. – Šerif je klimnuo glavom. – To znam, dobio sam telegram iz Hjustona. Očekivao sam vas. – Južno od železničke stanice tekla je Rio Grande, blistava, srebrna vodena površina koja je odvajala Teksas od Meksika. Dok je posmatrao reku i mislio šta da preduzme. Mogao je da zamisli kakav je telegram stigao iz Hjustona. Šerifova ruka je bila daleko od revolvera. Međutim, da nešto pokuša, bilo je potpuno besmisleno. Šerif je to odmah i kazao, doduše, vrlo tiho. – Ne pokušavaj to. Neće uspeti. – Ne pada mi ni na pamet, šerife – rekao je Dok ironično. U tom trenutku još jedno telo bilo je izneto iz vagona. Šerif je povukao Doka u stranu. Prišao je nosilima i podigao pokrivač. – Pa, ti si vodio pravi rat, Holideje – rekao je. – Taj nije poginuo od moje ruke – rekao je Dok mirno. – Ali, pretpostavljam da nema smisla to da govorim. – Granc je spustio pokrivač i dao rukom znak ljudima da krenu dalje. – Ne valja donositi preuranjene zaključke – rekao je. – Nisu svi predstavnici

ci zakona mućkavi. Naravno, ja ne govorim o nekom koga obojica poznajemo... iz Hjustona – nacerio se. – Mek Kej i njegova dva pomoćnika su prava sramota za našu profesiju. – Amin! – rekao je Dok.

– Znam protiv čega si krenuo, Holideje – pravio se šerif da nije primetio Dokovu ironiju. – Samo da znaš da te je priča onog novinara ubacila pravo u centar osinjeg gnezda. Koliko sam obavešten, tvoje borbe su uvek bile fer. I tvog prijatelja Simarona, iako je on bio profesionalni lovac na ucene. Ali, uvek je radio po zakonu. – A odakle vam te informacije, šerife? – upitao je Dok ne verujući mnogo predstavniku zakona. – Imam jednog prijatelja koji mi je mnogo pričao o tebi. – Dok ga je pogledao upitno. – Vajat Erp – rekao je šerif mirno. Dok se osmehnuo i pružio ruku. – Vi ste prvi pravi čovek koga sam posle dugog vremena sreo – rekao je. Granc je prihvatio ispruženu ruku i čvrsto je stisnuo. – U podne iz grada polazi kočija – rekao je. – Ide na jug. Prolazi kroz San Rodal. Budi u toj kočiji kada krene iz grada. – Hvala, šerife – osmehnuo se Dok. – Samo, prvo moram negde da se čestito operem i da kupim drugo odelo. Imate li ovde neku prodavnicu? – Neće biti baš takvo kakvo imaš na sebi, ali, možeš da se upristojiš – nasmejao se šerif. – U svakom slučaju, ti mi ništa ne duguješ. Ali, mislim da će ti biti potrebno prilično sreće da stigneš u San Rodal. Neki prilično problematični tipovi prešli su granicu u toku poslednjih dana. Uopšte mi nisu izgledali nimalo naivno. – I za to vam hvala, šerife – okrenuo se Dok i pogledao prema mestu na kome je stojao Mekli. – Ali, zar ti ne bi bilo dobro da pođeš prvo do svog kolege? Kako vidim, ruka ti nije u najboljem stanju. Nešto mnogo krvvari. Hajde, upoznaću te sa doktorom Malorijem – pozvao ga je šerif. – Dok su im se približavali, Mekli se povlačio unazad, ili ga je možda devojka vukla. To uostalom i nije bilo važno.

Ukoliko je nešto i bilo značajno, onda je to bio Meklijev zaključak koji je izveo kada je ugledao Doka sa šerifom. Dok je međutim imao puno poverenja u šerifa. Za njega je to bila čista značka i slobodan put za Meksiko. Naravno, to nije bio razlog za pravo zadovoljstvo. Jer, kako je Granc napomenuo, ubice su se sjatile u San Rodal... Što se tiče Lareda, sudeći po situaciji na njegovim ulicama, izgledalo je da bar ovde neće biti gužve.

– Postoji nešto što mislim da treba da ti kažem – prenuo ga je iz misli Granc. – U gradu se nalazi jedan opasan revolveraš. Zove se Talin. Nije prekršio zakon i ne mogu ništa protiv njega. Međutim, neobično mi je što se našao ovde baš u času kada je trebalo da ti dođeš. Možda je to samo puka slučajnost, ali... pre bih rekao da njegov dolazak nije slučajan. – Potrudicu se da ga izbegnem – rekao je Dok, koji je bio već prilično umoran, a i ruka je počela da ga boli. – Znaću to da cenim – rekao je šerif i klimnuo glavom, pokazujući na ljude koji su se okupljali oko ona dva mrtvaca, izneta iz voza. – Ja na Laredo ne gledam kao na svoje vlasništvo. Ali, ljudi me plaćaju da održavam red i mir i toga se pridržavam. – Dok je klimnuo glavom i nasmešio se. Ovaj šerif je još mogao i da mu se sviđi. Ali, sada su mu misli već bile zabavljene nečim drugim. Talin! Tako je rekao šerif. Doku se činilo da je to ime već negde čuo. Da, sećao se. Talin se ponašao kao senka. Tako se kretao Divljim zapadom. Uvek je bio sam. Imao je običaj da se pojavi na svakom mestu, koje je mirisalo na novac, na kome je moglo lako da se zaradi. Prateći Ganca glavnom ulicom, Dok se još jednom osvrnuo preko ramena. Nije mu trebalo mnogo da razmišlja. Bio je više nego siguran da Talin ima i te kakve veze sa Meklijem. Tu nije trebalo mnogo mudrosti. Sa jedne strane bio je revolveraš, koji je uvek spreman da ubije za novac, a sa druge novinar, koji je spreman

da mu taj novac isplati. Bilo je to kao mešavina vatre i baruta. Potrajalo je punih pet minuta pre nego što su se vrata otvorila i jedno lice se pojavilo na njima. Čovek je treptao kratkovidim očima. – Ko se opet porađa? – progundao je sedokosi lekar. – Rana od metka – rekao je šerif lakonski. – Opet – progundao je stari lekar. – Hajde, ulazite. Šta stojite tu kao ukopani? – Samo dobro sredi ovo, dok – nasmešio se Granc, a onda se oprostio od Doka Holideja. – Dakle, kočija polazi u podne. – Dok je pošao za starim lekarom koji je zevao. Ušli su u jednu prilično neurednu sobu. Lekar je prišao prozoru i razmakao zavesu. Onda je izvesno vreme posmatrao Doka kroz debela stakla naočara.

– Rana od metka, a? Hoćeš li da legneš ili da sediš? – Ako legnem, smesta ću zaspati – nasmešio se Dok. – To bi ti možda pomoglo. – Doktor Malori je povukao jednu stolicu i stavio je kraj prozora. Tako je imao više svetla. – Evo, sedi ovde. – Dok je seo. Malori je počeo da tumara po sobi, mrmljajući nešto za sebe. Konačno je dovukao kožnu torbu i stavio je na klimavu stolicu. Sadržina torbe je metalno zveckala u tišini sobe. Dok se tek sada setio svoje lekarske torbe koja je ostala na ranču kod Rejlin. I prvi put od kako je krenuo na ovo putovanje, setio se njenih čistih jastuka koji bi mu sada tako prijalili. Naravno, pre svega se setio njenih toplih, mekih ruku, uvek spremnih da pomognu i rumenih usana spremnih da pruže uživanje. Doktor je izvadio iz ormara malu trbušastu bocu i nacerio se lukavo. – Prvo moram malo da se okrepim – rekao je i povukao dobar gutljaj, a zatim je huknuo zadovoljno. – Dobra stvar. Jednom momku sam odsekao nogu, a nije imao ništa drugo da ublaži bolove, osim ovoga. I, ostao je živ. – To zvuči stvarno umirujuće – kiselo se osmehnuo Dok, ali, sada mu je bilo skoro svejdeno. Umor ga je gotovo saviadao. – Da, tako je to bilo nekada

– brbljao je stari lekar. – Sada koristimo jedan mnogo efikasniji lek. Nekoliko kapi na ranu i nećeš uopšte osećati bol. Hajde, zavrni rukav.

Dok je pokušao da zavrne rukav, ali, odjednom je klonuo, kao da su mu svi udovi napunjeni olovom. Osim toga, rukav se zalapio za ranu i bila je prava muka odlepit ga. – Ne mogu – rekao je. – Rukav se zalapio. – Malori je izvadio skalpel iz tašne i zasekao tkaninu. Samo jedan rez i rukav je bio rasparan. Ali, bio je pričvršćen za ruku na onom mestu gde se krv skorela na rani. Psujući sebi u bradu, doktor je opet počeo da kopa po svojoj torbi. – Treba vam nešto oštro? – upitao je Dok. – Aha – klimnuo je glavom Malori. – Imam ovde sve što mi treba. One budale na Istoku misle da smo mi ovde potpuno zaostali. Ali, varaju se. Doduše, mnogi od njih bi skapali da samo nedelju dana provedu na Zapadu. Slabići!

I, izvadio je neku tubu iz torbe. Kada ju je pritisnuo, izašla je neka bela pasta. Namazao je njome mesto na kome je rukav bio zalepljen za ranu. Posle minut-dva, rukav je bukvalno skliznuo na pod. – Šta kažeš? – upitao je Malori trijumfalno. Zatim je pogledao ranu. – Izgleda loše, ali, uopšte nije strašno – rekao je. – To je samo dublja ogrebotina. Moći ćeš da se služiš rukom kao da se ništa nije dogodilo. Samo da očistim ovu prljavštinu da ne bi došlo do infekcije. – Dok ga međutim nije čuo. On je spavao dubokim snom. Trgao se tek kada je stari lekar počeo da čisti ranu. – Boli? – upitao je lekar. – Aha – klimnuo je glavom Dok pospano. – Tako i treba. Ubeđen sam da onaj što ti je napravio ranu, više ne oseća bol. Znači, u odnosu na njega, ti si u boljem položaju. Šta kažeš? – Lekar se nasmejao, a Dok je klimnuo glavom. Stari doktor je zaista bio u pravu, u to nije bilo nikakve sumnje.

*

Momak u portirskoj sobici pored ulaza opsovao je kada je neko počeo da lupa na vrata. Obukao se na brzinu, bacio pogled na sat i ponovo opsovao. Sedam sati ujutru, a bila je subota. Zar ljudi nemaju druga posla nego da dolaze u hotel u to vreme? – U redu, u redu, dolazim – viknuo je onom što je lupao. Zakopčavajući u trku dugmad na svojoj košulji, čovek koji je kod sebe držao ključeve svih soba i patio od asmatičnih napada s užasnim kašljem poleteo je prema vratima. – Da li je ovo hotel ili nije? – besno je vikao Mekli. Ljutite reči koje je portir pripremio za ovog gosta zastale su mu u grlu. U poslednjem trenutku. Taj čovek je izgledao zaista važno. Neka zverka s Istoka, pomislio je, pogledavši odelo gosta. I džentlmen je, očigledno. Osmeh dobrodošlice, koji se pojavio na licu portira, nije bio upućen devojci bledog lica, koja je stajala pored kicoša. – Dobrodošli u Laredo, ser – naklonio se portir. – Sobu? – Naravno. – Ponovo ljubazan osmeh na licu portira. – Sa dva ili sa jednim krevetom? Ili, dve odvojene sobe? – Za dvoje – odgovorio je Raj Mekli. Portir je propustio goste da prođu prema hodniku sa sobama, a tek tada se setio da im nije dao ključ. Požurio je za njima i poneo im ključ koji je skinuo sa table u portirnici. – Ovuda, ser – rekao je. – Vaša soba je na drugom spratu desno. Imate li prtljag? – Doneće ga momak iz voza – rekao je Mekli. – Ali... oprostite... zbunio sam se – opet je zaustio portir. – Šta opet ima, šepRTLjo? – naljutio se Mekli, koji takođe nije spavao cele noći i bilo mu je svega dosta. – Nisam vas upisao u knjigu... a to mora. – Znam da mora – vratio se Mekli do portirskog pulta na kome je stajala knjiga gostiju i okrenuo ju je prema sebi. Potpisao se i krenuo.

Portir je pogledao potpis. Zatim je upitno pogledao devojk. – Vaša supruga, zar ne? – upitao je. Elegantni štap od trske je

lako lupio po stolu. – To se vas nimalo ne tiče – rekao je. – Pošaljite mi u sobu i bocu najboljeg burbona i prestanite tako da buljite. – Džes Varning je slegao ramenima. Najzad je morao da zaključa da skupo odelo ne čini džentlmena. Podigao je novčanicu od dvadeset dolara koju je Mekli bacio na pult. Ni novac, takođe, pomislio je. – Koliko dugo ostajete, mister Mekli? – doviknuo je za gostom. – Zavisi – bio je odgovor krajnje neodređen. – Da, ser – klimnuo je glavom portir. Zatvorivši knjigu gostiju, portir je pogledao u leđa para koji se penjao stepenicama. Nešto mu tu nije izgledalo u redu. Jer, ispod devočinog ogrtača, virila je haljina, sva pocepana. Gospodin i gospođa Mekli, pitao se, ali, nije dugo razmišljao o tome. Imao je još malo vremena da odrema i rešio je da to iskoristi.

Za to vreme, Mekli i devojka ušli su u sobu. Pogledavši oko sebe, Mekli se osmehnuo prezrivo. Prišao je zatim prozoru i podigao zavesu. Izvesno vreme je posmatrao ulicu, koja se pružala duž grada. – Onaj šerif te je uplašio, dušo – okrenuo se odjednom devojci. Kendi je zbacila ogrtač sa ramena i pustila ga da padne na krevet. Onda je s podsmehom u očima pogledala Meklija. – Ti očigledno misliš da si najpametniji – rekla je. Mekli je izvadio jednu cigaretu iz svoje zlatne tabakere i ponovo pogledao na ulicu na koju mu je pažnju skrenulo tandrkanje kolskih točkova. Kendi ga je gledala s leđa, ali, videla je da se događa nešto neprijatno. Ipak, nije se usudila da mu postavi bilo kakvo pitanje. Iskustvo ju je naučilo da od njega može da doživi samo grozne stvari. A, on je gledao u teretna kola kojima su prenosili mrtvaca sa železničke stanice. Bes je ključao u njemu. Investirao je već gomilu dolara nije dobio nikakvo zadovoljenje. Dok Holidej je imao mnogo sreće, pomislio je, proketo mnogo. Onda se setio kako ga je ugledao kako živ i zdrav izlazi iz voza,

a njemu se činilo da će ga udariti kap. Okrenuvši se od prozora, Mekli se opet okrenuo prema Kendi. Sada bi bio zadovoljan da ona pisne bilo šta, pa da na njoj iskali svoj bes. Ona je, međutim, sedela na krevetu i gledala u nokte na svojim prljavim rukama. U tom trenutku se na vratima čulo kucanje. Bio je to portir. Doneo je piće. Mekli je prihvatio bocu i stavio novčanicu u portirov ispruženi dlan. Zatim mu je zalupio vrata pred nosom i bacio bocu na krevet. – Utopi svoju tugu, sestro – rekao je cinično. – Ja idem da malo prošetam. I, pazi kako se ponašaš ako ne želiš da šapnem šerifu na uvo nekoliko reči o tebi. – Ovo je to mesto – rekla je devojkla glasom tišim od šapata. – Ovde ćeš umreti. To prosto osećam. – Mekli je osetio kako mu se koža na vratu naježila. Mirna sigurnost, koja se ogledala u devojčini očima, izazvala mu je grč u stomaku. – Šta to trabunjaš? Kučko! – proderao se i već zamahnuo. Ali, kao da se plašio njene vriske, koju sada neće zaglušiti lupa točkova brzog voza, predomislio se i spustio štap. Samo ga je lagano spustio kraj sebe na sto. Pa ipak, dok je izlazio u hodnik, zalupivši sa treskom vrata za sobom i pošao prilično pustom ulicom, devojčine reči su mu odjekivale u mozgu. Tek tada je primetio da nije poneo štap, a bez njega se osećao nekako čudno, kao da gubi ravnotežu. Da nije to neki rđav znak, pitao se.

Odjednom, osetio je kako mu noge klecaju, pa je rešio da svrati u prvi salun da se malo potkrepi. Na njega je brzo naišao. Na tabli ispred saluna krupnim slovima je pisalo „Zalazak sunca“. Na stepenicama pred salunom sedeo je jedan pijanac. Bio je bos, a noge su mu bile otečene. – Je li otvoreno? – upitao je Mekli. – Za takve kao što si ti, jeste – odgovorio je pijanac. – Mene ne puštaju. – Zašto? – Pijanac je slegao ramenima. – A ja sam bio vojnik. Borio sam se umesto ovih propalica ovde. Sada me teraju da igram za svoje piće. –

Rukom je dotakao otečena stopala. – Noge su mi umorne – skoro je zaplakao. – Ne mogu više da igram. – Šteta – nacerio se Mekli i krenuo uz stepenice. Mahinalno je ispružio ruku, iako je bio još čitav metar udaljen od vrata. Bio je to njegov uobičajeni gest, ali, kada je nosio štap. Opet se osetio nekako nelagodno. Ipak, ušao je u salun koji je bio skoro prazan. Za stolovima su bila samo tri čoveka. Svakij je sedeo za svojim stolom. Mekli je odmerio pogledom prisutne, ali, nije bio impresioniran. A pored bara su stojala četvorica. Njima je Mekli prišao čim ih je ugledao. – Piće na moj račun – rekao je barmenu. – Ti očigledno imaš nešto na umu, stranče? – nacerio se visoki čovek, najbliži njemu, koji je takođe stojao naslonjen na šank. Mekli ga je pažljivo odmerio. Tamne, surove oči i izraz ledenog mira na licu, to je prvo zapazio. Čovek je na nogama nosio španske čizme, koje su bile prekrivene alkalnom prašinom. Revolver mu je bio nisko pripasan. Znalo se šta to znači. Mekli je progutao vazduh.

– Kažu da ste vi najbrži – rekao je tiho, prepoznavši sagovornika. – Zaista? – Pokreti čovekove ruke su ličili na palcanje zmije zvečarke. – Da, tako kažu, mister Talin. – Ljudi ponekad hoće da preteraju – rekao je revolveraš i bacio na šank srebrni dolar. – Ali, kako ste znali da sam ovde? – Nisam znao. – Odakle onda znate moje ime? – Čuo sam o vama dosta i sada mi je drago što sam nabasao na vas. – Revolveraš ga je ponovo pogledao, a njegove oči su imale neobjašnjiv izraz, sekla su kao nožem. – Dupli viski, Čak – dobio je barmenu preko ramena. – I meni – dodao je Mekli. – U stvari, ostavi bocu i nestani. Mister Talin i ja treba da razgovaramo o važnom poslu. – Ja razgovaram samo o poslovima koji donose lovu – rekao je Talin, srknuvši svoje piće. Onda se samo malo nagnuo napred, a ljudi koji su stajali uz šank, hitro su se povukli do nje-

govog suprotnog kraja. Mekli je rukom požurivao barmena da se ukloni. – Da li je pet hiljada dovoljno? – pogledao je Talina pravo u oči. Talin se nasmejao. – Ti si Mekli, zar ne? – upitao je. Meklijevo lice se prelilo purpurom. – Otkuda znaš? – jedva je progovorio. – Znam – rekao je Talin. – Tvoj izgled... odeća. Čitao sam novine... naročito u poslednje vreme. Zaista si napravio posao. – Prekinuo je kada je barmen doneo bocu. A kada se odmakao, nastavio je s osmehom na usnama. – Pretpostavljao sam da će Holidej, ranije ili kasnije stići ovamo. – Meklin je pogledao revolveraša sa nevericom. – Ti si mnogo pametniji od svih ljudi s kojima sam dosada imao posla. Znači li to da si zainteresovan za ovaj posao? – Talin je u jednom gutljaju iskapio čašu. – Zato sam i došao ovamo, prijatelju. Nego, reci mi jednu stvar. Ko je taj tajanstveni čovek koji je dao pet hiljada dolara? – Mekli se namršio. – Zar je to bitno? Novac je zagarantovan. – Jedna od mojih loših osobina je i ta što sam radoznao – nacerio se Talin. – Volim da znam sve. Hoćeš li mi reći sam, ili da pokušam da doznam na svoj način? – Mekli je umeo da proceni situaciju. Shvatio je da je vrag odneo šalu i bez oklevanja je odgovorio. – Vesli Bredmen. – Talin je opsovao. – Onda će to koštati više od pet hiljada dolara – rekao je. – Bredmen je prokleti tvor, koji smrdi nadaleko. – Mekli je zanemio od iznenađenja. Otpio je dobar gutljaj pića i tek tada upitao. – Poznaješ Bredmena? – Talin je klimnuo glavom i nasmejao se. – Zakazali smo jedan sastanak. Jedne noći, u nekoj mračnoj ulici. Bredmen nije došao. Umesto njega, došla su tri njegova momka. Zaradio sam metak koji još nosim u nozi. Mislim da to vredi još dve hiljade.

Progutavši svoj viski, Mekli je pogledao prema zidnom satu. Još dve hiljade dolara! On je imao tri hiljade dolara na svom računu u banci u Ebilejnu. Malopre mu

je portir rekao da kočija za San Rodai polazi u podne. Imao je četiri sata vremena. – Smesta ću telegrafisati za taj novac – rekao je Mekli posle munjevitog razmišljanja. – Tako će biti najbolje – složio se Talin.

*

Dok je posmatrao svoj zavoj kojim mu je stari lekar previo ruku. Bio je na ulici i nije se plašio da će uvrediti starijeg kolegu. Polako je skinuo zavoj i stavio ga u džep. Ruka mu je bila još pomalo utrnuta, ali, više nije osećao nikakav bol. Da bi je osposobio koliko-toliko, on je grčio i opružao prste dok je prelazio prašnjavu ulicu idući prema mesnom telegrafu. Kao i u svim gradovima Divljeg zapada, čovek na telegrafu nosio je zeleni štitnik za sunce i crne štitnike na rukavima. To im je bilo nešto kao uniforma. Žvakao je cigaru na neki neobičan način. Dok se nasmešio. Na isti takav način je i Čad Stivens žvakao svoje cigar, setio se. – Želim da pošaljem telegram u San Rodal, Meksiko – rekao je Dok, naslonivši se na pult. Sačekaću odgovor. – Čovek je uzeo olovku i prinio je bloku hartije. Čekao je da stranac izdiktira tekst. – Šerifu San Rodala – počeo je Dok. – Evo poruke:

„Molim vas da pošaljete obaveštenje o stanju zdravlja Simarona Kida. Treba da se nalazi u vašem gradu... na samrti. Hitno je. Dok Holidej.“ – Napišite da ću sačekati odgovor – dodao je, pogledavši telegrafistu koji je čekao ako ima još teksta. Telegraf je već počeo da radi kada je čovek odjednom zastao i pogledao Dokovo odelo. – To će vas koštati pet dolara – rekao je. Dok je izvadio novac iz džepa i stavio ga na pult. – Samo ti otkucaj tu poruku, prijatelju – rekao je. Čovek se bez reči nagnuo nad svoj taster. Sve je bilo završeno za nekoliko trenutaka. – Možda će potrajati izvesno vreme dok ne stigne

odgovor, mister Holideje – rekao je telegrafista tonom koji je veoma ličio na izvinjenje zbog malopredašnje pogrešne procene. Dok je klimnuo glavom. Zapalio je cigaru i krenuo ulicom. Ogromno crveno sunce se polako dizalo nad krovovima kuća. Ljudi su izlazili na ulice i Laredo je postajao sve življi. Još jedan običan dan se rađao nad gradom na granici... Tako je bar izgledalo... sve dok se, pola sata kasnije, jedan čovek u elegantnom odelu nije pojavio pred telegrafskim uredom. Ugledao je Doka koji je stajao na vratima i zastao. Zatim se podmuklo nasmešio i ušao unutra. Dok se nije ni osvrnuo. Potpuno ga je ignorisao iako je krajičkom oka osmotrio sve u jednom trenu. Mekli je prišao pultu i naslonio se na njega.

– Pozovite mi smesta Ebilejn – rekao je telegrafisti. – Javite im da ću imati poruku na koju želim odgovor istog trena. – Moraćete da sačekate – odgovorio je telegrafista, pokazujući na taster. – Upravo primam jednu poruku. – Taster je kucao, a telegrafista je hitro beležio olovkom. Zatim je podigao pogled i oslovio Doka Holideja. – Stigao je odgovor, mister Holideje. – Čitajte – rekao je Dok.

„Doku Holideju... Simaron Kid je na samrti u prihvatilištu „Sestara od Andela“. Savetujem vam da ne dolazite. Američki desperadosi vam pripremaju zamku. Ponavljam... nemojte dolaziti. Patron Esteban.“

Rej Mekli je posmatrao Doka, a oči su mu igrale kao na zejtinu. – To je dobra vest, lovče na ucene – rekao je besno. – Zašto ne prihvatiš savet? – Nisam navikao da svoje namere objašnjavam tvorovima kakav si ti – odgovorio je Dok mirno. – U pitanju je savest, ali, ti nikada nisi čuo da tako nešto postoji. – Nikada nisam čuo da je savest pomogla čoveku da ostane živ – rekao je kicoš, a obrazi su mu pocrveneli. – Nije nimalo pametno što ste izašli iz svog skrovišta. Tamo biste jedino imali

šanse da doživite starost. – Mekli je Doku govorio čas „ti“ čas „vi“. Kada je želeo da ostavi utisak gospodina, pazio je kako se izražava, ali, njegova prostačka siledžijska priroda ga je stalno izbacivala iz tog koloseka. Tako je bilo i sada, što je Doka veoma zabavljalo. – Ne verujem da će ti se i ovako ispuniti želja, Mekli... pacove namirisani – rekao je Dok i izašao napolje. Ali, do njegovih ušiju još je dopro Meklijev glas. – „Stočarska banka“, Ebilejn. Smesta pošaljite dve hiljade dolara na... – zastao je i upitao telegrafistu. – Kako se zove ovdašnja banka? – „Teksaška nacionalna banka“. – Onda tako napišite. Dve hiljade na „Teksašku nacionalnu banku“. Potpis: Rej Mekli. I, odmah pošaljite.

Dok je pomerio revolvere u futroli i lagano pošao ulicom. Zastao je pred izlozima prodavnica koje još nisu bile otvorene. Stakla su blistala na suncu, ali, mogla su da mu posluže kao ogledalo. U njima je mogao da posmatra celu glavnu ulicu koja je odjednom postala mesto na kome vrebala hiljadu opasnosti. Setio se šta mu je kazao šerif za Talina. Revolveraš koga interesuje samo novac. A Mekli je tražio dve hiljade dolara. Stvar je za Doka bila potpuno jasna. Ali, to zadovoljstvo im neću pružiti, obećao je Dok sebi. Talin neće videti te dolare. Izvadio je iz džepa sat i shvatio da mu ostaje još tri i po sata. I previše za sve ovo što može da se dogodi. Vručina je postajala sve jača. Osetio je kako mu se znoj sliva niz vrat i pomislio na kadu punu vode, koju je sada najviše želeo. Na stepenicama ispred saluna sedeo je momak bosih nogu, sa pantalonama koje su se nekad nosile u konjici. Podigao je na potiljak svoju iscepanu kapu kada je Dokova senka pala pred njega. – Borio sam se kao vojnik – počeo je. – A, ovde svi misle da sam gotov. Da li i ti tako misliš, stranče? – Dok se nasmešio. – Nikako. Meni se čini da je u tebi ostalo još mnogo borbenosti, prijatelju. Šta misliš da zajedno svratimo

unutra i popijemo po jedno piće? – Čudan preobrčaj se pojavio na licu bivšeg vojnika. Čovek se smesta uspravio i zauzeo stav mirno. – Narednik Tom O'Rejli, vama na usluzi, ser – izdeklamovao je. Njegove bose noge su tabanale za Dokom prema ulazu u salun.

Deset i petnaest. Dok je proverio vreme na svom satu i uporedio ga sa velikim zidnim časovnikom koji je visio iznad bara u salunu „Zalazak sunca“. Vreme se podudaralo u minut. Pogled mu je skrenuo prema visokoj stolici koja se nalazila na drugom kraju bara. Na njoj je sedeo čovek. Revolver, naglašena nemarnost u držanju i ono neobjašnjivo, ono što je bilo nemoguće definisati, ali što je sasvim karakterisalo određenu vrstu ljudi, važilo je i za njega. Revolveraš Talin? Da, to nije mogao biti niko drugi, konstatovao je Dok. Pogledao je prema naredniku O'Rejlju koji se već bio posadio za jedan sto u uglu. Čovek je dremuckao, ali, nije ispuštao iz ruku bocu koju mu je platio Dok. Uskoro se njegovo prigušeno hrkanje stapalo sa zujanjem sijaset muva koje su letele po salunu i obletale njegovu oznojenu glavu. – Trebalo bi tu pijanicu izbaciti odavde – rekao je barmen brišući krpom oznojeni vrat. – Ostavi ga – rekao je Dok. Barmen je otkopčao kragu na svojoj kockastoj košulji. – Samo bacate svoj novac, mister – progundao je. – Taj ludi vojnik je u stanju da pije čitav dan. Kažem vam, ako... – Ko je tebe pitao za savet? – namrštio se Dok. Barmen je zavezao. Sklanjajući čaše sa pulta, svoju ljutnju je iskaljivao na ploči, trljajući je žestoko nekom prljavom krpom. – To nije dobro za moj lokal – gundao je, bacajući nezadovoljne poglede prema čoveku na drugom kraju bara. – Vas dvojica sve vreme stojite ovde i pravite se da ne znate šta će se dogoditi. – Tek tada je Dok shvatio da se ovaj deo barmenove primedbe ne odnosi na pijanca. – A šta misliš da će se dogoditi? – upi-

tao je Dok dovoljno glasno da je i Talin mogao da ga čuje. – Svakog trenutka možete početi sa pucnjavom – skoro je jauknuo barmen. – Zašto svoje probleme niste rešili na nekom drugom mestu? – Nije to samo tako, Čak – rekao je Talin iznenada. – To se uostalom neće dogoditi ovde, zar ne, Holideje? – Dok se lagano okrenuo prema revolverašu.

– Mister, ja se nadam da se to uopšte neće dogoditi – rekao je s ironičnim osmehom na usnama. – Računam da ljudi imaju smisla za realnost. – To ne mogu da garantujem. Samo jednu stvar da se dogovorimo. Neće biti nikakvog pucanja u leđa. To ne podnosim. Samo ti i ja. – Talin je govorio tako poslovno kao da se radi o nekoj kupoprodaji. Bacio je srebrni dolar na pult i obratio se barmenu. – Moja čaša je prazna, Čak. – Za njega je razgovor bio završen. Ni Dok Holidej nije imao želju da ga nastavlja. Shvatio je s kim ima posla i znao je šta mu valja činiti. Bacio je pogled preko pokretnih vratnica saluna. I iz ove salunske omorine videlo se da vazduh titra na ulici. Tamo je već moralo biti pakleno toplo. Okrenuo se i pogledao svoje lice u ogledalu. Bilo je bledo, a obrazi upali. Umor i napetost proteklih sati učinili su svoje. Tog trenutka je Rej Mekli prosto proleteo kroz vrata, jurnuvši u salun. Zastao je i zagledao se u dva čoveka kraj šanka. Ljutito je lupio nogom o pod, i ponovo izleteo na ulicu, jurnuvši prema telegrafskom uredu. Ovo je već treći put da prelazi rastojanje od ovog saluna do telegrafa. Prilikom jedne takve jurnjave zaboravio je negde šešir, i sada mu je slabašna kosa sva razbarušena, lepršala na užarenom vetru. Dok ga je donekle pratio pogledom. Morao je da se nasmeje. Međutim, samom sebi se čudio što je tako hladnokrvan, jer ovaj čovek kraj njega, Talin, jasno mu je rekao da je došao da ga ubije. I što je bilo još gore, to je bila istina. Jedino što je bilo dobro u celoj ovoj stvari,

bilo je to što je Dok znao da ne mora da misli hoće li mu pucati u leđa. Bio mu je dovoljan samo jedan pogled u Talinove oči pa da zna da neće. Očigledno, revolveraš je držao do svoje reputacije.

– Zar još nema odgovora? – Mekli se nagnuo nad pult sav zadihan, dišući telegrafisti u lice. Osećao je kako mu niz leđa lije znoj, a košulja mu se lepila uz telo. U ovom gradu je zaista bilo đavolski vruće. Ovoga puta se telegrafista nije potrudio da mu odgovori. – Šta to rade oni u Ebilejnu? – jeknuo je Mekli. Tu istu rečenicu je ponovio nekoliko puta nervirajući se sve više. Telegrafista, koji je žvakao svoju cigaretu, nestrpljivo je zevnuo. – Ja ću biti u hotelu – rekao je Mekli ozlojeđeno. – Javite mi čim odgovor stigne. Evo, ovih dvadeset dolara za vas. – Telegrafista je tek sada pokazao interesovanje za Meklija. – Učiniću sve kako želite, ser – rekao je. Mekli je nešto progundao i prešao preko ulice do hotela. Odmerio je senku koju je bacao na prljavu ulicu i besno opsovao. Bio je nekako svestan da sve više počinje da liči na Baka, a sve manje na elegantnog novinara s Istoka. Provučavši prste kroz kosu, krenuo je uz stepenice. Nije se potrudio da pokuca na vrata. – Šta je? Šta se dogodilo? Zašto me tako posmatraš? – zaurao je na Kendi još s vrata? Kendi je sedela na krevetu sa prekrštenim rukama na krilu. – Nema smisla da se pretvaraš da ne znaš o čemu se radi – rekla je svojim mirnim, ravnim tonom koji ga je dovodio do ludila. – Govori jasno, prokletinjo! U stvari, najbolje da zavežeš – odjednom je izgubio interesovanje za ono što bi ona, eventualno, imala da mu kaže. – Kad slušam tvoje cviljenje, postane mi muka. – Ponekad mi te je žao – rekla je devojka tonom istim kao i sve što je govorila. Mekli je prišao krevetu na kojem je sedela. Odjednom, prasnuo je u glasan, nekontrolisan smeh. – Tebi je žao mene? To je najsmešnija stvar koju

sam čuo u svom životu. – Nagnuo se i tako čvrsto uštinuo devojku za mišicu, da joj se lice iskrivilo od bola. – To nikada više da nisam čuo, jel' jasno? Reci to samo još jednom, i sutra će u ovoj sobi pronaći tvoj leš. Mislim da si me razumela. – Devojka je zarila lice u dlanove i klonula na krevet. Mekli ju je tako pustio i prišao prozoru. Nije skidao pogled sa telegrafskog ureda, koji se nalazio malo ukoso, preko puta. Izvadio je sat i besno opsovao. Da li to znači da oni u Ebilejnu neće poslati dve hiljade dolara, besneo je. To sigurno oteže neki bedni činovnik tamo, u banci. Neki idiot koji ga čak i ne poznaje. Kao i uvek kada izgubi kontrolu, Mekli je obrtao svoj prsten sa dijamantom oko prsta. Zatim se naglo okrenuo i izašao iz sobe, sjurivši se niz stepenice. Čuo je za sobom obesni Kendin smeh i pomislio da će poludeti. Izašao je na ulicu i zastao za trenutak. Podigao je pogled. Na prozoru njihove sobe stajala je Kendi i smejala se.

– Kučka! – opsovao je i uputio se prema radnji iznad koje je bio natpis: „Zalagaonica, pozajmljujemo novac, kupujemo stvari od vrednosti.“ Ušao je unutra i stavio dijamantski prsten na tezgu. – Osam karata – rekao je. – Koliko? – Ruka bleđa od njegove prihvatila je prsten obrnula ga u krug, a zatim prinela bliže oku. – Hiljadu i pet stotina – On vredi preko tri hiljade. – Ako zaista toliko vredi, onda pokušajte da dobijete toliko, prijatelju – rekao je vlasnik zalagaonice, a na njemu se videlo da nije navikao na diskusiju i cenjkanje. – Samo, naravno, ne ovde, u mojoj radnji. – Mekli je iz džepa izvadio svoj zlatni sat i stavio ga na tezgu kraj prstena. – Kutija je od čistog zlata – rekao je. Ruka se ponovo ispružila i čovek je osmotrio sat. – Dve stotine – rekao je kratko. Psujući u sebi, Mekli je zavukao ruku u unutrašnji džep sakoa i izvadio odatle svoju zlatnu tabakeru.

Kendi je rukom opipala džep na Meklijevom mantilu koji je bio prebačen preko stolice. Osetila je da nešto ima unutra i malo zastala. Onda je polako zavukla ruku i izvadila svežanj novčanica. Bacila ih je na krevet i posmatrala ih neko vreme. Na njenom licu se pojavio neodređen osmeh. Liznula je palac i počela da broji. Sto dolara! Bila je to za nju basnoslovna suma. – Podlac! – progundala je. – Duguje mi bar toliko za pocepanu haljinu i modrice na licu. – Smotala je novčanice i smestila ih pod podvezicu svoje čarape. Ustala je zatim i prišla prozoru. Pogledala je malo po ulici tražeći Meklija pogledom, da vidi kuda se to uputio i koliko sama ima vremena na raspolaganju. Onda ga je spazila kako izlazi iz jedne radnje koja se nalazila na drugom kraju ulice. Pratila ga je pogledom sve dok nije stigao do saluna. Za ovih nekoliko sati od kako ga je upoznala pa do sada, mnogo se promenio, konstatovala je. Fizički se promenio. Od onog samouverenog, bezobzirnog čoveka, spremnog na sve, odjednom je postao čudan, nesiguran slabić. Izgledao je kao mesečar.

U Kendinim očima pojavio se zamišljen izraz. Odjednom je sve nekako počela da povezuje. Oni leševi, koje su izneli iz voza... iznenadni nestanak Meklijevih poznanika, onih zlikovaca koji su... Nasmejala se. Setila se tada elegantnog, visokog čoveka sa crnim „kalifornija“ šeširom i kaputom sa peševima, koji je delovao tako gospodstveno. Da, za one barabe on je bio krupan zalogaj. Zato se i obradovala kada ga je ugledala čitavog na stanici. A zašto je povezala sve te ljude, nije umela da kaže. Tek, mogla se kladiti da su svi oni imali neke veze sa Meklijevim dolaskom ovamo. Devojka se trglala kada je čula kućanje na vratima. – Jeste li dobro, gospodo? – čula je muški glas. Prepoznala je. Bio je to portirov glas. – Da, sve je u redu – rekla je. Međutim kvaka na vratima se pomerila. – Zar me niste čuli? – upitala je devoj-

ka glasnije. – Ne želim da me bilo ko uznemirava. – Mislio sam da možda želite drugu bocu, gospodo? – bio je uporan portir. – Nosi se do đavola! – vrisnula je Kendi. Potrčala je do kreveta i zgrabila neatvorenu bocu sa pićem. Zavitlala ju je i bacila prema vratima. Staklo se rasprslo i piće se rasulo na sve strane. – Svi ste vi isti! – psovala je Kendi. – Svinje prljave!

*

Rej Mekli je u velikom krugu obišao Doka Holideja, kada je prolazio pored bara. Za trenutak je uhvatio pogled u Dokovim očima i osetio kako ga je ledena jeza zgrabila za potiljak. Oborio je pogled i krenuo prema visokom revolverašu, koji je stajao na drugom kraju bara. Njihov razgovor bio je veoma kratak. Talin je odmahnuo glavom, a Dok je uhvatio poslednje Meklijeve reči. – Ali, nedostaje samo sto dolara... – Talin je međutim ostao neumoljiv. Sav izbezumljen od besa i potpuno izgubivši kontrolu nad sobom, Mekli se okrenuo Doku Holideju. Toliko mržnje u nečijim očima Dok nije pamtio da je ikada video. Ipak, odlučio je da se podsmehne svom progonitelju. – Izgledaš mi prilično umorna, kicošu – rekao je. – Što ne odeš da se okupaš? – Ne rekavši ni reči, Mekli je izleteo na ulicu. Bilo je tačno jedanaest. Dok je osluškivao zujanje muva koje su letele prostorijom. Spustio je čašu na šank a barmen je prišao da je napuni. – Ne – odmahnuo je Dok glavom. – Malo ću da prošetam. – U stvari, mislio je da ima još vremena da kupi neko odelo, da se okupa i presvuče, pre nego što krene kočija. Barmen je hitro klimnuo glavom. – Dobra ideja, mister – osmehnuo se zadovoljno, a na licu mu se videlo da mu je laknulo. – Da li kočija uvek polazi na vreme? – upitao je Dok. – Uvek! – Dok je izvadio dva dolara i stavio ih na šank. – Dajte onom vojniku da jede kada se probudi. – Za ono

što njega muči, postoji samo jedan lek, mister – rekao je barmen. Dok se okrenuo i pogledao vojnika. Glava mu je ležala na stolu, a prostorijom je odjekivalo njegovo glasno hrcanje. – Kakav lek? – pogledao je barmena. – Tamo, u Meksiku, vodila se velika bitka i njegova četa je bila opkoljena. Jedini se on izvukao. Svi ostali su poubijani. Proveo je tri godine u zatvoru. Ja mislim da je trebalo da ga obese. Dođue, on se ionako sam ubija. Samo, što je to prokleta polako, ako mene pitate. – Ipak ga nahranite – rekao je Dok kome su ovakve priče bile poznate. Sretao ih je svaki dan na svom lutanju ovim krajevima. – Kako želite – slegnuo je barmen ramenima. – To je vaš novac, mister. – Ne može čovek da bude hrabar – rekao je Talin iznenada, gledajući pravo pred sebe. – Svakom jednom dođe u situaciju da popusti. I to se desi. – Izgledalo je da visoki revolveraš govori sam sa sobom. Dok je za to vreme stojao i lagano pušio svoju tanku cigaru. Onda je mirno pošao prema vratima. – Gde se nalazi stanica za kočiju? – upitao je barmena okrenuvši se na vratima. – Dole niz ulicu, ispred kancelarije „Vels Fargo“. – Dok je izašao na ulicu i tek tada je povukao dobar dim. Šerif Frenk Granc pojavio se na vratima svoje kancelarije, nešto niže niz ulicu. Kada je ugledao Doka, mahnuo mu je rukom. Još jedan koji ga je podsećao da bi podne moglo da donese smrt, pomislio je Dok.

*

Mekli je bacio mantil na pod i besno se okrenuo prema Kendi. – Gde je? – upitao je muklo. Kendi se povukla prema zidu. Gledala ga je pažljivo, ali se još nije uplašila ozbiljno. Mekli je podigao glavu i onjušio vazduh. – Šta se ovde dogodilo? – upitao je. – Soba smrdi kao destilerija. – Zid je zaustavio devojčino povlačenje. Instinktivno je ispružila ruke sa dugim nok-

tima. – Ti si mi dugovao taj novac – viknula je. – On je moj! – Rej Mekli je skinuo svoj opasač. Kendi je već poznavala tu njegovu pripremu. Ipak, prisilila je sebe da se nasmeši. – Ti mi duguješ – ponovila je. Meklijev obraz je počeo da se trza, a donja usna mu se grčevito iskrivila u stranu. Zamahnuo je opasačem koji je kao zmija sevnio kroz vazduh. U njegovim očima zablistao je gnev, ali, videlo se i nešto drugo. On je u ovakvim izživljavanjima sadistički uživao. Kendi je vrisnula. Mekli ju je ošinuo, a zatim pustio opasač da padne pored njegove noge. Drugi kraj je držao u ruci i lagano klatio tešku metalnu kopču. – Daj novac – rekao je ledenim glasom. – Samo tako ćeš se spasti, devojko. – Ni sama nije znala odakle joj snage, ali, Kendi je odjednom skočila i potrčala prema vratima. Međutim, Mekli je zamahnuo opasačem i koža se obmotala oko njenog vrata. Devojka je vrisnula i zateturala se, ali je drugi zid zaustavio njen pad. Onda je Mekli bacio opasač i počeo ludački da je udara rukama. Sav se bio izbezumio od besa, gotovo slep za sve oko sebe. Devojka je klonula na pod, a njeni dugi nokti ostavili su duboke zareze na zidu. Meklijeve pesnice su i dalje tutnjale po njenom telu. Verovatno i ne znajući više šta radi, zgrabio ju je za kosu i povukao prema krevetu. Pritisnuo joj je lice u jastuk i okrenuo se tražeći opasač. Taj trenutak je Kendi iskoristila da se okrene na leđa, ali, disala je s mukom. – Idi do đavola! – vrisnula je. Mekli je posmatrao njene noge. Haljina joj se podigla, a ona se nije trudila da je povuče. Nasmejao se i skočio prema njoj. Snažno ju je raspalio po licu, a drugom rukom joj izvukao novac koji je virio iz njene podvezice. Bezglasno je micao usnama dok ih je prebrojavao. Više je nije ni pogledao. Okrenuo se brzo i potrčao niz stepenice.

Prošlo je nekoliko trenutaka i Kendi je tek onda ustala sa kreveta. Pogledala se

u ogledalo i gorko osmehnula. Ona je nekada bila lepa i sve što je želela bilo je da se lepo obuče. A sada, na šta sada liči? Na skoro ružnu devojkicu, učmalu od života po salunima, a doživljavala je samo ružne reči i naređenja koja bi joj svaki šerif ponavljao: „Odlazi odavde devojkicu! Do sutra ujutru ne želim da te vidim u svom gradu.“ Čitav svet je gazio po tom licu koje je sada posmatrala u ogledalu. Ali, neće više. Neće nikada više! To je odlučila ovog trena. Sada je bila sasvim mirna. Uzela je ogrtač sa stolice i prebacila ga preko ramena. Tamo, u onoj paklenoj vrućini koja je vladala na ulici, ljudi su nosili revolvere, a ona je odlučila da se dokopa jednog. Kažiprst joj se zgrčio kao da se savio oko nekog nepostojećeg oroza, koji je samo ona osećala.

Kočija je unela oblak prašine u glavnu ulicu Lareda. Protutnjala je pored razdoznalih prolaznika i, uz otegnutu škripu točkova, zaustavila se pred kancelarijom „Vels Fargo“. Vozač je skočio na zemlju, zgrabio poštansku vreću, koja se nalazila na krovu kočije i uneo je u zgradu kompanije. Dok je polako krenuo trotoarom. Opet je to bio onaj elegantni Dok Holidej u besprekornom odelu sa snežnobelom košuljom a na njoj vezanom mašnom boje vina. Od njegovih starih stvari na njemu je bio samo opasač iz čijih su futrola virili njegovi nadaleko poznati revolveri sa niklovanim cevima i koricama ukrašenim slonovačom. Vrućina je tukla s neba, usijala je prašinu, a zidovi kuća su bleštali pod snažnim mlazom svetlosti. I, odjednom, ta ulica je postala pusta. Izgledalo je da je samo on na ulici. Jer, samo su njegovi koraci odjekivali u tišini. Kao što je do sada brojao minute do polaska kočije, Dok je sada brojao korake, idući prema zgradi „Vels Fargoa“. Ušao je u ured i ugledao veliki zidni sat. Nije se sećao da je ikad u životu toliko puta pogledao na sat kao u ova dvadeset i četiri sata. Deset do dvanaest...

Vozač kočije je proleteo pored njega. – Moram da preuzmem pakete, a zatim polazimo – rekao je službenik. Onda je pogledao Doka. – Kupujete li kartu, mister? – Aha – klimnuo je glavom Dok. – Odlično! Kočija mi je prazna. Mislim da ćete imati dosta mesta. – Dok je izbrojao novac čoveku na šalteru, koji je prodavao karte, a on ga je pogledao nekako čudno. Izgledalo je da su ovde svi obavešteni o onome što je trebalo da se dogodi. Ipak, samo je rekao. – Vrućina, a? – I mirno – osmehnulo se Dok. – Aha – to sam primetio – rekao je čovek. – Kao da se sprema oluja. Bude to ovde. – Dok je krenuo prema izlazu, a zatim je zastao. Za trenutak je morao da zažmuri da bi se privikao na jako svetlo.

– Stani, Holideje! – odjednom se razleglo ulicom. Dok je zastao kao ukopan. Lagano, vrlo lagano se okrenuo. Na drugoj strani je ugledao mršavog čoveka u elegantnom odelu. Rej Mekli je stojao na pločniku i uzbuđeno se premeštao s noge na nogu. Nasred ulice je stojao Talin. Dok se nije pomerao. Stojao je okrenut prema revolverašu, a njegova desna ruka se nalazila nad samom drškom revolvera. Talin se nasmešio. – Žao mi je, Holideje – rekao je. – I meni takođe – odgovorio je Dok. – Nemam ništa lično protiv tebe. – Znam. – Dok je osetio kako mu se utroba grči. Bio je to opet onaj poznati nagoveštaj kada je znao da će morati da ubije. Zatim ga je obuzeo ledeni mir. Nijedna crta na njegovom licu nije se ni pomerila. – Potegni prvi – rekao je Talin sasvim uveren da on nema šta da rizikuje. – To ću prepustiti tebi – dobacio mu je Dok.

– Tačno u podne, voz ulazi u stanicu. Kada se začuje zvižduk lokomotive, počinjemo – predložio je Talin. – Slažem se – odgovorio je Dok mirno. U tom trenutku, na salunu su se otvorila vratanca a na njima se pojavio vozač kočije, zviždeći kroz zube. Prestao je da zviždi kada je ugledao ljude na ulici i povukao se nazad u salun.

Ljudi koji su se nalazili u kancelariji „Vels Fargo“ virili su kroz prozore na ulicu. Dok je osetio kako mu desna ruka bridi. Tada se začuo pisak lokomotive. Obojica su reagovala munjevito, u istom trenutku. Ipak, Talin je ranije izvukao revolver. Dok je u magnovenju procenio njegovu brzinu i shvatio da može da pričeka. I, pričekao je da Talin sasvim izvuče revolver iz futrole, a zatim se spustila njegova ruka. Pokret je bio izveden brzinom misli. Fantastično, neverovatno, niko od prisutnih ne bi smeo da se zakune da je video kako se to dogodilo. Zvižduk lokomotive je još odjekivao u tišini, kada je revolver u Dokovoj ruci planuo. Talin se zateturao i naslonio na drveni stub verande ispred jedne kuće. Revolver mu je ispao iz ruke i odleteo u prašinu. Revolveraš se namrštiio od bola i ranjenu ruku prihvatio onom zdravom. Sa nevericom je gledao Doka Holideja koji je polako prišao i gurnuo njegov revolver nogom. – Sada znaš ono što si želeo – rekao je Dok mirno. Iako mu se lice grčilo. Talin je uspeo da se isceri. – Samo napred, Holideje – rekao je izazivački. – Doprvi ono što si započeo. – Ubij ga! – vrisnuo je Rej Mekli. Izleteo je iz zaklona u koji se zavukao kada su Dok i Talin krenuli jedan ka drugome. Izvukao je „deringer“ iz džepa i pružio ga revolverašu. – Evo ti! Uzmi! – vrištao je Mekli. – Ubij ga! Ubij! – Talin je prihvatio revolver i pogledao ga. Zatim je pljunuo prema Mekliju. – Nosi se do đavola! – procedio je. Mekli je tek sada shvatio da Dok Holidej ide prema kočiji. – Barabo! – vrisnuo je, a u glasu mu se osećala neopisiva mržnja. Od besa se sav tresao. Okrenuo se zatim revolverašu, koji je još uvek u ruci držao mali „deringer“ i prezrivo ga posmatrao. – Vрати mi moj revolver – viknuo je Mekli. – Ubiću ga ja!

Talin međutim nije imao nameru da mu vrati revolver. Ko zna kakvi su ga motivi navodili na to. Ali, Mekli je napadao kao

osa i nastalo je gušanje njih dvojice na pločniku. Talin je pokušao da odgurne Meklija, ali, pošto nije mogao da koristi obe ruke, bio je u gorem položaju. Odjednom, začuo se pucanj koji je trgao Doka Holideja. Okrenuo se i pogledao. Mekli kao da je bio odbačen. U ruci je stezao svoj „deringer“ koji je, očigledno, uspeo da otme. Međutim, crvena mrlja krvi polako je počela da se širi po njegovoj košulji. – Izgleda da je revolver opalio sam – rekao je Talin. – Ubio se sam... To još nisam video!

Dok je prišao nepokretnom telu i zagledao ga. Zatim se lagano uspravio i rekao. – Mrtav je. – Prvo je ugledao devojčine cipele, zatim lice i hladan izraz koji joj se zaledio u očima. A osmeh kao da joj je bio zaleđen na usnama. Sagnula se i unela se u Meklijevo iskrivljeno lice. – Ja sam mu rekla da će ovde umreti – kazala je kao da je to najobičnija stvar na svetu. – Nije hteo da mi veruje. – Onda je kleknula pored mrtvog kicoša i zavukla mu ruku u džep. Kada se uspravila, u ruci je držala zlatnik od dvadeset dolara. – Ovoliko vredi, valjda, moja haljina koju mi je pocepao – rekla je Kendi. – Za batine, neka mu je alal. – Dok je više nije gledao. Sagnuo se i pomogao Talinu da se podigne. – Loše ti je? – upitao je. – Izgleda da je samo ogrebotina – rekao je Talin. Sreća moja što nisi gađao na drugo mesto. – Nisi ni ti bio spor – rekao je Dok. – Hvala ti što si ga sprečio da mi puca u leđa. – Talin se nasmejao lukavo. Prekoračio je Meklijevo telo, napravio nekoliko koraka a zatim se okrenuo. – Reci vozaču da me malo pričekaj – dobacio je Doku. – Imaće još jednog putnika. – Tebe? – pitao je Dok kao da nije bio iznenađen. – Aha, čim mi lekar previje ruku. Ja ti dugujem život, Holideje, a ja uvek plaćam svoje dugove. Sada mislim da će ti to dobro doći. – Ako samo zato ideš... – Imam i ja još nekih računa tamo – pokazao je glavom prema Meksiku. – Ne

brini... Ovoga puta ćemo se naći na istom poslu. – Ja nisam zainteresovan za novac – dobacio mu je Dok. – I neću potezati prvi. – Ovoga puta ni ja. – Znaš li u šta se upuštaš? – U rat! – odgovorio je Talin. – Kao što sam rekao, ovoga puta ćemo se boriti na istoj strani. I budi ubeđen da niko neće uspeti da izađe na kraj sa nama dvojicom.

Dok se nasmejao. Za ova dva dana bilo mu je dovoljno pucnjave i ubijanja. Gotovo da je bio srećan što je shvatio da će uspeti i bez ubijanja. Zato je pucao Talinu u ruku. Talin je podigao revolver sa ulice i stavio ga u futrolu. – Mislim da će mi još koristiti – iscerio se. Dok je posmatrao visokog revolveraša kako se približava kući doktora Melorija. Nije mu baš bilo potrebno društvo, ali, ovaj momak je bio malo neobičniji. Razlikovao se od one gomile zlikovaca koja je lutala Divljim zapadom. Možda... ko zna, pomislio je Dok i odmahnuo rukom. Bio je toliko umoran da je jedva čekao da se sruči u kočiju. Obećao je sebi da će spavati sve do San Rodala. Tog trenutka na vratima saluna ugledao je narednika O'Rejlja kako se tetura pločnikom. Istovremeno je narednik prepoznao njega i promenio pravac. – Hej, mister – doviknuo je – želeo bih da razgovaram sa vama. – Dok je strpljivo sačekao da mu čovek priđe. Kada je stigao pred Doka, O'Rejli je zauzeo stav mirno i salutirao po vojnički. – Vama na službi, ser – rekao je. – Jeste li pojeli nešto? – upitao je Dok ljubazno, da bi ga prebacio na drugi teren. – Da, ser, jesam – klimnuo je glavom narednik. Dok je pomislio da je krajnje vreme da sedne u kočiju, ako ne želi da se od umora sruči i on ovde. Ali, narednik je stojao pred njim, gužvao kapu u ruci i premeštao se s noge na nogu. Doku se učinilo da pred sobom ima veoma bolesnog čoveka. – Barmen Čak mi je rekao ko ste vi i kuda ste pošli – najzad je progovorio narednik. – Znam šta vas očekuje na putu.

Ja... ja sam želeo da vam se ponudim da i ja pođem sa vama. – Izgovorio je to i izgledalo je da mu je najzad laknulo. Međutim, Dok nije znao šta da mu kaže. – Hvala – rekao je. – Međutim, ovo neće biti običan izlet. Ja znam da cenim vašu pomoć, ali, mislim da je najbolje... – U pogledu Toma O'Rejlja pojavio se molećiv izraz.

– Potrebna mi je ova prilika, mister Holideje – skoro je zacvileo narednik. – Moram da dokažem da nisam mrtav kao ovaj ovde. – Rukom je pokazao na nepomično telo Reja Meklija. – Na časnu reč, kunem vam se, moram da pođem. – Dok se našao u čudu. Odjednom on, koji je celog života jahao sam, osim kada je nekome priskakao u pomoć, treba da ima za sobom celu vojsku. To mu se nikako nije sviđalo, niti je odgovaralo njegovim navikama. Sada, međutim, nije znao šta da odluči. Znao je dobro kako su se osećali nekadašnji vojnici kada stignu do ovoga do čega je stigao narednik i kada ih odbaci i poslednji društveni šljam. – U redu – rekao je na kraju. – Ali, kako ćeš 'i sa nama bez revolvera? – upitao je pomislivši da će možda pokolebati ovog propalog vojnika. Ot-kopčavši svoj sako, bosonogi vojnik je izvukao vojnički kolt. – Čist je kao nov – rekao je ponosno. – I napunjen. Nevolja je samo u tome što nemam baš mnogo municije. – Dok mu je pružio deset dolara. – Vратиću vam – rekao je narednik i požurio da se snabde svim što mu je potrebno i da kupi kartu. – I to sa kamatom – dodao je sav srećan. On bi bio srećan da može da umre u borbi – pomislio je Dok vrteći glavom. Izgleda da svaki čovek nosi u sebi poneku želju. Mekli je izgarao od želje za osvetom, pokušao je da upravlja ljudima i događajima. Životom je platio svoju želju. Ljudi očigledno lako umiru, zaključio je onako pospan. Ono što ostavljaju za sobom četo se teško zaboravlja, a mnoge uspomene ostavljaju trajne rane. Na primer, mržnja u očima one žene. Dok ju je pos-

matrao kako ulazi u ured „Vels Fargo“! Bilo mu je jasno da će za jug imati još jednog saputnika. Tada je obećao sebi da će mu svi oni zaista biti samo saputnici dok ne stignu u San Rodal. Ali, još nije bio kraj susretima. Od šerifove kancelarije prilazili su im predstavnici zakona, šerif Granc i njegovi pomoćnici. Očigledno, i oni su posmatrali sve ono što se događalo malopre ovde. Granc je pogledao Meklijevo telo i klimnuo glavom. Pokazao je rukom svojim pomoćnicima, oni su ga podigli i poneli ulicom.

– Talin i ti ste baš morali da se suko-bite – rekao je Granc zakačivši palac za rupicu svoje jakne. – Drago mi ješto vidim da ste obojica čitavi. – Talin nije loš čovek – rekao je Dok. – Uostalom, sada ćeš ga se svakako osloboditi. Rešio je da pođe sa mnom u San Rodal. – Što se mene tiče, nikada o njemu nisam imao loše mišljenje – rekao je šerif, a Doku je bilo jasno da bi on sada čak sve i izljubio, samo da nema s njima nikakvih okapanja. Zato je bio spreman da svima deli komplimente. – Nevolja je – nastavio je šerif – što i Talin i ti prosto privlačite momke o kojima baš ne mislim lepo. Naprotiv. Moram ti reći, Holideje, da će mi biti drago kada budeš napustio grad. Laknuće mi. – I ja ću biti zadovoljan – nasmejao se Dok. – No, evo, kočija je već spremna.

*

– Dozvolite mi da se predstavim, gospo-
do. Narednik Tomas O'Rejli iz devete ko-
njičke. – Kendi nije skretala pogled sa
suncem ispržene zemlje, koja se pružala s
one strane Rio Grande. Nervirao ju je dah
tog čoveka ispunjen mirisom viskija. Dosta
joj je bilo pijanih ljudi. Međutim, glas
mu je zvučao ozbiljno. – Ostavi damu
na miru – trgao ga je nečiji glas. Okrenuo
se i ugledao Talina, koji je već imao pove-
z na ruci. – Sve je u redu – rekla je Kendi.
– On me uopšte ne uznemirava, mister. –

Neočekivano se okrenula i nasmešila voj-
niku. On nije krio da je zbog toga odušev-
ljen. – Oprostite što tako kažem, gospo-
do, ali, moram da istaknem da ste vi najlepša
žena koju sam video – počeo je nespretno
narednik. – Kad vas posmatra, čovek se
oseća mnogo bolje. U tom trenutku svi su
oni bili već pokraj kočije. – On ne misli
ništa loše – požurio je Dok da umiri devo-
jku, pomislivši da je ovo možda poslednja
šansa za ovog vojnika. Kendi se nasmeši-
la i tada je stvarno izgledala privlačno. –
Sigurna sam u to – rekla je dobrodušno,
bez ikakve koketerije.

– Jeste li ikada živeli na farmi, gospo-
do? – narednik nije odustajao. Ali, očigledno
nije mogao da se drži uspravno, malo se
zaneo i gotovo se uhvatio za nju. Kada je
povratio ravnotežu, sav je pocrveneo. –
Baš čudno... pomenuli ste farmu – rekla
je devojka pomažući mu na taj način da
se izvuče iz neprilike. – Ja sam odrasla na
jednoj farmi u Misuriju. – Narednik je
pljesnuo rukama. – Do đavola! Čim sav
vas ugledao, odmah sam to osetio. Nared-
niče, rekao sam sebi, ova devojka zna ka-
ko izgleda život na farmi. Gde u Misuriju?
– Ouk Ridž – nasmešila se Kendi. – Malo
mesto po strani od puteva. Vi sigurno ni-
ste čuli ni da postoji. – Bivši vojnik se nas-
mejao. – Nisam čuo? Ja sam rođen u Long-
taunu. U vašem komšiluku! Bože, kako je
svet mali! Ko zna, možda sam živio tako
blizu vas da sam mogao kamenom da se
dobacim do vaše kuće. Baš čudno. Mislim
da ovo mora da se proslavi. – Obrisao je
oznojani vrat i ponudio Kendi bocu. – Ne,
hvala – odbila je devojka. U njenim očima
je nešto blesnulo zbog čega je narednik
ponovo pocrveneo. – Oh, baš sam budala,
zar ne? – rekao je sav smušen. – Devojka
kao što ste vi, svakako ne bi dotakla ovo
piće. Čini mi se da sam sasvim zaboravio
kako čovek treba da se ponaša prema
dami. – Dami? – Kendi je zabacila glavu
unazad i nasmejala se. Zatim se ponovo

zagledala u bivšeg vojnika, a na licu joj se pojavila tuga. Dohvatila je njegovu ruku i stegla je. – Hvala vam što ste to rekli – prošaputala je. O'Rejli ju je gledao zbunjeno. Okrenuo se zatim prema Talinu koji je već sedeo u kolima ali, visoki revolveraš je navukao šešir na lice i izgledalo je da drema. – Polazimo! – opomenuo ih je kočijaš. – Još nikada nisam toliko kasnio. – Njih dvoje požuriše u kočiju koja je krenula istog trenutka. A kada su već napustili Laredo, narednik je pogledao devojkicu i tek tada je odgovorio na njenu izjavu zahvalnosti. – Naravno da ste dama – rekao je i potegao dobar gutljaj iz svoje boce, kako bi se oslobodio zbunjenosti. – Zbog čega toliko pijete, Tome? – pogledala ga je Kendi, a glas joj je zvučao beskraino toplo i prijateljski. Bivši vojnik je lagano spustio flašu i zagledao se u nju. – Recite još jednom moje ime na taj način – skoro je molio. – Zvuči zaista lepo. – Tome – ponovila je Kendi, a zatim se nalegla na naslon sedišta i zaklopila oči.

*

Pun mesec je sijao nad tornjem crkve. Iz kantine preko puta, odjeknuli su zvuci gitare i smeh, koji je više ličio na mrmljanje, kada je dospeo do kancelarije predstavnika zakona, niže niz ulicu. – Nije trebalo da dođete ovamo – promrmljao je šerif Esteban, a u njegovim crnim očima je zasjalo upozorenje. – Ovde ima previše revolvera. Ne mogu da vam garantujem... – Nizak i debeo, prišao je vratima i duboko udahnuo vazduh. – San Rodal je uvek bio mirno mesto – udahnuo je. – Zar vi, baš sve morate da pokvarite? – nastavio je svoju tiradu tužno i okrenuo se prema Dok Holideju, koji je znao ceo ritual. – Došao sam da posetim prijatelja – rekao je Dok mirno. – Da, da, tako su i meni rekli. Institucija „Sestara od Anđela“ je sveta kuća, senjor. Zar i tamo želite da donesete nevolju? – Dok je pogledao u Talina.

Njih je šerif pozvao u svoj ured, čim je kočija stigla u San Rodal. Izraz na licu revolveraša bio je miran i nedokučiv. Očigledno, znao je da se ponaša u svakoj prilici. A sa Meksikancima je trebalo biti strpljiv. – Nevolja je stigla ovamo pre nego što smo mi došli – pokušao je Dok da prekinе diskusiju. – Otići će ako vi odete. – Rekao sam vam. Polazim prvom jutarnjom kočijom – rekao je Dok. – Hoću samo da posetim prijatelja.

Esteban je zapalio cigarilos i bacio šibicu napolje. – A u međuvremenu, senjor? – Sve će zavisiti od njih – rekao je Talin iznenada, i ne čekajući šerifovo odobrenje, prekoračio je prag. Napolju je već bila noć. – Ja odoh, Holideje, a ti kako hoćeš. – Hoćete li mi najzad reći gde se to nalazi Kid? – upitao je Dok nesrećnog Estebana. Ovaj je udahnuo i slegao ramenima. – Zaista ne mogu da vas zadržim – rekao je razočarano. – Prihvatilište se nalazi odmah iza crkve. Adios, senjor! – Dok je izašao napolje, a vrata iza njega i Talina su se zalupila. – Baš je ljubazan ovaj šerif – nacerio se Talin. – Trebalo je da bude pogrebnik. – Možda će to uskoro biti – rekao je Dok ironično. – Samo, voleo bih da ne bude naš. Zato, pamet u glavu. – Talin nije odgovorio. Lagano i oprezno išli su ulicama. Mesec se uzdigao visoko na nebu, a ulice i zidovi kuća bili su jasno vidljivi pod njegovom svetlošću. – O'Rejli i devojkica su još uvek u kočiji – rekao je Talin. Dok se nasmejao. – Na kraju će se ispostaviti da će i vojnik dobro doći – rekao je. – Ovaj grad je usijaniji od cevi revolvera. Izgleda prilično loše. Instinkt mi govori da nećemo čekati dugo. – Dok je to govorio, osvrnuo se nekoliko puta okolo i činilo mu se da je dobro osmotrio ulicu. – Ja sam još malopre hteo da povedem narednika – nacerio se Talin. – Ni ja ne volim bulumentu, ali ovde neće biti zgoreg imati još jednu pucaljku. – U redu, dovedi narednika, Taline – rekao je Dok kome

se učinilo da je preko puta ugledao nekoliko senki. Talin je lagano pošao prema kočiji, a Dok je ostao u senci jedne kuće, štiteći ga. – O'Rejli – čuo je Talina kako tiho doziva narednika. – U čemu je stvar? – bivši vojnik je bukvalno iskočio iz kočije što je iznenadilo Doka. Toliku živost ipak nije očekivao. – Nismo došli ovamo da gugučemo o ljubavi – rekao je Talin. – Hajde sa nama, drži ruku na revolveru. – Dok im je dao znak i krenuo preko ulice. Talin je oprezno pošao za njim, držeći revolver u ruci. Posle svakih nekoliko jardi, okretao se oko sebe. Čudio se kako Dok Holidej ide prvi, ne osvrćući se i pomislio kako su istinite sve one legende koje o kockaru kruže Divljim zapadom. O'Rejli ih je pratio kao senka. Videlo se da je nekada bio vojnik i da je znao kako se treba ponašati u ovakvim prilikama. Zastali su kraj same česme.

– Senke su opasne – rekao je Talin sa ledenim izrazom na licu, gledajući stepenice crkve, koje su delovale nekako sablasno. Koraci su im odzvanjali u tišini. Zastali su sa druge strane crkvenog zida. – Pogledaj ga samo – rekao je Talin pokazujući Doku na narednika. – Srećan je kao dete. – Ona i ja ćemo krenuti iz početka – rekao je narednik. Revolveraš je frknuo. – Aha! Na groblju. – Dosta priče – opomenuo ih je Dok. – Još uvek postoje šanse da ostanemo neprimećeni. Možda banditi još ne znaju da smo u gradu. – Ah – opet se nacerio revolveraš, koji je sasvim dobro znao da ni Dok ne veruje u to što je rekao. – Čekajte ovde – rekao je Dok kratko. Talin i O'Rejli su se prislonili uz zid i posmatrali Doka koji je išao prema zgradi s druge strane crkve. Čuli su ga kako kuca na vrata koja su se uskoro otvorila i videli su svetlost koja je obasjala njegovu priliku. Nekoliko trenutaka kasnije, Dok se izgubio u unutrašnjosti zgrade, a vrata su se zatvorila za njim. Talin i O'Rejli su svu pažnju usredsredili na ulicu.

*

Lampa u ženinoj ruci bacala je žutu svetlost koja je bleštala na staklima njenih naočara. – Kažete da je on vaš prijatelj? – upitala je. – Da – rekao je Dok. – Odavno. – Žena je prinela lampu bliže njegovom licu i posmatrala ga nekoliko trenutaka. – Pođite, senjor – rekla je najzad, primevši prst usnama. Dok je polako išao za ženom, sve dok nisu stigli do jednih vrata. Ona ih je širom otvorila. – Tu je – rekla je i svetiljkom osvetilila prostoriju. – Simarone! – tiho je uzviknuo Dok prilici koja je ležala na krevetu. Simaron Kid mu nije odgovorio i Dok je shvatio da je došao prekasno. Kaluđerica je profesionalnim pokretom prebacila čaršav preko Kidovog lica. Malo pre, čim su ušli, ona ga je podigla. – Sutra ujutru ćemo održati misu za njega – rekla je. Na krevetu je ležao čovek koji je stotinama puta gledao smrti u oči. Bio je hrabar kao malo ko. A sada je delovao tako bespomoćno. – Kada je umro? – upitao je Dok. Znao je da je kaluđerica to znala. – Pre jednog sata. – Dok je klimnuo glavom. – Vi ste Dok Holidej? – upitala je kaluđerica. – Da!

– Rekao mi je da vam dam ovo – pružila mu je mali medaljon, sav ispucao, na kome se više nije videlo kakav je lik bio na njemu. Dok je prihvatio komad metalne i prstima opipao njegovu površinu. Kid je uvek nosio ovaj medaljon. Jednom je on zaustavio metak usmeren prema Kidovom srcu. Na tom mestu je medaljon ostao malo ulubljen. – Znači, očekivao me je – rekao je Dok više za sebe. – Da, bio je siguran da ćete jednoga dana ponovo preći reku. Tako je nekako rekao. „Recite Holideju da ćemo jednoga dana ponovo zajedno preći reku“ – podsećala se kaluđerica. – Rekao je da ćete vi razumeti njegovu poruku. Jeste li je razumeli? – Jesam! – On je imao dosta grehova na duši, senjor – prošaputala je kaluđerica. – Svi ćemo mi jednoga dana umreti... Zaista nije važ-

no... – Možda i nije – rekao je Dok zamišljeno, stavljajući medaljon u džep. – Nego, u vezi njegovog pogreba... – On je sve uređio. Grob je već iskopan, a sanduk spreman. Misa je u šest ujutru. – Doći ću – rekao je Dok koji inače nije voleo ove ceremonije. Znao je, međutim, da se to ne može izbeći, jer je Kid umro kod kaluderica i to još u Meksiku.

*

Talin i O'Rejli su pušili u tami, skrivajući rukama žar svojih cigareta. – Simaron je mrtav – rekao je Dok kratko, kad je stigao do njih. – Ostaću da prisustvujem sahrani. Za vas dvojicu bi bilo najbolje da napustite grad prvom kočijom. – Nismo došli ovamo da podvijemo repove i pobegnemo – odsekao je Talin i pogledao vojnika. – Zar nije tako, naredniče? – Šta treba da znači to pitanje? – trgao se O'Rejli. – Shvati kako želiš – progundao je revolveraš. – Sada nam nije potrebno da se svađamo međusobno – primetio je Dok ljutito. Za trenutak mu se učinilo da bi ipak bilo bolje da je sam. Nije mu ovo bilo prvi put da je uleteo u osinje gnezdo. – Sada treba da vidimo šta ćemo? – Pre svega, treba malo da odspavamo – rekao je Talin. – Samo da nađemo neko sigurno mesto. – Dok je već prelazio ulicu obasjanu mesečinom. – Mislim da će nam kočija odgovarati – rekao je. Talin i narednik su tiho krenuli za njim.

Narednik O'Rejli je izbacio praznu bocu nasred ulice. – Vreme je za ustajanje – uzviknuo je i krenuo da izađe iz kočije. – Zaveži! – upozorio ga je Talin i širom otvorio vrata, pažljivo izlazeći za njim. Zgrabio je bivšeg vojnika za rame i zaustavio ga. Zatim je počeo da se osvrće na sve strane. Bilo je tiho i pusto, kako samo može da bude na jednoj ulici u ranim jutarnjim satima. Ali, odjednom je gurnuo narednika nazad prema kočiji. O'Rejli se stresao. –

Ne sećam se da sam ikada bio toliko uplašen – rekao je iskreno. Talin ga je blagolupio po ramenu. – Saberi se malo, prijatelju, biće sve u redu. – Pobeći ću, znam to – rekao je O'Rejli sav izbezumljen. – Tako je bilo i onda. – Ako budeš tako mislio, onda i hoćeš. Čovek ne može da bude siguran kako će se držati. Nije važno koliko puta je bio u okršaju. Njegovi nervi mogu da popuste u trenutku. – O'Rejli je molećivo pogledao revolveraša. – Nemoj njoj da kažeš da sam se uplašio – pokazao je glavom prema kočiji u kojoj je Kendi još uvek spavala. – Ne brini – nasmejao se Talin. – Znaš li bar da koristiš taj revolver? – Ja sam u životu pucao samo na prazne flaše – opet je bio iskren narednik. Samo to... – Jesi li bar pogađao? – Uvek! – Onda samo zamisli da su ti banditi prazne flaše i sve će biti u redu – rekao je Talin i okrenuo se prema Doku, koji je izlazio ispod nastrešnice ispod koje je bila kočija. – Spremni smo – rekao je. – U redu! – klimnuo je Dok glavom. Potapšao je zabrinutog vozača po ramenu. – Ne brini – rekao je. – Ovo nije tvoja stvar. Kada počne pucnjava, povuci se u štalu, kod konja. – A devojk? – upitao je Talin. – Izgleda da još spava – rekao je Dok i ponovo zavirio u kočiju. Kendi je imala zatvorene oči. – I mi smo spavali dugo. – Pogledao je prema crkvi odakle su se čuli glasovi. Misa za Simarona Kida je počinjala. Dok nije mnogo držao do tih stvari, ali, činilo mu se da oni što ga gone računaju da će se pojaviti na toj misi i da ne bi bilo zgoreg da sam osmotri ta lica. – Moram da odem tamo – rekao je, pokazujući glavom prema crkvi. – Vi ostanite ovde. – Ne brini ti za devojk – rekao je Talin. – Meta si ti. Idem i ja s tobom.

Dok je lagano krenuo preko trga. Talin je išao pred njega. Neki pas lualica je zalajao pored crkve. Zatim se jedna prilika pojavila iz senke. Ruke u rukavicama držale su repetirku marke „peterson“.

Dok i Talin su stali. Čovek s puškom je ispljunuo opušak cigare i nasmejao se. Bio je to Reno Slejd. Dok je ubio njegovog rođaka u Tombstonu. – Drago mi je što se vidimo, Holideje – zarežao je Slejd. – Svet je malen, zar ne? – Dok nije odgovarao. – Kantina! – prošaputao je Talin. Dok je to već bio primetio krajičkom oka. Još dve prilike su se pojavile na vratima kantine iznad koje je pisalo „Kod Manuela“. – Izlaze iz skrovišta kao kojoti – rekao je Talin. – Dok se obratio čoveku sa puškom. – Ti ne moraš da umreš, Reno – rekao je, Renoov smeh je odjeknuo u tišini. Zatim se repetirka podigla. Dok ga je pogodio tačno između očiju. Skotrljavši se niz stepenice ispred crkve, na kojima je do tada stojao, Reno je lupio o kamen. Nije se više pomerio s mesta. Tada se javio Talinov revolver. Okrenuvši se, Dok je video kako se jedan bandit savija i kako ponesen nekim strahovitim udarom, razbija se o zid kantine. Više se nije javljao niko. – Možda će ovo urazumiti ostale – kazao je Dok i ubacio novi metak u magacin svog „linkolna“. Zatim su se uputili u crkvu. – Čekaće nas dok se budemo vratili – rekao je Dok, a Talin se iskezio i klimnuo glavom.

*

– Uplašio sam se – rekao je O'Rejli devojci. – Možeš li da shvatiš šta to znači? – Svako od nas se nečega plaši – odgovorila je mirno Kendi, i on je poverovao da govori istinu. – I ti? – ipak je upitao. – I ja – nasmešila se Kendi. Narednik se uspravio i otvorio vrata kočije. Njegove oči su zatreptale kada je pred crkvom ugledao telo Renoa Alejda. Uzdahnuo je, napravio korak nazad i sručio se na sedište kočije. – Dogodilo se to pre dosta godina – počeo je. – U blizini mesta koje se zvalo Senjora. Bili smo četa hrabrih mladića, željnih akcije... Pa... tog dana je sve bilo u redu. A onda su Meksikanci počeli da nava-

ljuju kao mravi. Moji drugovi su padali kao pokošeni. Krv je lila na sve strane. To nisam mogao da podnesem. Jedino što mi je tada bilo važno, bila je moja koža. Imao sam konja. Dok sam bežao, čuo sam jauke mojih drugova i pucnjavu. – Suze su klizile niz narednikovo lice dok je to pričao. – Od tada nisam prestao da bežim.

Zvona sa crkvenog tornja su odjeknula u tišini. O'Rejli se trgao. Bio je potreban bilo kakav zvuk da ga prene i to se sada dogodilo. Uzeo je svoj vojnički kolt. – Oni će izaći za nekoliko minuta – rekao je. – Nije potrebno da meni bilo šta objašnjavaš – rekla je devojka blago. – Ja te razumem. – Moram samom sebi da objasnim – govorio je narednik izlazeći iz kočije. – Ledi – okrenuo se još jednom devojci – vi ste mi učinili veliku uslugu i... radost. – Budalo. – na devojčinom licu se pojavila tuga. – Zar želiš da te ubiju? – Mrtav sam već sedam godina – rekao je narednik. – Želim da znam kako izgleda biti živ? – Dok i Talin su samo zakoračili na ulicu kada je sa prozora kantine odjeknula paklena pucnjava. Obojica su se istog trena zakotrljali niz stepenice, otvarajući vatru. Metak je udario o kamen pored Doka i odbio se. Dok je kliznuo iza česme. Tamni prozori i vrata okolnih kuća odjednom su počeli da blešte. Pucalo se sa svih strana. Čučeci pored Doka, Talin se iscerio i obrisao krv sa svoje košulje. – Pogodio me je, baraba – rekao je. – Adios! – Jedan bandit se podigao na prste i nekoliko trenutaka ostao kao skamenjen na krovu kantine. Zatim se sunovratio na ulicu kao pokošen. Onako ranjen, Talin je trčao prema kantini, a revolver mu je grmeo u ruci. – Idiote! – viknuo je za njim Dok. – Ubiće te! – Potrčao je za revolverašem pucajući kao lud iz svojih revolvera. Odjednom je Talin jeknuo i zavrteo se u krug, a pred njim, na samim vratima kantine, ležala su tri nepomična tela. Dok je zgrabio Talina i pridržao ga da ne padne,

a zatim je odgovorio vatrom. Bandit je izleteo kroz vrata kantine. Glavom je udario o prečku za vezivanje konja i ostao da leži nepomično. – Pusti me – stenjao je Talin. – Još uvek mogu da stojim! – Dok ga je pustio, a Talin se zateturao. Ipak je ostao uspravan. – Hajde! – viknuo je Dok. – Ovako smo dobra meta. – Talinov smeh ga je naterao da stane. Tamo, kuda je on gledao, odjednom su se pojavila šestorica bandita. Išli su pravo prema njima. Dok se okrenuo i ugledao još jednu grupu koja je dolazila s druge strane. Zatim je još jedna prilika istrčala na ulicu. Bio je to narednik O'Rejli. Dokov revolver je bio prazan. U tom trenu je O'Rejli otvorio vatru iz svog oružja, a Dok je neverovatnom brzinom punio revolvere. Lepo je video kada je metak pogodio narednika. On je seo na zemlju, ali, još uvek je njegov kolt bljuvao vatru. Talin je bio pogođen u grudi. Međutim, i on je pucao, mada je već pao na trotoar. Umirući, poveo je za sobom četvoricu bandita. Dok je skočio iza jednog bureta koje se nalazilo uz ugao kuće. Meci su zadobivali po drvetu. Na jednoj strani je bilo četiri bandita, a na drugoj dvojica. Skočio je i počeo da puca. Dva bandita su pala. Treći je vrisnuo kada ga je metak pogodio u zglob ruke, a zatim je ućutao. Sledeće tane mu je prošlo kroz samo srce. Četvrti je zastao, jer se u tom trenutku jedna žena pojavila na liniji vatre. Žena je kleknula pored vojnika i stavila njegovu glavu u svoje krilo. Dok Holidej se trgao. U magnovenju je dobro video. Bio je tačno na nišanu bandita. Odjeknuo je pucanj i bandit se skljkao u prašinu. Sa nevericom se okrenuo i ugledao revolver u Kendinoj ruci. Bandit je zastenjao i umro, ali, iza njega se nalazio još jedan. – Prokleta kućko! – vrisnuo je. – Pogodio je Kendi u leđa, a ona se sručila preko O'Rejlja.

Dok je podigao revolver. Na banditovom čelu se zacrvenela mrlja. Okrenuo se zatim prema preostaloj dvojici bandita. Na

licu im se ogledala mržnja, išli su na sve ili ništa. Dokov revolver je ispalio dva metka tako brzo jedan za drugim da je sve izgledalo kao jedan pucanj. Oba bandita su se skoro istovremeno okrenula oko sebe i sručila se u prašinu. Ličilo je to na stravičan ples smrti. Dok je zavukao ruku pod košulju. Izvukao ju je umazanu krvlju. Po svim pravilima, trebalo je da bude mrtav. Ali, na grudima mu se pojavila samo masnica, podlivena krvlju. Bilo je to čudno. A onda se Dok osmehnulo. Napipao je rukom Kidov medaljon koji mu se nalazio u unutrašnjem džepu. Znao je da metalna pločica umesto jednoga, sada ima dva udubljenja.

Esteban je izašao iz svoje kancelarije, ali, Dok nije imao vremena da obraća pažnju na njega. Gledao je Talina, O'Rejlja i Kendi. – Koliko vam je potrebno da ih sahranite? – upitao je Estebana kada mu je prišao. – I vaše prijatelje? – Sve! – Estebanovo lice je sinulo. – Ako date tri stotine dolara senjor, svaki će dobiti pristojan grob. – Bez reči, Dok mu je izbrojao novac, a zatim je prišao uplašenom kočijašu koji je izvirivao iz štale. – Gotovo je, možeš da izađeš – rekao je ozbiljno. U njegovom glasu nije bilo poruge.

*

Meksikanci su se odmarali naslonjeni na svoje lopate. Ovoliko grobova nisu nikada iskopali za jedan dan. Ali, bili su zadovoljni. Svi ovi mrtvacu su gringosi. Dok je zastao kod poslednjeg groba. – Zbogom Simarone! – rekao je. Vratio je šešir na glavu i spremio se da se vrati u kočiju koja je stojala nedaleko. Već je bio skoro kraj samih vrata kočije, kada je zastao. Od grada se dizao oblak prašine. Kočija sa dva konja dolazila je u punom trku. – Ovi nešto mnogo žure – rekao je za sebe. I stvarno, samo nekoliko trenutaka kasnije, mala poštanska kola su se zaustavila

kraj njih. Dva čoveka su se zagledala u njega. Jedan od njih imao je lice koje je Doka podsetilo na prošlost. To lice je poslednji put video u El Pazu. – Vesli Bredmen – rekao je Dok. – Mislio si da sam gotov, a, Holideje? – Glas mu je bio isti. I lik. Međutim, po mnogo čemu ovaj Bredmen se ipak razlikovao od onog nekadašnjeg Bredmena. Onaj je bio krupan i snažan, ali, ova prilika je izgledala kao njegov duh. – Vidim da si živ – rekao je Dok. – Aha, ali ne mogu ruku da pomerim. Onoga dana si mi povredio kičmu, ti ili Kid. Ali, on je već platio svoje. – Bredmen je pogledao prema groblju. – Sada je na tebe red, Holideje. Kreni!

Čovek pored Bredmena je potegao kolt. Kao da je odjednom oživeo, u Dokovoj ruci se stvorio „linkoln“. Metak je poleteo iz cevi, noseći poruku smrti. Bredmanov pra-

tilac se skljkao u prašinu. – Ubij i mene! – vrisnuo je Bredmen. – Ubij i mene, pse-to! – Dok mu je prišao bliže. Bredmenove ruke su bile nepokretne, i ležale su prekrštene na krilu. Te ruke nisu imale snage da drže revolver. – Ubij me! – vrištao je bandit koga su nekada zvali „Teror El Paza“.

Dok Holidej se nemarno okrenuo. Odlazeći, dobacio mu je preko ramena. – Zašto bih to učinio? Zar da ti činim uslugu?

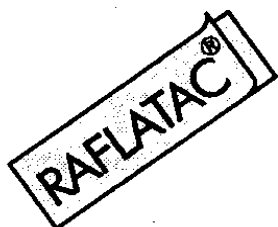
Kočija je krenula. Dok Holidej je posmatrao groblje, sve dok nije ostalo u daljini. Mislio je o visokom revolverašu Talinu, o nekadašnjoj barskoj dami Kendi i o vojniku. Izvadio je revolvere iz futrola i zagledao se u njih. Zatim je klimnuo glavom i vratio ih u korice.

– Požuri – dobacio je kočijašu. – Voz za Dalas polazi u pola dvanaest.

KRAJ

samolepljivi materijali

dekor-art

21000 Novi Sad
Narodnog fronta 73
Tel/Fax: 021/368-772
Tel.: 021/367-344
E-mail: mor@eunet.yu

POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA NOVINA

LJUBAVNE ROMANE MARKETPRINTA

Svakog utorka

Svakog ponedjeljka jedno od ovih izdanja

**Vanredni
ljubavni vikend
roman**

senke

Svakog 10. u mesecu

EVA
Ljubavni Roman